

KÖZÖNSÉGES
ISTENI TISZTELETRE
RENDELTETETT

ÉNEKES KÖNYV,

MELLY
SZENT DÁVID
ZSOLTÁRIN

KIVÜL
MAGÁBAN FOGLAL NÉMELLY KIVÁLOGATOTT

ÉS
A' HELVÉTZIAI VALLÁSTÉTELT KÖVETŐ
NÉGY SUPERINTENDENTIA

ÁLTAL
JÓVÁHAGYOTT
ÉNEKEKET,
EGYNÉHÁNY
IMÁDSÁGGAL

EGYÜTT.

DEBRECZENBEN
A' VÁROS KÖNYVNYOMDÁJÁBAN.

1855.

JELENTÉS.

Minthogy Szent Dávid Zsoltáriban sok helyeken afféle dolgok fordulnak elő, melyek különösen vagy a maga személyét, vagy pedig részszerint a régi zsidó nép', részszerint az ó testamentomi Szentegyház' állapotját és szent szokásait illetik: azok a versek, mellyek a mai időben is épületesen énekelhetők, egy-egy csillaggal jegyeztetek meg.

PRIVILEGIUM EXCLUSIVUM

PRO PARTE

TYPOGRAPHIAE DEBRECZINENSIS.

10179.

NOS FRANCISCUS PRIMUS divina favente
Clementia Austriae Imperator, Hierosolymae,
Hungariae, Bohemiae, Dalmatiae, Croatiae,
Slavoniae, Galliciae et Lodomeriae Rex Apo-
stolicus; Archidux Austriae; Dux Lotharingiae,
Salisburgi, Viceburgi et in Franconia; Ma-
gnus Dux Cracoviae; Magnus Princeps Tran-
sylvaniae, Dux Styriae, Carinthiae et Carnio-
liae, superioris et inferioris Silesiae; Princeps
Berchtoldsgadenae et Mergenthemii; Comes
Habsburgi etc. etc. Memoriae commendamus
tenore praesentium significantes quibus expedit
Universis: Quod Nos ad demissam quatuor
Superintendentiarum Helveticae Confessioni
addictarum Ecclesiarum in Regno Nostro Hun-
gariae existentium Supplicationem Nostrae pro-
pterea factam Majestati, quo super novo suo

sub Titulo: **KÖZÖNSÉGES ISTENI TISZTELETRE RENDELTETETT ÉNEKES KÖNYV:** Typis vulgando Psalterio, velut novis Additionibus aucto, et normaliter etiam jam censurato Benignum Privilegium Nostrum exclusivum de non reimprimendo pro parte Typographiae Debreczinensis clementer elargiri dignaremur, humillimis his Precibus clementer deferre volentes, id Eidem Typographiae Debreczinensi de Caesareo Regiae Potestatis Nostrae Plenitudine, et Gratia speciali benigne annuendum, et concedendum esse duximus, ut eadem Typographia praeattactum Psalterium privative, adeoque nemo alter Typographorum sub poena Confiscationis absque tamen Praejudicio praememorarum quatuor Superintendentiarum imprimere possit, ac valeat; Imo privative penes eandem Typographiam, velut per saepeatas quatuor Superintendentias indicatam imprimendi Facultatem benigne concedimus, et annuimus praesentium per Vigorem. Quocirca Vobis cujuscunque Status, Gradus, Conditionis et Praeeminentiae Fidelibus Subditis Nostris harum Serie firmiter praecipientes committimus, et mandamus, quatenus repetitam

Typographiam Debreczinensem in Impressione saepe sati Psalterii nullatenus turbare, impedire, molestare, et prohibere, neque praeattactum Psalterium imprimere, vel reimprimere praesumalis, sed ipsam hac benigna Gratia, et Annuentia Eidem praevio Modo concessa libere, secure, et absque omni Damno, Molestia, et impedimento, uti, frui, et gaudere permittere, ac per eos, quorum interest, permitti facere Modis omnibus debeatis et teneamini, harum Nostrarum secreto Sigillo Nostro, quo ut Rex Hungariae Apostolicus utimur, in pendenti communitarum Vigore et Testimonio Literarum mediante, quas post earundem Lecturam semper reddi volumus et jubemus Praesentanti. — Datum per Manus Fidelis Nostri Nobis sincere dilecti Spectabilis ac Magnifici Comitum Josephi Erdödy de Monyorókerék, Aurei Velleris, ac una insignis Ordinis Sancti Stephani Regis Apostolici Magnae Crucis Equitis, Montis Claudii et Comitatus Varasdinensis perpetui ac supremi Comitum, prout et Arcis Civitatisque ejusdem Nominis haereditarii Capitanei, Camerarii, et Actualis intimi Status Consilarii Nostri, Dapiferorum Nostrorum Regalium per Hungariam

Magistri, Comitatus Nittriensis supremi Comit-
tis, ac per regnum Nostrum Hungariae Aulae
Nostrae prout et dicti Ordinis Sancti Stephani
Cancellarii, in Archiducali Civitate Nostra Vi-
enna Austriae Die decima octava Mensis Se-
ptembris, Anno Domini Millesimo octingente-
simo duodecimo, Regnorum Nostrorum Hun-
gariae, Bohemiae et reliquorum Anno vigesimo
primo.

FRANCISCUS *mpr.*

Comes Josephus Erdödy *mpr.*

Comes Nicolaus Szécsén *mpr.*

*Protocoll. in Lib. Reo. Clss. I-ae quod testatum reddi-
tur per Registrat. et Archivi Directorem.*

Matth. Sztankovics *mpr.*

TUDÓSÍTÁS.

Abban a' közönséges Énekes könyvben, mellyel a' helvétziai vallástételt követő magyar Ekklezsiák, mind a' közönséges, mind magános isteni-tiszteletben eddig az ideig éltek; jóllehet a' Hymnuszok innepi és egyébféle Dicséretek száma többre megyen negyedfél száznál; azok között mindazáltal, bár akárki vizsgálja meg, nehezen találhatni százat, a' mellynek éneklése kivált szent gyülekezetinkben szokásban lett volna; olyat pedig, szorosán véve, talán egyet sem, a' mellyen többet vagy kevesebbet igazítani ne kellene; következésképen, harmadfél száza csak a' helyet foglalta, és a' könyvet drágította.

Észrevették ezt a' fogyatkozást régtől fogva Ekklezsiáinknak számos tanult tagjai, és nem szüntek meg ohajtani: hogy bárcsak a' már mintegy közül akarátúl félretétetett Énekek helyébe újak és alkalmasabbak szerzetnének, a' meghagyhatók

pedig megigazíttatnának; de érzette ezt a' fogymozást még a' köznép is, melyet azzal jelentett ki: hogy kész volt elfogadni, és maga hasznára fordítani, egynehány rendbeli szent Énekeket, melyek a' közelebbi múlt században kiadattak.

Sőt ugyanebből az okból, 1739-dik esztendőben, fel is tették magokban, mind az erdélyi nagy Fejedelemségben, mind hazánkban levő Ekleziáink' előjárói, hogy a' kívánt újítást és jobbitást, az említett Énekekre nézve, megtegyék: de sok akadályok miatt szándékukat nem teljesíthették.

Méltó azonban, hogy örök áldásban maradjon azon buzgó indulatú eleink' emlékezete, kik az Istenhez és szent vallásunkhoz vonzó szeretetektől indítatván, az akkori idők és nekik adatott ajándékok szerint, azoknak a' számos Énekeknek írásában örömet foglalatoskodtak! De ha a' mai időben élnének; ugymint a' mellyekben közöttünk, mind a' tudományok nagyobb mértékre jutottak, mind nyelvünk gyarapíttatván és csinosíttatván, tökéletesebbé tétetett, ezt az újítást és javítást önnön magok szükségesnek itélnék, és sürgetni el nem mulatnák.

Minekutána tehát Ekleziáinknak ez az újítást és javítást illető ohajtása és kívánsága hovatovább növekedett; kivált pedig a' közelebbi múlt esztendőekben, legnyilvánabban kijelentetett: a' ha-

zánkbeli négy Superintendentia' előjárói, ennek a' munkának további halasztását kötelességökkel ellenkező dolognak tartván, Ekklézsiáinknak tanult és olyan rendbeli tagjait, kik mind poétai ajándékaikról, mind egyéb e' végre megkívántató tudományokban való járatosságukról ismereteseek voltak, megszólították, és külömbkülömbféle új Énekek szerzésére szorgalmazták.

El is készítették lassan-lassan a' kívánt Énekek; azután pedig itt Pesten, a' közelebbi napokban, mind a' négy Superintendentia részéről idegyűlt követek által megvizsgáltattak, és számuk nagyobb lévén, mintsem öszveséggel mind kiadathattak volna, kiválogattak; a' régiek közül, a' megmaradhatók, több vagy kevesebb változásokkal és igazításokkal meghagyattak, és kinyomtatásuk, a' szerint a' mint itt következik, meghatározlatott.

Ha az Ének-szerzés csak abban állana, hogy annak két vagy több sorai egyenlőképen végződjenek: kitelnék ez a' munka még az együgyű emberektől is; de az úgynevezett cadentziákon épülni szokott Énekek, gyermeki, sovány, és minden erő nélkül való szószaporításra mennek ki, ellenben a' Vallásra tartozó vagy szent dolgoknak, olly eleven leírása és hathatós előadása, melly mind az értelmet gyönyörködtesse, mind a' szívet indítsa és buzdítsa, tudományt, és nem mindeneknek ada-

tott elmebeli tehetséget kíván. Ekklézsiáinknak a.o. tudományos tagjai, kik ezt az ajándékot magokban, akár most, akár ennekutána érzik, kétségkívül kötelelességöknek tartják, azt, jövőendőben is, újabb szent Énekek' készítése által, Gyülekezeteink' hasznára, és ennél fogva, annak a' kitől minden jó adomány és tökéletes ajándék származik, dicsőségére fordítani. — Kelt Pesten, Augusztus 24-dik napján 1806-dik esztendőben

*a' helvétziai vallástétell követő
négy Superintendenzia egyező
akaratjával.*

SZENT DÁVID
KIRÁLYNAK ÉS PRÓFÉTÁNAK
SZÁZÖTVEN
ZSOLTÁRI.

A FRANCZIA NÓTÁK ÉS VERSEK SZERINT MAGYAR VERSEKRE

FORDÍTTATTAK

SZENCZI MOLNÁR ALBERT

ÁLTAL.

J E G Y Z É S.

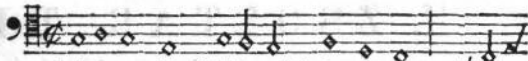
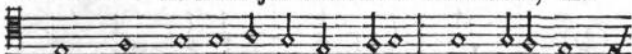
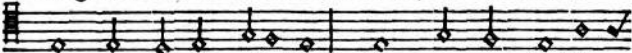
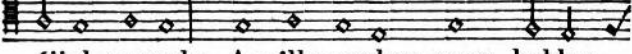
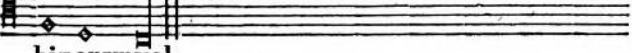
A' Zsoltárok felett a' C. M. *Clemens Marót* nevét, a' T. B. *Theodorus Bézák* jelentik. — Ezek foglalták a' Zsoltárokat francia versekbe.

A' Z S O L T Á R O K N A K

*bizonyos idők és alkalmatosságok szerint való
elrendelése.*

Reggel	5. 17. 30. 57. 63. 65.
Estve	16. 34. 42. 91. 141.
Új Esztendőkor	65. 67. 90.
Penitentzia-tartó	32. 51. 130. 143.
Úr' Vacsorájakor	23. 103. 111.
Betegségkor	13. 38. 39. 88.
Gyógyulás után	30. 116.
Egiháborúkor	29. 97.
Király' koronázásakor	21. 61. 72.
Az Isten' hatalmának és gondviselésének munkáiról	8. 19. 104. 135. 145. 146. 147. 148.
Közönségesek	1. 9. 15. 24. 25. 26. 28. 30. 31. 33. 34. 62. 66. 67. 71. 73. 77. 84. 86. 89. 95. 96. 100. 106. 113. 119. 125. 130. 138. 139.

I. Z S O L T Á R. C. M.

* **A** ki nem jár hitlenek' tanácsán, És
 meg nem áll a' bűnösök' után; A' csúfolók-
 nak nem ül ő székében: De gyönyörködik
 az Úr törvényében, És arra gondja mind
 éjjel nappal: Az illy ember nagy boldog
 bizonynyal.

* 2. Mert ő olyan mint a' jó termő fa, Melly a' víz mellett vagyon plántálva, Ő idejében meghozza gyümölcsét, És el nem szokta hullatni levelét: Ekképen a' mit az ember végez, Minden dolgában megyen jó véghez.

* 3. De nem így vannak a' gonoszok; Hanem mint az apró por és polyvák, Mellyek a' szélről szélyelragadtatnak: Így az ítéletben meg nem állhatnak A' gonoszok, és kik bűnben élnek, Az igazak közt helyet nem lelnek.

* 4. Mert az Isten ismeri útjokat, Az igazaknak érti dolgokat; Azért mind örökké ők megmaradnak. De a' kik csak a' gonoszságban járnak, Azoknak nyilván mind elvész útjuk; Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. Z S O L T Á R. T. B.

Mért zúgolódnak a' Pogányok? Mit forgatnak ő bolond elméjökben? A' földi népeknek mi szándékjuk? Csak hiábanvalót üznek szívökben. E' világi királyok egybegyűlnek, A' fejedelmek tanácsot tartnak; Az Isten ellen erős kötést tesznek, És az ő Krisztusára támadnak.

2. Nagy fennyen mondják: mit késünk ezzel? Jer szaggassuk el ezeknek kötelét, És minden igájokat rontsuk el, Ne viseljünk többé rajtunk effélét. De az Úr Isten a' magas mennyekben Csak neveti dolgukat azoknak, Csúfolja őket

ülvén szent székeben, Kinek ezek semmit nem árthatnak.

3. És végre hogy megindul haragja, Kemény beszéddel kezd szólni azoknak, Rettenetesképen megrettentí, Melly miatt teljességgel elbágyadnak. Hogy mertek, úgymond, az ellen zúgódni, A kit én kentem a' királyságra, És királyi pálczát én adtam neki, Az én szent hegyemre a' Sionra.

4. Mond e' Királyság: Im kihirdetem Az ő tanácsát és szent dekrétomát; A' Felséges Úr monda énnekem: Én fiam vagy, ma szültelek fiamat. Kérjed én tőlem a' sok pogányokat, Kiket örökségül neked adok! Föld kerekségén sok tartományokat Mindenütt én tenéked ajánlok.

5. Rontsd meg őket te nagy hatalmaddal: Mint a' földből égetett cserép edényt: És a' te királyi vaspálczáddal Verd öszve, és törd apró pozdorjaként. Azért Fejedelmek, Bírák, Királyok! Ezekből tanúságot vegyetek, És magatokat jól meggondoljátok, Kik e' földön regnáltok, ítéltetek.

6. Szolgáljatok e' hatalmas Úrnak Igaz félelemmel, jámbor étellel, Örvendezzetek ő nagy vóltának, De ezek is legyenek rettegéssel. Csókoljátok e' néktek küldött Fiat, Hogy erősen meg ne haragudjék; El ne múlassátok paráncsolaját, Mert szörnyűképen el kell vesznetek.

7. Mert gyakorta hogy ingyen sem vélnéd, Mint a' sebes tűz felgerjed haragja; Te azért teljes szívvel elhidjed: Bóldog a' ki magát az Úrra bízza.

III. ZSOLTÁR. C.M.

O H melly sokan vannak, A' kik hábor-
 gatnak Engemet én Istenem! Nagy sok el-
 lenségim, És sok gyűlölőim Tusakodnak
 ellenem. Sokan azt állítják, Lelkemről azt
 mondják: Veszett ennek ő dolga; Segítség-
 ge nincsen: Mert elhagyta Isten. Így szól-
 nak bolond módra.

2. De te én Istenem Paizsom vagy nékem, Ki
 életem' megmented, És nagy tisztességre Fejem'
 dicsőségre Idővel felemeled. Te hozzád Ur Is-
 ten! Kiáltok szüntelen: És te megvidámítasz;
 Meghallgatsz kedvedből, Sion szent hegyéről
 Nagy segedelmet nyújtasz.

3. Ha ágyamban nyugszom, Csendesen alu-
 szom, Nincsen semmi félelmem; Midőn felser-
 kenek, Semmin nem kesergek; Mert Isten őriz
 engem. Ha százezer népek Mind körülven-
 nének Jobb és balkezem felől, Ha rám ütnének
 is, Nem rettegnék mégis Semmi veszedelemtől.

7. Kelj fel, Uram! tarts meg, Ellenségim vond meg, Megtörvén ő fogokat, Mind összepaskolod, És arczúl csapdosod Az Istent utálókat. Csak te vagy az Isten, Ki minden szükségben Meg tudsz szabadítani: Ki a' te sereged' Megtartod, szereted, És meg szoktad áldani.

IV. ZSOLTÁR. C.M.

E N igazságomnak Istene! Hallgasd meg
 én kiáltásom; Szánj meg és tekints insé-
 gemre, Te vígy engemet lágas helyre, Mi-
 dőn itt szorongattatom. Ti nagy Urak! míg-
 len gyaláztok Engemet tisztességemben?
 Ez illy hívságban míg maradtok? Hazudo-
 zásra mit vágyódtok? Míg gyönyörködtök
 ezekben?

2. De vegyétek jól eszetekbe, Hogy az Ur
 Isten engemet Bévelt kedvébe kegyelmébe; Ő

adta királyi tisztemet, És meghallja kérésemet. Rettegjétek hát és lássátok, Hogy ellene ne vétetek, Magatokat meggondoljátok, Az ágyas-házban ha nyúgosztok, Hogy lehessen csendeségetek.

3. Igazságnak áldozatjával Áldozzatok az Istennek, Jó étellel és igazsággal, És az Istenben bátorsággal Bízhatok és örvendezetek. De sokan mondják azt minékünk: Ki vezérl minket a' jóra? Azért téged Ur Isten kérünk, Mutasd kegyes orczádat nekünk, Jöjjön el az áldott óra.

4. Mellyel inkább vígasztalsz engem, És örvendeztetsz szívemben: Hogy nem kinek sok mustjok terem, Búzájokkal rakva sok verem, Mellyel élnek bőségesen. Azért élek jó békeségben, Fekszem 's aluszom kedvemre; Uralkodván lakom földemben, Bátorságos örvendezésben; Mert az Ur vigyáz éltemre.

V. ZSOLTÁR. C.M.

* **U** R Isten! az én imádságom' Kérlek
 végyed füleidben, És hallgass meg kéré-
 semben; Én Istenem és én királyom! Értsd
 meg mondásom.

***2.** Tekintsed meg esedezésem', És halld meg kiáltásomat; Midőn hívlak királyomat, Meghallgatód én könyörgésem' Bizonynyal hiszem.

***3.** Jó reggel meghallgatsz engemet, Uram! még viradta előtt, Idejébb mint a' nap feljött, Elődbe számlálom ügyemet, Várván kegyelmet.

***4.** Mert te egyedül vagy olly Isten, Kinek a' gonoszság nem kell, És a' ki gonosz bűnben él, Nem mehet hozzád semmiképen, Míg él vétekben.

5. A' kábák és az esztelenek Nem állhatnak színed előtt, Gyűlölsz minden gonosztévőt, És tőled távol üzettenek Az illetének.

6. A' kik csak hazugságot szólnak: Szörnyen elveszted azokat, És megálkosz gyilkosokat; Kik embert hamisan megcsálnak, Mind megrontatnak.

***7.** Én pedig nagy jó reménységgel Béjöttem szent templomodban, És imádlak szent házadban: Nagy jóvóltodért félelemmel, Szolgállak szívvel.

***8.** Vezérlj Uram igazságodban Ellenségimnek láttokra, Kik igyekeznek káromra; Oktass, hogy a' te útaidban Járhassak jobban.

9. Mert szájokban nincsen igaz szó; Szívök teljes nyavalyával, Ő nyelvek szól álnoksággal, Torkok olly mint a' nyilt koporsó, Hol nincs semmi jó.

10. Büntesd meg Uram Isten őket, Tedd semmivé tanácsokat. Rontsd el ő találmányokat; Verd meg veled ellenkezőket, A' pártütőket.

11. És hogy mind azok örüljenek, A' kik bíznak csak te benned, És szívből szeretik neved'; Engedd, hogy vigan Felségednek Énekeljenek.

*12. Mert az igazat te megáldod; Te nagy irgalmassággal Környülvészed mint paizszsal, Minden gonosz ellen megtartod És óltalmazod.

VI. ZSOLTÁR. C.M.

Uram te nagy haragodban, Melly miatt
vagyok búban, Engemet ne feddj meg, És
haragodnak tüze Szűnjék meg sebessége,
Mellyben ne büntess meg.

2. Nékem Uram légy irgalmas, Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne hagyj, Uram! kérlek: Gyógyítsd meg sérelmimet, Elrettent tetemimet Ujítsd meg, hogy éljek.

3. Lelkem igen háborodik, Inségében bánkódik. Kesergek szívemben; Uram! meddig hagysz engem Ekképen veszekednem E' nagy gyötrelemben.

4. Térj Uram kegyesen hozzám; Mert jaj elfogyatkozáim! Te nagy irgalmadból. Szánj meg nyavalyáimban És ne hagyj kínaimban, Ments meg a' haláltól.

5. Mert ha mindnyájan meghalunk, E' világból kimúlunk, Nincs emlékezeted Senkinél a' halálban, Fekvén a' koporsóban, Ki dicsérné téged?

6. Elfáradtam bánatímban, Egész éjjel sir-
tomban, Könyhullatásimmal Nedvesítem ágya-
mat, Áztatom nyoszolyámat Sűrű siralmimmal.

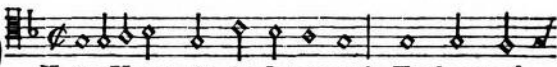
7. Én sok boszszúságim miatt Az én orcám
elhervadt; Szemem homályosult. Ezt szerzik
ellenségim, Vígnak gyűlölőim, Kin szívem
elbúsult.

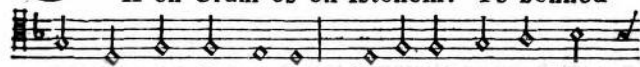
8. Azért tölem elmenjetelek, Kik gonoszságban
éltek; Távozzatok innen, Mert az Ur kiáltásom'
Meghallgatá sirásom', És bévön kedvében.

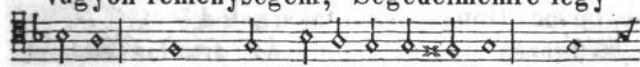
*9. Könyörgésem' meghallgatja Az Ur, és
elfogadja Én imádságomat: És a' mit tőle kérek,
Minden jókat megnyerek: Ugy kívánja jómat.

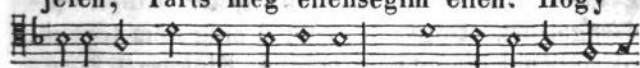
10. Azért minden ellenségim, És én hábor-
gatóim Pironkodjatok el, Már mind hátra térje-
tek, És megszégyenüljetelek Nagy hirtelenséggel.

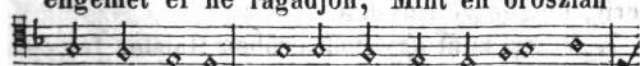
VII. ZSOLTÁR. C.M.

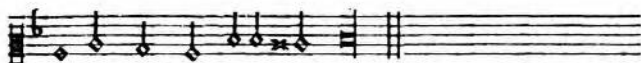
O H én Uram és én Istenem! Te benned

 vagyon reménységem; Segedelmemre légy

 jelen, Tarts meg ellenségim ellen: Hogy

 engemet el ne ragadjon, Mint éh oroszlán

 meg ne rágjon, Midőn nincsen segítségem,

A' ki megmentene engem.

2. Hogy ha én ezt tettem Ur Isten! Avagy hamisság van kezemben; Hogy ha gonoszt tettem ennek, Ki örült békességemnek; Hogy ha valaki abban megért, Hogy gonoszt fizettem a' jóért, Sőt ha jól nem tettem azzal, Ki nékem volt boszszúsággal:

3. Ambár kergessen ellenségem, És bátor megragadjon engem, Életemet földhöz verje, Dicsőségem porrá tegye. Kelj fel azért nagy haragodban, Ellenségim ellen támadván, Add meg az elébbi tisztém', Mit rendeltél Uram nekem.

4. Nagy sereggel osztán a' népek, Hozzád gyűlnék, és környülvésznek. Azért Ur Isten támadj fel, Magas helyre köztök állj fel: És ottan ítéld a' népet, Ki jól rendelhetsz mindeneiket, És ongem hívségem szerint Ítéld igazságod szerint.

5. Verd meg az istenteleneket, És védelmezd meg híveidet. Mert mindeneknek titkait Látod Uram! szívét lelkét. Te vagy paizsom igaz Isten! És nem hagysz el veszedelmemben: Ki a' hiveket megtartod, Gonosz ellen takargatod.

6. Igazán ítéli az Isten Az ártatlan embert ügyében: De keményen fenyegeti, Kinek hamisságát érti; Hogy ha pedig ő meg nem térend, Sok bűnének véget nem vetend, Előkészíti fegyverit, Idegbe veti nyilait.

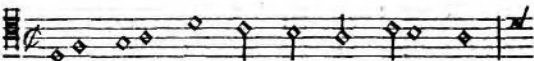
7. Végre mint egy hadi erőben Halálos fegyvert fog kezében; Nyilait is rántja elő, Kiket

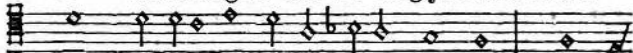
ellenségimre lő. Kiknek szándéka veszedelmes, Szíve nagy gonoszsággal terhes, Mellyből idétlen fiat szül: Mert szándéka megszégyenül.

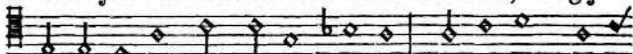
8. Szorgalmatosan árkot vájott, Más ember alá vermet ásott; Mellyben midőn törekedik; Önnön maga beléesik: A' gonosz a' mit nékem kíván, Ő tulajdon fejére rohan, Mindennemű csalárdsága Nyakára száll álnoksága.

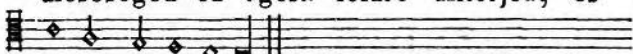
9. Azért Istennek adok hálát, Hirdetem ő szent igazságát, És felséges szent novének Dicséreteket éneklek.

VIII. ZSOLTÁR. C.M.

* **O** H felséges Úr! mi kegyes Istenünk!

 Melly csudálatos a' te neved nekünk; Nagy

 dicsőséged ez egész földre Kiterjed, és

 felhat az egekre.

*2. Dicsérnek téged még a' cseesszopók is, Szájokban viselik nevedet ők is, Kik által ellenséget megejtesz, És boszszuállót megszégyenítesz.

*3. Nagy vóltát ha megnézem dolgaidnak, Mellyeket a' te ujjaid formáltak: Az eget holdat, a' fényes napot, És szép renddel a' sok csillagokat.

*4. Csudálván mondom: micsoda az ember? Ki te töled ennyi dicsőséget nyer; De micsoda az embernek fia, Kiről Felségednek van illy gondja?

*5. Az angyaloknál noha egy kevésbé Kisebbé tőd: de nagy dicsőségesse Teremtéd őtet, és magasztalád, Nagy dicsőségre felkoronázád.

*6. Kezed munkáin őtet urrá tevéd; Hogy azokkal birna, neki engedéd, Valamit e' világra teremtél, Mindeneket lába alá vetél.

*7. Juhot, ökröt és egyéb állatokat, A' hegyen és völgyön élő vadakat; Kik az erdőkön szélyel legelnek, Avagy a' sik mezőkön tengenek.

*8. És a' repeső égi madarakat, Kik hangicsálnak szép melódiákat, És sok halait a' nagy tengernek Birtokába adád az embernek.

*9. Óh felséges Isten, kegyelmes! Urunk! Melly csudálatos a' te neved nálunk! Felségednek melly nagy dicsősége, Mellyel teljes e' föld kereksege.

IX. ZSOLTÁR. C.M.

* **D**icsérlek téged Úr Isten, És áldlak
teljes szívemben, És a' te csodatételidet
Hirdetem jótéteményidet.

*2. Te benned Uram vígadok, Nagy örömben tombolok, És a' te felséges nevednek Szép dicséreteket éneklek.

3. Mert az én ellenségimet Megtérítéd, voréd őket, Kik rettegven hátraesének, Színed elől mind elveszének.

4. Én ügyemet megtekintéd, És kegyelmesen felvevéd, Úlvén törvénytévő székedben, Megmentél igaz ítéletben.

5. A' pogányokat megfeddéd, A' gonoszokat elvesztéd, Semmivé tőd az ő nyelvöket, Teljességgel eltörléd őket.

6. Te ellenség azt állítád: Hogy te könnyen elronthatnád E' városokat; elrontád-e? Még híreket is eltörléd-e?

7. Nem lehet, mert az Isten, Megmarad dicsőségében, Ő törvényszékét készítteti Az ítéltre letéteti.

8. Dolgában tart igazságot, Előhívja e' világot, És igazsággal mindeneket Megítél minden nemzeteket.

*9. Ő a' szegénynek oltalma, Őrzője, minden jutalma, A' ki szükségének idején Hozzá óhajt könnyörgésében.

*10. Azért biznak csak te benned, A' kik ismerik szent neved', Kik tőled várnak segítséget, Úr Isten! nem hagyod el őket.

*11. Énekeljete az Úrnak, A' Sion hegyén lakónak; Sokságát cselekedetinek Hirdessétek minden népeknek.

12. A' ki nyilván megkeresi Az igaz vért nem felejtí, És a' szegényeket nem hagyja, Kiknek kiáltásokat hallja.

13. Uram! légy kegyelmes nékem, És tekintsd meg nagy inségem', Az ellenség életem' gyötri, A' halál' kapuiból végy ki.

14. Hogy dicsérhesselek vígan, A' Sionnak kapuiban, És örvendezhessek szívemben, Hogy engem megtartál kegyesen.

15. A' pogányok pedig szörnyen Estek az önnön vermőkben, A' melly hálót ők másnak hánytak, Önnön lábok abba akadtak.

16. Innen az Úr ismertetik, Szent ítélete megtetszik, Hogy a' gonosz ő szándékában Önnön magát ejti hálóban.

17. A' gonosz népek hirtelen, Bedülnek a' nagy mélységben; A' pogányok is mind elvesznek, Kik Istenről elfelejtkeznek.

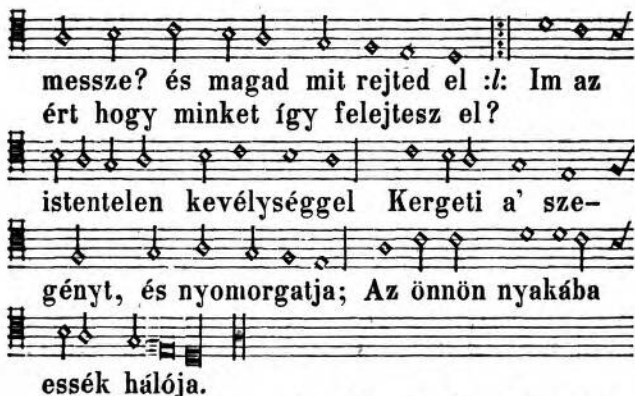
*18. A' szegényt el nem felejtí, De mindenkor megtekinti; A' nyomorultnak könyörgésit Meghallja, 's megadja kérésit.

19. Kelj fel Uram! és légy jelen: Hogy ember erőt ne vegyen; A' pogányokat hivd előben, Itéld meg erős törvényedben.

20. Szívökben, Uram! rettentsd meg, Hogy magokat gondolják meg, És ismerjék a' pogány népek, Hogy ők is halandó emberek.

X. ZSOLTÁR. C.M.

M
 ire távozol tőlünk Úr Isten! Illy
 Ez sok ideig való inségben Mi-

messze? és magad mit rejtél el :l: Im az
ért hogy minket így felejtés el?

istentelen kevélységgel Kergeti a' sze-
gényt, és nyomorgatja; Az önnön nyakába
essék hálója.

2. Mert az istentelen dicsekedik, És gyönyörködik kívánságában; :l: Dicséri a' fősvényt, hizelkedik, Istent káromolja felfuvalkodván, A' kit megutál nagy hívságában Sőt kevélységében így gondolkodik: Hogy nincsen Isten, azzal csufolódik.

3. Ő bolondságában úgy elmegyen, Erős ítéletedet nem féli, :l: És kevélységében szól nagy fennyen; Ellenségit is semminek véli, Könnyen elfuvhatja, azt itéli; Végre mond: bátran lakom és csendesen, Soha nem esem szerencsétlenségben.

4. Átokkal szitokkal rakva szája, Szól az ő nyelve csak álnokságot, :l: Ez nyelvét szoktatá csalárdságra, Mellyel szerez sok bűt és bánatot; Tolvaj módra megáll barlangokat, Leshelyről a' szegényre ólálkodik, Hogy azt megkaphassa azon forgódik.

5. Barlangban magát megvonja titkon, Hogy az ártatlant megragadhassa; :l: Mint az oroszlán vigyáz a' likon, Hogy a' szegényt hálóba

hozhassa, És ő torkába azt béfalhassa; Abban forog ő neki minden gondja, Hogy a' szegényt megejtse és megfogja.

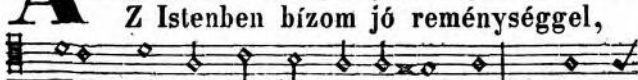
6. Még azt is mondja az ő szívében: Hogy Isten ezzel semmit nem gondol; ∴ Orczáját elrejti ezek ellen, Szomét behunyja, másuvá fordul. Kérlek, Uram! e' dolgon megindulj; Nyujtsd ki kezéd', a' szegényt ne felejtse el, És a' nyomorultnak légy segítségvel.

7. Miért mivelné a' gonosz ember, Hogy káromlja 's csufolja az Istent, ∴ Szívében mond: számot Isten nem kér; De te, Uram! értesz és látsz mindent; Azért a' szegény csak reád tekint; A' nyomorult árva te benned bizik, És tőled kegyesen megsegíttetik.

8. Törd meg az istentelenek' karját; Hívd elődbe, és idézd törvénybe, ∴ Vizsgáld és íteld meg gonoszságát, Ekképen nem mer jönni elődbe: És így örökké regnál az Isten, E' világot igazsággal vezérli, A' pogányokat földről mind eltörli.

*9. Uram! tekintsd meg a' nyomorultat, A' szelídeket kegyesen tartsd meg: ∴ Vedd füleidbe kiáltásokat, Erősítsd szívöket, vigasztald meg, A' szegény árvákat védelmezd meg: Zabolázd meg az erőszaktevőket, Gonoszoktól e' földön óvd népedet.

XI. ZSOLTÁR. C.M.

A Z Istenben bízom jó reménységgel,

 Miért szóltok hát így én lelkemnek: Hogy

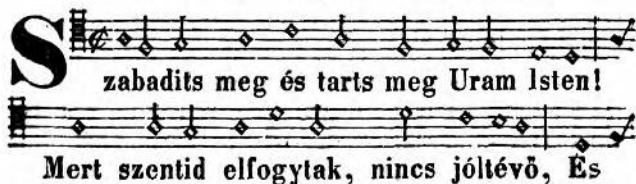
én a' ti hegyetekről fussak el, És mint egy
madár messze repüljek; Mert a' kegyetle-
nek íveket szerzik, Hogy a tiszta szívüket
meglőjjék, Már a' nyilakat az idegbe vették.

2. De véghez nem vihetik ők e' dolgot, Megromlanak igyekezetekben, Mert a' hű ember vajjon's kinek ártott? Az Istennek temploma menyekben, Ott fenn vagyon szent széke, melyből szélyel Szemei mindent néznek élesen, Földi népet is megnézell és szemlél.

3. Az Isten megpróbálja az igazat, És gyűlöli az erőszaktevőt, A' káromlókra záporosőt bocsát, Rájok düjt tüzet, kénköves esőt, Az istentelenekre háborut ejt, És nagy szélvészszel itatja őket, Fejökre szörnyü forgószelet borít.

4. Mert ő igaz, és igazságot szeret, És kedves orczát mutat azoknak, Kik igazságban rendelik élteket.

XII. ZSOLTÁR. C. M.

Szabadíts meg és tarts meg Uram Isten!
Mert szentid elfogytak, nincs jóltévő, És

2. Ezek egymásnak szólnak csak hivságot, Dol-
gokat festik szép beszédekkel, Hízeltedvén mu-
tatnak nyájasságot, De nyelvök nem egyez ő szí-
vekkel.

3. Csalárd ajkokat elveszti az Isten, Eltörli
hízeltedő nyelveket Kik kevélységekben szól-
nak nagy fennyen, És csak csúfolják az együ-
gyüket.

4. És azt mondják, jer tegyük azt nyelvünk-
kel, Hogy minket minden nagyra becsüljön, Mi-
énk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel; Kit ural-
junk? 's velünk ki pereljen?

5. Azért mond Isten: imé a' szegények El-
hagyatnak, öletnek, pusztulnak, Azért őket
megszánom és felkelek; És kimentem kezeiből
azoknak.

6. Az Istennek mondási olly igazak, Mint a'
drága ezüst, kit a' tűzben Az ötvösök kohokban
tisztítottak, És hétszer megeresztettek szépen.

7. Tartsd meg azért népedet kegyelmesen,
Kérünk jóvóltodból reánk tekints; Őrizz meg
örökké e' nemzet ellen, Hozzánk mindenkor jó
kedvet jelents.

8. Mert a' gonoszok nagy fennyen forgódnak,
Udvaroltatnak nagy kevélységben, Midőn a' ro-
szak felmagasztaltatnak, És a' jó ember nincs
becsületben.

XIII. ZSOLTÁR. C.M.

Míglen felejtesz el Uram! Míg nem
 emlékezel rólam? A' te orczádat én előlem
 Örökké elrejtéd-e tőlem? Mire nem kö-
 nyörülsz rajtam?

2. Míg tanácskozzam szívemben? Míg keseregjek elmémben? Még nappal is csak gondolkodván; Ellenségem reám míg rohan? Míg uralkodik fejemen?

3. Tekints reám kegyes Uram! Szánjad meg az én nyavalyám', Szemeimet világosítsd meg, Hogy életemben viduljak meg; Halálban el ne aludjam.

4. Hogy ellenségem ne mondja: Imé erőt vettem rajta! És azon ők örvendezzenek, Ha engemet elejthetnének, És nem állhatnék lábamra.

5. Mert én bizom jó kedvedben, Ki megvigasztalsz szívemben; Örvendez azért az én lelkem, Hogy az Isten én segedelmem: Mellyért dicsérem énekben.

XIV. ZSOLTÁR. C.M.

Abolond így szól az ő szívében: Nin-

2. Az Ur az égből alá tekinté E' földön az emberek fíjaira, Hogy meglássa, ha kinek esze volna; Ha az Istent valaki keresné, És tisztelné.

3. De azt jól látja dicsőségében, Hogy a' jó utról eltértek mindenek, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek, A' ki az Istent tisztelné hiven, Csak egy sincsen.

4. De a' hamisak meg nem gondolják, Hogy népemet mint a' kenyért megeszik; Meg nem térnek, sőt magokat elhiszik; Az Istent segítségül nem hívják, Sem uralják.

5. Itt azért erősen megrémülnek, Midőn eszekbe vesznek; hogy az Isten Az ő hiveit megtartja kegyesen: Mert ő mellé áll a' jó nemzetnek, Mint hiveknek.

6. De nektek semmi gondotok erre; Hanem ti csak csúfoljátok a' szegényt, A' ki tiszta szívből féli az Istent, És csak őtet hívja segítség-re, És mentségre.

7. A' Sionról vajjon ki jövend el, Ki a' szent Izráelt megszabadítja? Ha Isten fogságból népét kihozza, Örvend a' Jákób és az Izráel, Teljes szívvel.

XV. ZSOLTÁR. C.M.

* **U** ram ki leszen lakója A' te felséged
 sátorának? Jelentsd meg és add tudtomra
 Ki leszen örök lakosa Szent hegyednek és
 hajlékodnak?

*2. A' ki jár igaz életben, Szól és szolgálat igazságot, Igazán forog mindenben, És hűséges ő szívében, És szereti a' jámborságot.

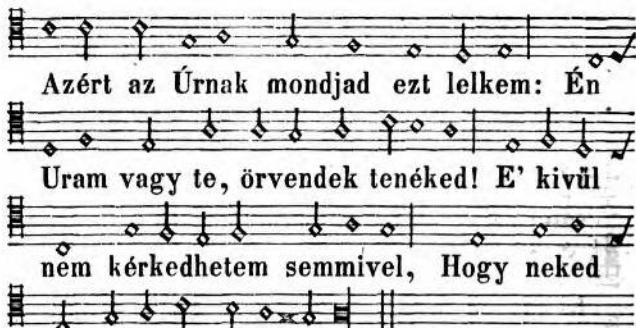
*3. Ki az ő felebarátját Ő nyelvével nem rágalmazza; Kárral nem bántja szomszédját, Nem rútolja atyafiját, És tisztességét nem gyalázza.

*4. Az istentelent utálja, Az Istenfélőket szereti, Őket tisztességben tartja; Esküvését meggondolja; Ha kárt vall is, azt meg nem szegi.

*5. A' ki pénzével él hiven, Költsön ad, de nem kér uzsorát; Az ártatlan ember ellen Ajándékot ő nem vesz. A' ki így teszen, az megállhat.

XVI. ZSOLTÁR. C.M.

* **T** arts meg engemet óh én Istenem!
 Mert reménységem' vetem csak te benned;

Azért az Úrnak mondjad ezt lelkem: Én
 Uram vagy te, örvendek tenéked! E' kívül
 nem kérkedhetem semmivel, Hogy neked
 használhatnék jótétemmel.

2. A' Szentekkel e' földön jólteszek, És segíték jámbor Istenfélőket: De azoknak leszen nagy sérelmek, Kik követnek idegen Isteneket. Ő véres áldozatjokat nem nézem, És neveket ajakimra sem vészem.

*3. Az Ur Isten az én örökségem, Melly nekem kiváltképen részeltetett, És ő megtartja híven azt nekem. Az én sorsom a' legjobb részre esett, Hogy az örökség sinórral osztatott, Azzal a' legszebbik rész nekem jutott.

*4. Dicséretet mondok én az Urnak, Ki engem tanácsával jól vezérel; Még veséim is erre tanitnak, És az ágyban is megintenek éjjel. Az Urat szüntelen előtt'em tartom, Ki velem lévén, nem lehet ártásom.

5. Öröme vagyon szívemnek ezen, Dicsőségem örül, megnyugszik testem, Noha a' sírban fekvése leszen: De azt szívemben nyilván én elhiszem, Nem hagyod a' koporsóban szentet; De rothadás ellen megmented őtet.

*6. Az életre nekem utat mutat, Melly életben vagyon örök boldogság; Hol szent szined-

nek gyönyörű voltát Láttatod, melly nagy öröm és vigaság! Jobb kezednek ereje dicsősége, Örökké megmarad, soha nincs vége.

XVII. ZSOLTÁR. C.M. 63.70. n.

Hallgasd meg igazságomat, Úr Isten!
 kiáltásom' értsd meg, Figyelmezz hozzám,
 és tekintsd meg Szívbeli imádságomat: Íté-
 letet te tőled várok, Nézd meg ügyem',
 láttass törvényt, Ítéld meg igazság szerént;

Mert én álnokságban nem járok.

2. Szívem éjjel megpróbáltad, És megvizsgáltad teljességgel, Láttad hogy egyez én nyelvemmel, Csalárdság nélkül találtad. A' mit ember szól avagy mivel; Én ajakid beszédére Gondot tartok szent igédre, Nem járok a' gonosztévővel.

*3. Vezérld én járásomat, És tarts meg a' te ösvényiden, Másuvá senki ne térítsen, Erősítsed lábaimat. Téged hivlak én segítségre, Uram! láss meg szükségemben, Kéréssem' vedd füleidben, És légy figyelmes beszédemre.

*4. Te vagy bizonyos óltalmok, A' kik te benned reménylenek; Mutasd jóvóltodat ezeknek, Hogy lássák a' rád támadók. Mint a' te szemeidnek fényét, Ugy megőrizz, Uram! engem, Szárnyad' árnyékában fejem Takargasd, őrizvén ösvényét.

5. Óltalmaz ellenségimtől; A' kik veszedelmre járnak, És mindenünnen környülfognak, Ments meg engemet ezektől. Kővér nyakok csak fel nem pattan, Kevélyen szólnak ellenem, Lesnek. kergetnek, hogy engem Megtapodjanak a' föld hátán.

6. Ollyak mint a' vad oroszlán, Melly a' lesből a' prédára szök', És mint az éh oroszlán kölyök, Ólalkodik a' barlangban. Uram! jövel, végyed elejét, Verd földhöz éles törőddel, Lelkem' mentsd meg fegyvereddel, Rontsd meg ellenségim erejét.

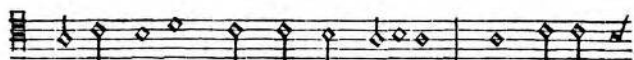
7. Ments meg kezedd ezektől. A' kik élnek csak e' világnak, És csak ő hasoknak szolgálnak, Ez gondjok teljes szívekből; Mert eleget adsz ő testeknek, Mellyel tölthetik hasokat, Hizlalhatják magzatjokat; Még unokáik is eltelnek.

*8. Én pedig az igazságban Színét meglátom Felségednek, És ha álmomból felserkenek, Megelégszem jóvóltodban.

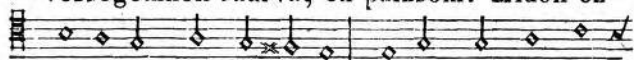
XVIII. ZSOLTÁR. C.M.

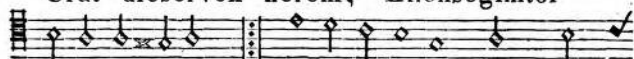
H én Uram ki erőt adsz énnekem! Sze-
Én erős Istenem és bizodalmam, Id-

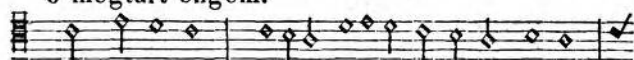
retlek téged, míg leszen életem. Én magas
vességemnek szarva, én paizsom! Midőn ez

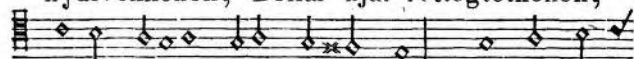
köszálam, óh én Uram! Erős bástyám és
Urat dicsérvén kérem, Ellenségimtől

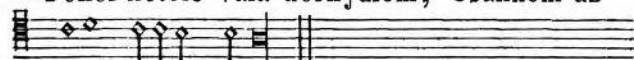
erős kövárom; :/: Halál fájdalmi hogy kör-
ő megtart engem.

nyúlvennének, Béliál fiai retlegtetnének,

Pokol kötele vala környülem; Csaknem az

halál' töribe esém.

2. Illy inségemben az Urhoz kiálték, Nagy
szükségemben Istennek könyörgék, Szózatom
templomába felhata, Kiáltásom füleibe juta: :/:
Legottan a' föld szörnyen megindúla, A' hegyek
fundamentoma mozdula, Rengedeznek, reszket-
nek szertelen; Mert haragra indult az Ur Isten.
Nagy sűrű füst megyen fel az ő orrán, Rette-
netes tűz szájából kirohan, Melly miatt az ég
széllylvillámlik, Mert az ő sebes haragja látszik.

3. Lehajlatá az eget és lejöve, Lábai alatt ho-
mály setétsége, Alászállá Kérubimon ülven, És
a' szélnek szárnyain repülven: :/: Nagy setét köd-
ben magát befedezte, Mellybe mint sátorba ma-
gát rejtette; De a' fényesség, melly nála vala,

A' sűrű ködöket eloszlata. Nagy köesők hullnak, tűzláng villámlék, Az Ur mennydörgése égen hal-laték, Rettenetes szó adaték tőle, Köesőt villá-most földre löve.

4. Elszéleszté azokat nyilaival, És elrettenté ő villámaival; Meglátszának a' vizek' mélységi, Felnyílának a' földnek feneki: :/: A' te feddésed-nek súlyosságától, És haragos örrodnak fúvásá-tól. Onnan felyül kezeit lenyujtá, És engem a' vi-zekből kivona: Megszabadíta én ellenségimtől, Megmente hatalmas gyűlölőimtől, Kik rám rohan-nak én inségemben: De gyámolom lőn nekem az Isten.

5. Térhelyre hoza 's kimente engemet, És én hozzám mutata nagy szerelmet, Megfizete igaz-ságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint. :/: Mert az Urnak' útáról nem tértem el, Az én Iste-nemtől nem szakadtam el, Itéletire szüntelen néz-tem, És szent törvényt meg nem vetettem, De mindenkor híven előtte jártam, Gonosztételtől ma-gamat megóvtam, Megfizete igazságom szerint, Kezeimnek tisztasága szerint.

6. Szent vagy és jóltevő a' jóltevőkkel; És igaz-zat téssz igazán élőkkal; Tiszta vagy azokhoz a' kik tiszták, Elfordulsz tőlök, a' kik gonoszak, :/: A' nyomorúlt szegényeket segíted: A' kevélysze-műket megszégyeníted. Nekem Uram szövétneket gyújtasz, És a' setétben világot uyújtasz. Te ál-talad ellenségim seregén Átalfutok, elszököm ke-rítésin, Tökéletes az Istennek úta, Tiszta és pró-bált az ő mondása.

7. A' benne bízóknak erős paizsa. Ez Istennek de ki lehetne mása? De holott volna olly erős

köszál, Mint az Isten, a' ki minket táplál? :l: Az Isten erejébe felöltöztet, És útaimban jól vezérl engemet, Lábam gyorsítja mint a' szarvasnak, Hogy magas hegyimre felhágghassak. Ő tanítja kezemet hadakozni, És az aczél kézivet elrontani; Idvességednek paizsát nekem Adod, és jobb kezéd megtart engem.

8. A' te szelíd és engedelmes voltod Öregbit engem, erősít jóvóltod: És a' hol járok, helyt adsz lábamnak, Hogy bokáim ne botránkozzanak. :l: Ellenségimet azért megkergetem, És meg nem szűnöm, míg nem mind elverem, Minden erőmmel addig paskolom. Mígnem őket lábam alá hajtom. A' harczra nékem erős fegyvert adtál, A' földhöz vered, ki én ellenem áll, Megfutamtatod ellenségimet, Széllyel kergeted gyűlölőimet.

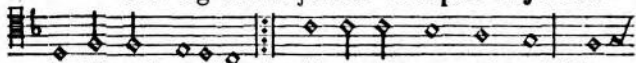
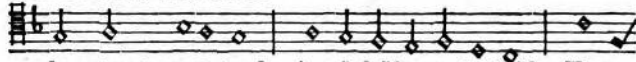
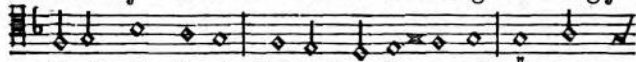
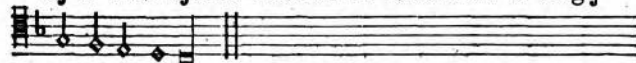
9. Kiáltanak, de senki meg nem tartja; Az Istenhez is, de meg nem hallgatja. Én őket mind széli porrá rontom, Az utzákon a' sárba morzsolom. :l: A' népeknek ő patvarkodásoktól, Megszabadítasz tusakodásoktól; A' pogányokon fővé téssz engem, Nem ismert nép is szolgál énnekem. Sok idegenek, kik híremet hallják, Hízelt kedvén magokat alá adják, Erős helyeken idegen népek Az én hatalmasságomtól félnek.

10. Él az Isten kinek legyen dicséret, Áldom én Idvezítő Istenemet, Ki énnekem e' hatalmat adta; Ellenségimet meghódoltatta. :l: Megőriz engemet ellenségimtől, Kiken engem emelt fejedelemül, Az erőszaktevőtől óltalmaz, Ki mindenkor halálomra vigyáz. Azért dicséretet mondok tenéked, A' pogányok közt magasztallak té-

ged, Szent nevednek éneklek szüntelen, Hogy te királyodat felségesen

11. Megsegítéd, veletől kegyességet, És néki jelentél illy idvességet, E' megkenett Dávidnak főképen, És maradékinak mind örökkén.

XIX. ZSOLTÁR. C.M.

* **A** Z egek beszélnek, És nyilván hirdetik
Az ég mennyezeti Szépen kijelenti
 Az Urnak erejét :/: A' napok egymásnak Tu-
Kézének munkáit.
 dományt mutatnak Az ő bölcseségéről: Egy
 éj a' más éjnek Beszél az Istennek Ő nagy
 dicsőségről.

*2. Nincs szó sem tartomány, Holott e' tudomány Nem prédikáltatnék. :/: Mindenfelé mégyen E' föld kerektségén Beszédek ezeknek. Írások kimegyen Mind e' világ végén, Holott a' fényes napnak Hajlékot az Isten Helyheztetett szépen, Ő lakó szállásának.

*3. Mellyben mint vőlegény, Reggel felkél szépen O ágyasházából, :/: És ugyan örvendez, Mint az erős vitéz, Ha futásra indul. Az égnek egy végén Felkél, és elmegyén Gyorsan a' más

végére; Sehol semmi nincsen, Ő hévsége ellen,
Ki magát elrejtessen.

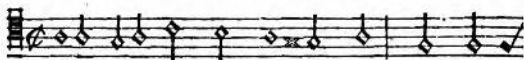
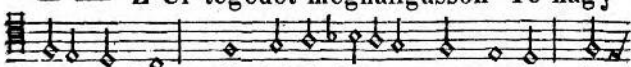
*4. Az Isten' törvénye Tiszta ő beszéde, Lel-
keket megtérít; ∴ Hűség bizonyossága Kisdedeket
abba' Bölcsességre tanít. Ő parancsolati Igazak
mondási, Kik szívet vigasztalnak: Minden ő tör-
vényi Tiszták szent beszédi, Szemet világositnak.

*5. Az Isten' félelme Tiszta, mind örökké
Megmarad, és megáll: ∴ Az ő ítélete Igaz min-
denekbe', Teljes nagy jósággal. Aranynál ezüst-
nél, Kedvesb drága kőnél, És sokkal becsütle-
tesb; Ő szerelmessége, És gyönyörűsége Még
a' méznél is édesb.

*6. A' ki szolgál néked Uram, tanul tőled Nagy
jó tanúságot; ∴ És azt ha megtartja, Jól leszen
ő dolga: Mert veszen jutalmat. Ki tudná bűninek
Számát esetinek, És ki gondolhatná meg? Én sok
bűneimet, Titkos vétkeimet, Uram! nekem bo-
csásd meg.

*7. Szolgádat őrizd meg, Kevélységtől tartsd
meg, Ne essék e' bűnbe; ∴ És én tiszta le-
szek, Semmi bűnt nem teszek, Járok te ked-
vedbe', Szájamnak szólása, Szivem gondolatja
Kedves légyen tenéked. Adjad, óh én Uram! És
erős kőszálam, Hogy ne vétsek ellened.

XX. ZSOLTÁR. T. B.

* **A** **Z** Úr tégedet meghallgasson Te nagy

ínségedben, A' Jákób Istene megtartson Te

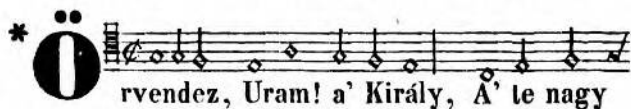
*2. Áldozatodat megtekintse, Kikkel őt tiszteld, Égő áldozatodat tüze Égesse meg neked. A' mit a' te szíved kívánhat Adja meg ő teneked, Hogy mindennemű tanácsodat Te jól véghez vihed.

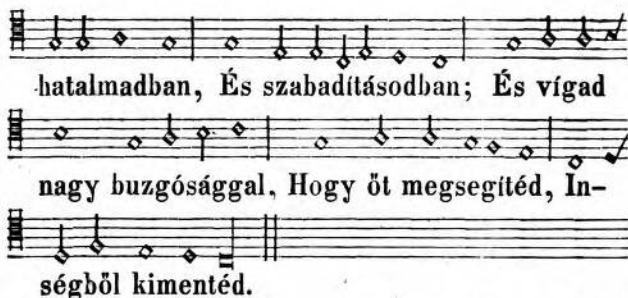
*3. Adjad Uram! hogy te nevedben A' mi zászlóinkat Felemeljük nagy örömünkben, És adjunk hálákat, Mondván: Az Ur Isten megőrzi E' királyt kegyelmével, A' mennyből őtet erősíti, Jobb keze erejével.

*4. Némellyek az ő szekerekben, És biznak lovokban; De mi a' nagy Isten nevében Bízunk mint Urunkban. Azért ők keményen megesnek, Mi pediglen megállunk; Ők mind a' földhöz vettetnek, De mi épen maradunk.

*5. Tarts meg, Uram! és engedd nekünk, Hogy e' Király hiven, Mikoron hozzá esedezünk, Segítségül legyen.

XXI. ZSOLTÁR. C.M.

*2. Ugy viseled neki gondját: Hogy a' mit
tőled kérend, Mindeneket megnyerend. Mihelyt
felnyitja ő száját, Alig szól egy ígét, Már hal-
lod kérését.

*3. Előbb hogy nem könyörgene, Meghall-
gatod, meglátod, Irgalmaddal megáldod, És fel-
tészsz az ő fejére Sár-arany koronát, Mint ki-
rályi pompát.

*4. Azt kéri vala te tőled, Hogy csak vala-
mennyire Hoszszabbuljon élete: De ő életét ter-
jesztéd Nagy sok esztendőkre, Sőt örök időkre.

*5. Őt felvöd nagy dicsőségre A' te segedel-
meddel, Örök idvességeddel; És nagy királyi
felségre Tőled emelteték, És ékesítették.

*6. Szereted őt minden jókkal, És a' te szent
áldásod Örökké neki nyujtod; Örvendetes vig-
ságokkal Őt gyönyörködtetted, Szinedre nézeted.

*7. E' Király mindenkor bízik Csak az ő Is-
tenében, És nem fél veszélyében, A' magas
ságosnak nyugszik Irgalmasságában, És meg-
marad abban.

8. Kezeddel megleled őket, A' kik reád tá-
madnak, Boszúságodra járnak: És a' te gyű-
lölöidet Kezeidből senki Soha ki nem menti.

9. Mint a' hév tüzes kemencze, Haragod környül veszi, És őket mind ellepi; Haragos orczádnak színe Őket megemésztí, Mint a' láng elnyeli.

10. Mindennemű gyümölcsöket Hirtelen te elveszted, És a' földről eltörlöd: Magvokat csemetéjeket Nekik megátkozod, Nép közül kiírtod.

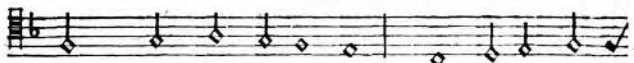
11. Mert gonoszra igyekeztek, Szándékoztak ellened; Hogy böszsantsanak téged, Gonosz tanácsot végeztek; De hogy véghez menjen, Erejökben nincsen.

12. Mert minden ellenségedet Erősen megkergeted, És őket elszéleszted, Megvonszod ived' idegét, Nyilaid' mint a' tárgyra, Lövöd orczájokra.

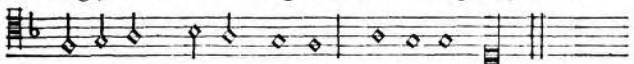
*13. Azért Uram! már támadj fel, Mutasd meg hatalmat, Lássuk erős voltodat, Hogy dicsőséges erődről Vigan énekeljünk És benned örvendjünk.

XXII. ZSOLTÁR. C.M.

EN Istenem, én erős Istenem! Miért ha-
gyál el ennyire engem? Kiáltásomtól a' se-
gedelem Nagy távol vagyok: Én kiáltok te
hozzád egész napon; De még sem felelsz

meg, nincs ki megtartson; Még éjjel sem

hallgatok semmi módon Ez inségben.

2. De te szent vagy, és az Izráelben, Te szentséged megmarad mindenben; Dicsértetel e' gyülekezetben Szívvel lélekkel. A' mi régi Atyáink teljességgel Te benned biztanak jó reménységgel, Szükségökben őket segedelmeddel Megtartottad.

3. Ha ők szívből kiáltottak hozzád, Mindjárt őket megszabadítottad: Benned bízta, és őket nem hagytad Esni székelyben. Én nem vagyok ember, de féreg lévén, Minden népeknél vagyok nevetségben, Csúfolnak, utálnak, és megvét minden, És keserget.

4. A' ki lát, minden csúfol engemet, Száját elvonsza, szól merő mérget, Fejét rázza, hunyorgatja szemét, Reám néz szörnyen, Mondván: ez ember bízott az Istenben, Szabadítsa meg azért őtet innen, Ha szereti az Isten, neki legyen Segítségül.

5. Hogy te engemet anyám méhéből Kihozál, ottan segedelmem löl; Csecsemő koromban is egyedül Csak benned bízta: Sőt mihelyt anyám méhéből származtam, Istenem voltál reád támaszkodtam, Bátorsággal te hozzád ragaszkodtam, Én Istenem!

6. Ne távozzál azért messze tőlem, Ne hagyj el, mert nagy az én gyötrelmem: Nincs segítőtőm, és az én sérelmem Nem fáj senkinek. Sok

erős bikák engem környülvettek, A' Bázsáni nagy ökrök reám törnek, Ökleldezni, megölni igyekeznek Nagy méltatlan.

7. Az ő szájakat én reám tátván, Mint ragadozó sívó oroszlán Agyarkodnak, hogy engem torkokban Béfalhassanak. Könyhullatásim mint a' vizek folynak, Én csontaim helyekből kimozdulnak, Szívem mint viasz olvad, bélim fájnak, Sebek miatt.

8. Minden erőm mint cserép elszáradt, Száraz nyelvem az ínyemhez ragadt, Porba vetél engem, érzem kinját Halál mérgének. Mert engemet sok ebek környülvettek, Gonosz népek ellenem összevegyültek: Kezeimet és lábaimat ezek Megliggatták.

9. Én csontaimat megszámlálhatnák, Szörnyű szemeket reám fordítanak, Kinomban nem szánnak, de gúnyolnak, Űznek csúfságot. Elosztották egymás közt én ruhámat, És öltözetemre vetettek sorsot, Hogy abból ne metélnének föltokat, Osztván részre.

10. Azért Uram! tőlem ne légy messze! Ne késsél életemnek ereje, Kérlek siess tekints inségemre, Légy segedelmül! Mentsd meg életem az éles fegyvertől, Védelmezz meg e' sok dühös ebektől, Egyedül voltomat mentsd meg ezektől Jóvóltodból.

11. Tarts meg az éh oroszlán torkától, És az egy szarvú fenevadaktól, Kik mostan környülvettek nagy mordul, Óh tarts meg engem! Mely lyért szent nevedet hiven dicsérem, Az én atyámfiaiak hirdetem, És a' szent gyülekezetben tisztelem Felségedet.

12. Dicsérjétek istenfélők! ötet, Jákób fiai áldjátok nevét, Izráel népe! féld e' Felséget, Mint Istenedet: Mert nem utálja a' szegénynek ügyét, És tőle el nem fordítja szent színét; De ha kiált, meghallgatja kérését Nagy kegyesen.

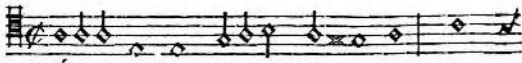
13. Azért dicséretem rólad leszen Minden előtt a' gyülekezetben, És én fogadásim semmi-képen Meg nem töretnék. A' szegények esznek 's megelégesznek, Az Istent keresők téged dicsérnek; Él az ő lelkek, és benned örvendnek Mind örökké.

14. E' földi népnek minden serege Az Urhoz gyűl ez emlékezetre, És a' pogányoknak nem-zetsége Néki hajt fejet: Mert az Úr egyedül bír mindeneket; Övé az ország, ő a' pogány népet Birja, rajtok megmutatván erejét Kezeinek.

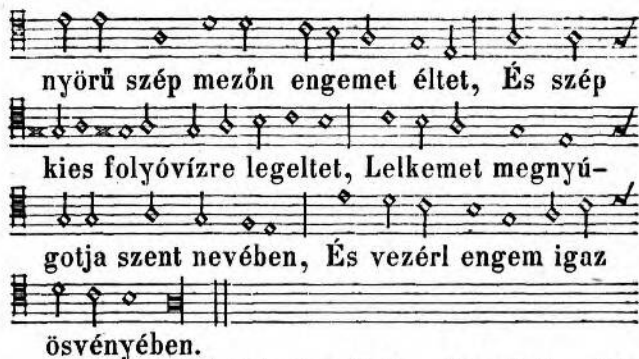
15. A' kövérek, kik megelégedtek, És kik már porrá lenni készültek, Dicsérnek téged minden szegények, És nyomorultak. És minden ő maradéki azoknak Neked szolgálván, térdet fejet hajtnak, És siról fira ők téged uralnak, Óh nagy Isten!

16. A' következő nép jövendőben, Te igazságotat dicséretben Magasztalják, tisztelik szívekben Az egész földön.

XXIII. ZSOLTÁR. C.M.

* **A** Z Úr énnékem őriző pásztorom; Az-

 ért semmiben meg nem fogyatkozom; Gyö-

*2. Ha a' halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő setét völgyén is; Mert mindenütt te jelen vagy én velem, Vessződ és botod megvigasztal engem; És nekem az én ellenségim ellen, Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.

3. Az én fejemet megkened olajjal, És engemet itatsz teljes pohárral; Jóvóltod, kegyeséged környülvészen, És követ engem egész életemben. Az Ur énnékem megengedi nyilván, Hogy mind éltiglen lakjam ő házában.

XXIV. ZSOLTÁR. C.M.

nyülvett, Mellyben meglátszik bölcsesége.

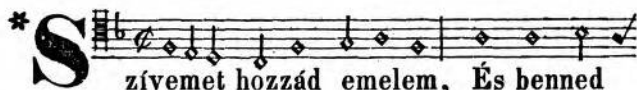
* 2. Ki megyen fel a' szent helyre, Az Úr-
nak ő szent hegyére, És vajjon kitől tisztelte-
tik? A' kinek tiszta ő szíve; És ártatlan az ő
keze: A' ki hamisan nem esküszik.

* 3. Ezt az Úr megáldja szépen, És az Id-
vezítő Isten Igazságát adja ő néki. Ez pedig a'
boldog nemzet, Melly a' Jákóbnak Istenét, Ke-
resi és szent színét nézi.

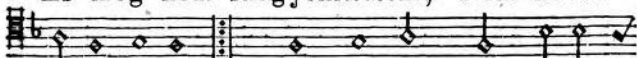
* 4. Világi kapuk nyiljatok, Fejetekeket feltart-
sátok. Hogy e' dicső Király térjen be. Micsoda
dicső Király ez? Seregeknek Istene ez: Nagy
ennek hadi erőssége.

* 5. Ti kapuk emelkedjete, Fejetekeket felves-
sétek, Hogy e' Király belétek térjen! Kicsoda e'
nagy Királyság? Ez a' Zebaóth Uraság, Melly
nagy az ő dicsőségeben.

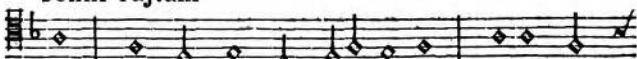
XXV. ZSOLTÁR. C.M.

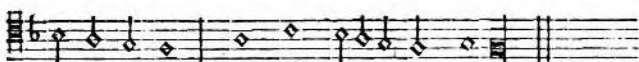
szívemet hozzád emelem, És benned
És meg nem szégyenítettém, Nem nevet

bízom Uram! :/: Mert szégyent nem valla-
senki rajtam

nak, A' kik hozzád esedeznek; Azok pi-

ronkóójanak, A' kik hitetlenül élnek.

* 2. Útaid' Uram mutasd meg, Hogy el ne tévelyedjem; :/: Te ösvényidre taníts meg, Kiken intézd menésem', És vezérelj engemet A' te szent igaz igédben; Óltalmazd életemet, Mert benned bízom Úr Isten.

* 3. Emlékezzél jóvoltodból Nagy kegyelmességedre; :/: Emlékezzél irgalmadról, Melly megmarad örökké. Ifjuságomnak vétkét, Kérlek hogy meg ne említsed; Sőt nagy kegyességedet Én Istenem megtekintsed.

* 4. Jó és igaz az Úr Isten Mind örökkön örökké. :/: A' bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényire; És a' nyomorúttakat Életökben igazgatja, Nagy kegyesen azokat Az ő útában megtartja.

* 5. Az Istennek minden úta Kegyesség, és nagy hűség :/: Azoknak, kik mondására Gondot tartnak mind végig. Énnekem kegyelmezz meg, Uram! a' te szent nevedért, És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltaért.

* 6. A' ki az Úr Istent féli, És tiszteli szívében, :/: Azt ő nagy híven vezérli Ő igaz ösvényiben: Nagy békeességben annak Minden jó bőven adatik, És ő maradékinak Gazdag örökség hagyatik.

* 7. Az igaz Istenfélőknek megjelenti titkait :/: És az ő benne hívőknek Megmutatja kötésit. Istenhez szemeimet Felemelem szüntelenül, Ő megőríz engemet, Lábam kivonsza a' törből.

* 8. Azért térj hozzám Istenem! Tekints re-

ám kegyesen, :/: És kegyelmezz meg énnekem,
Mert élek szegénységben. Nyavalyája szívem-
nek Napról napra mind öregbül; Uram! add vé-
gét ennek, Végy ki engem ez inségből.

9. Nyomorúságimat lásd meg, Tekintsd meg
szükségimet, :/: És bűneimet bocsásd meg, Kik
szerzik e' sérelmet. Tekintsd ellenségimet, Kik
én nálamnál erősbek, És gyűlölnék engemet,
Kergetnek és kesergetnek.

10. Tartsd meg én lelkemet Uram! Hogy én
ellenségimtől :/: Szörnyen meg ne csúfoltassam:
Benned bízom egyedül. Én ártatlan életem' Őrizd
meg, mert bízom hozzád: És te Izráeledet Min-
den inségből kihozzad.

XXVI. ZSOLTÁR. C. M.

Légy ítélőm Uram! Mert hűséggel jár-
tam, És éltem nagy ártatlanul, Azért hi-
szem az Istent, Hogy ő engemet megment
Mindennemű háborútól.

2. Próbálj és kísérts meg, Ügyemet nézd jól
meg: Meglátod tisztaságomat. Vizsgáld meg ve-
séimet, Es próbáld meg szívemet, Hogy értsed
indulatomat.

* 3. Látom szemem előtt Kegyelmességedet :

És azon vagyok szüntelen, Hogy minden dolga-
imban Járjak igazságodban, Ne vétsek Felséged
ellen.

4. A' hazug emberek Nálam nem kedvesek;
A' tettető csalárdokat Szívem szerént gyűlölöm,
És nagy távol kerülöm Az álnoksággal
járókat.

5. A' gonosztévőknek, És hamis népeknek
Társaságokat gyűlölöm, Ő gyülekezetekben
Nem ülök semmiképen; Sőt előttem sem szen-
vedem.

* 6. Belső tisztaságban És ártatlanságban Én
kezeimet megmosom: Tisztán téged dicsérlek,
Áldozván Felségednek, Óltárod körül forgódom.

* 7. Éneki felszóval, És víg hangossággal
Magasztalom Felségedet, Neked adván hálákat,
Hirdetvén csudáidat, Mindenütt áldlak tégedet.

* 8. Uram! hajlékodat, Szeretem házadat,
Holott lakol dicsőséggel, Szent helyedet ked-
vellem, És azt feljebb becsülöm Minden e' vi-
lági kincsnél.

9. Ostorodat Uram! Fordítsd el én rólam Ne
büntess a' bűnösökkel: Velek ne vedd lelkemet,
Ne vedd el életemet, A' vérontó emberekkel.

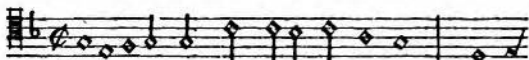
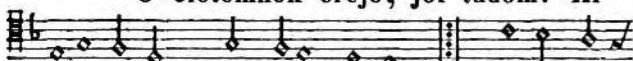
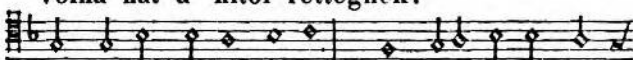
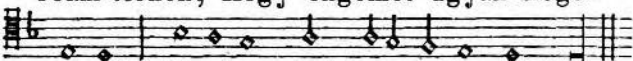
10. Kiknek az ő kezek Rút bűnnel teljeseek,
És azon hányják eszeket, Hogy szegényt el-
nyomjanak; Ajándékon kapdosnak, Mellyel töl-
tik jobb kezeket.

11. De én tisztaságban, Járok igazságban,
És élek nagy ártatlanul, Büntől magam őrizem:
Szabadíts meg hát engem Te nagy irgalmassá-
godból.

* 12. Az én lábam megáll, Tágas helyet ta-

lál, És megmarad ösvényiben: Azért Uram! dicsérlek: És örömmel tisztellek, A' híveknek segeregében.

XXVII. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** Z Úr Isten az én világosságom, És
 Ő életemnek ereje, jól tudom: Ki
 idvességem, hát kitől félnék? :/: Midőn a'
 volna hát a' kitől rettegnék?
 kegyetlen gonosztévők, Mint ellenségim én
 reám törnek, Hogy engemet ugyan mege-
 gyenek, Hirtelen mind hátra rohannak ők.

* 2. Hogyha táborral környülvennének is, De még sem félne semmit én szívem: :/: Ha szintén az ellenség közt volnék is, Még is benned vetném reménységem. Egy dolgot kívántam én az Úrtól, Mellyet még most is kérek nagy hívván: Hogy lakhassam az Úrnak házában, Míg e' földön élek jóvóltodból.

* 3. Mellyet azért kérek, hogy én láthassam Az Úrnak felséges dicsőségét; :/: És ő szent templomát látogathassam, Melly tisztességére építetett: Mert engem hajlékába takarít Én há-

borúságimnak idein: És elrejt engem rejtek helyein, Magas kösziklára felemelit.

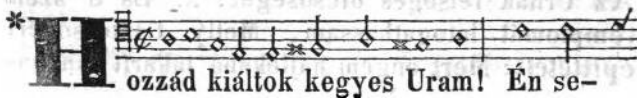
4. És az én fejemet ő felemeli Ellenségimen, kik környülvettek, :/: Azért az ő hajlékában ő néki Felszóval áldozom és éneklek. Uram! mikor hozzád felkiáltok, Figyelmetesen hallgass meg engem, Kegyelmezz meg, légy gyámolom nekem, Midőn te hozzád szívből óhajtok.

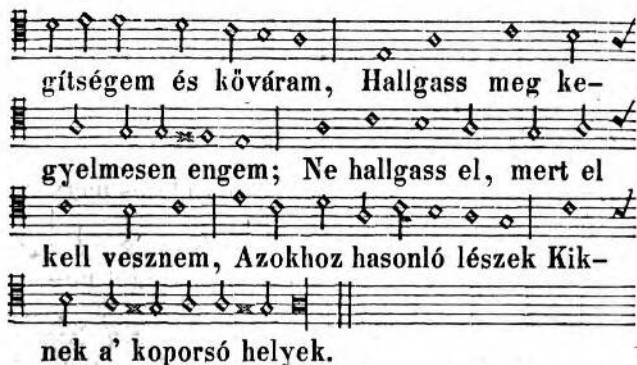
* 5. Te felőled mondja ezt az én szívem: Kéressétek az én szent színeket; :/: Azért nékem is ez igyekezetem: Hogy nézhessem Uram színedet. Ne fordítsd el hát orczádat tőlem, Szolgádat ne vesd el haragodban, Te vagy vigasztalóm nyavalyámban: Segíts meg Uram! ne hagyj el engem.

6. Mert mind atyám és anyám elhagy engem, De az Úr kegyesen hozzá veszen; :/: Mutasd meg Uram! te útadat nekem, Ellenség ellen tarts ösvényeden. Kívánságokra ellenségimnek, Ne adj engemet; mert sokan vannak, Kik ellenem hamiságot szólnak, Hazudnak, és erőszakot tesznek.

* 7. Ha nem hittem volna, hogy még életemben Jóvóltát az Úrnak meglátandom :/: Az élőknek földén: hát immár régen Oda lett volna minden én dolgom. Várjad azért bizonyynyal az Urat, Légy víg és bátorságos szívedben; Mert téged megtart a' nagy Úr Isten: Csak ő tőle várjad óltalmadat.

XXVIII. ZSOLTÁR. T.B.

* ozzád kiáltok kegyes Uram! Én se-

* 2. Midőn te hozzád esedezem, És kezeimet felemelem A' te szentséges templomodban, Hallgass meg én imádságomban: Ne büntess a' hitlenekkel, Ne verj a' gonosztevőkkel.

3. A' kik szólnak nagy nyájassággal, De szívek rakva álnoksággal; Fizess meg azért ő nékiek, A' mint szinte megérdemlették: Add meg ő kezek munkáját, És álnokságok jutalmát.

4. Mert az Urral ők nem gondolnak; Dolgai-
ról nem gondolkodnak, Keze munkáit nem te-
kinthetik; Melly ő nekik megfizettetik: Mert ők
meg nem építetnek, Hanem szörnyen megtö-
retnek.

* 5. Áldott legyen a' nagy Ur Isten, Ki meg-
hallgata kérésemben. Az Úr énnékem erőssé-
gem; Én paizsom és segedelmem; Örül szívem
és énekben Dícsérem őtet szüntelen.

6. Az Úr ő népének ereje, A' Krisztusnak
nagy erőssége: Tartsd meg azért a' te népedet,
És áldjad meg örökségedet, Legeltessed és vi-
gasztald, És örökké felmagasztald.

XXIX. ZSOLTÁR. T.B.

Mostan ti hatalmasak, Tekintetes nagy
 Urak! Adjatok az Istennek Dicsőséget ne-
 vének Mint hatalmas Istenteket :/: Szent tem-
 plójátok, tisztelvén őtet,
 plomában áldjátok, És térdet fejet hajtsatok.

*2. Az Úr' szava megzendül; A' vizeken
 megdördül, Menydörgő dicsősége Elhat a' nagy
 tengerre. Az Úrnak illy erős szava :/: Nagy ha-
 talmát megmutatja. Az Úrnak dördülő szaván
 Nagy volta meglátszik nyilván.

3. Az Úr Istennek szava a' czédrusokat ront-
 ja, Töri a' czédrusfákat, Libánuson állókat. A'
 Libánus és Sirion :/: Ugrándoznak borjú módon,
 És mint az egyszarvú vemhe, Tombol a' sűrű
 erdőbe'.

*4. Az Úrnak szava széllyel Sebes tűnz lángot
 lövell, A' pusztát megrettenti, A' Kádest meg-
 rendíti. Az Úr' szava úgy megzendül, :/: Hogy
 a' szarvas idéttlent szül, Nagy harsogásától an-
 nak Az erdők felszakadoznak.

5. De az ő templomában Ő hivei mindnyá-
 jan Hirdetik nagy erejét, Beszéli dicsőségét.
 Az Úr ült az özönvízen, :/: Mint Bíró ítelőszé-

ken. Az Úrnak ő Királysága Örökké megáll ország.

*6. Az Úr az ő népének Erőt ad seregének, Őtet hiven megtartja, Békességgel megáldja.

XXX. ZSOLTÁR. T.B.

* **D** ícsérlek Uram! légedet: Mert te megtartál engemet, És kegyesen felemelél, El-
lenségimtől megmentél, És meg nem engedéd azoknak, Hogy nyavalyámon vígadjanak.

2. Hogy felkiálték te hozzád, Nyavalyámat meggyógyítád: És hogy én csak nem a' sirbe, Esném a' halál töribe; Ismét feltámasztál engemet, Pokoltól megmentéd lelkemet.

*3. Istenes hívek és szentek, Az Úrnak énekeljete, Áldjátok őtet mind végig: Mert nem haragszik sokáig; Az ember alig gondolhatja, Melly hamar elmúlik haragja.

*4. De az ő kegyelmessége Rajtunk megmarad örökké: Néha olly dolgom érkezik, Min estve szívem bánkódik; De reggel mihelyen felkelek, Azonnal vig örömet lelek.

5. Mikoron jól vólna dolgom; Akkor vala vígaságom: Mert magamban azt ítélem, Hogy

ne lehessen esetem; Mert érzettem kegyeségedet, Mellyel erősítéd hegyemet.

6. De hogy tölem szent orczádat Elfordítád óltalmadat, Legottan én elijedék, Könörgék és így szólék: Mi hasznod Uram én véremlben, A' halál ha temet veremben?

*7. Uram! ha én porrá leszek, Tégedet hogy dícsérhetlek? Igazságod' hogy hirdessem? Hallgasd meg Uram kérésem', Könörülj rajtam szabadíts meg, Légy kegyelmes Uram! és tarts meg.

8. Az én siralmimat végre Fordítád boldog örömlre, És szomorú zsák ruhámat, Elvöd rólam bánatimat: Mellyért Uram örökké áldlak, Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. ZSOLTÁR. T.B.

* **U**ram! én csak te benned bíztam, Örizz meg kegyesen, Ne essem szégyenben: Igazságodban fordulj hozzám, És tarts meg jó voltodból, Ments ki nyavalyáimból.

*2. Hajtsd én hozzám Uram füledet: Óh én idvességem! Siess tarts meg engem, Mutasd meg nagy erősségedet, Légy én erős kövaram, Mellyben bátran lakhassam.

*3. Te vagy kösziklám erősségem; Szent nedért kérlek Vezérelj hogy éljek: Szabadíts ki a' törből engem, Mellyet énnekem vetnek: Mert Megtartómnak hiszlek.

*4. Kezedbe ajánlom lelkemet: Mert nagy inségemben megtartál Úr Isten. Azoktól megvonszom szívemet, A' kik élnek hívságban, És csak bízom Uramban.

*5. Örvendezek nagy vígaságban, Vígadok szívemben, Irgalmadra nézvén: Ha megtekintesz nyavalyámban, Szívemet megismered, Sérelmit megenyhited.

6. Nem ejtesz engemet kezekbe Én ellenségimnek, Kik engem gyűlölnek, Sőt minden ellenségim ellen Útat adsz lábaimnak, Hogy meg ne akadjanak.

7. Nagy szükség nyomorgat engemet, Mellyben elbádjadtam: Kegyelmezz meg Uram! Az én orczám elrepedezett, Lelkem elvajudt, elholt, Az én hasam meghíjolt.

8. Elfogyok keserűségemben, Életem rövidül, Sérelmem majd megöl: E' nagy de méltó büntetésen Szívem elszakadozott, Minden csontom megbomlott.

9. Minden én ellenségim között Gyaláznak szomszédim, Félnék ismerőim: Kik midőn látnak a' ház előtt, Félre térnek előlem, Nem jönnek szembe velem.

10. Én rólam elfelejtkeztenek, Mint egy holt emberről, Csúfolnak veszettül. Mint egy törött edényt elvetnek; Hallom hogy szidalmaznak, Nékem félelmet hoznak.

11. Mert tanácsot tartnak én rólam, Végezést

végeznek, Hogy elveszessenek; De te vagy az én bizodalmam, És megvigasztalsz engem Én kegyelmes Istenem!

12. Kezedben vagyok én életem, Ellenségim ellen Tarts meg kegyelmesen; Ne adj azok' kezébe engem, A' kik szörnyen gyűlölnek És szüntelen kergetnek.

* 13. Világítsd orczádat rajtam, És szolgáladdal tégy jól Te nagy irgalmadból, Hogy soha meg ne csúfoltassam: Mert tehozzád kiáltok, Tőled óltalmat várok.

14. Szégyenítsd meg a' gonoszokat, Rontsd meg szándékjokban, Hányd a' koporsóban, Kik az istenes jámborokat Nevetik és csúfolják, És szörnyen rágalmazzák.

* 15. Felette nagy a' te jóvóltod, Kit tartasz híveknek, A' kik téged félnek; És nagy a' te irgalmasságod, Mellyet azok jól látnak, A' kik te benned bíznak.

16. Te nálad azokat elrejtéd, Megörzöd kegyesen A' kevélyek ellen: Hajlékodba őket beveszed, Hogy a' kegyetlen nyelvek Őket meg ne sérthessék.

* 17. Dicsőség adassék az Úrnak, Ki tart óltalmában, Mint egy szép városban, Mellynek erős bátyái vannak; Hogy a' ki abban lakik, Senkitől nem bántatik.

18. Félelmes futásomban mondék: Tőled elvetettél, Rám nem nézsz szemeddel, De te nálad kegyelmet lelék, Meghallád könyörgésem', És megadád kérésem'.

* 19. Szeressétek az Urat Szentek! Ki megtart híveket, Büntet kevélyeket, Ilát jó remény-

ségben legyetek : Higyétek szívetekben, Meg-
vígaszlal az Isten.

XXXII. ZSOLTÁR. C.M.

* H melly boldog az olly ember éltében!
A' kit az Isten bévett kegyelmében, És
megbocsátá az ő vétkei, És befedezte min-
den bűneit, Boldog a' kinek ő nagy hamis-
sága Istentől nincs neki tulajdonítva, És ki-
nek csalárdság nincs szívében; Tettetés nél-
kül jár életében.

* 2. Hogy bűnömet elakarám halgatni, És
neked meg nem akarám vallani: Ottan csontaim
elszáradának, Soksága miatt én siralmimnak.
Mert éjjel nappal kezéd' nehéz volta Nagy bű-
neimért rajtam fekszik vala, Bennem elfogya
minden erősség, Mint nyári hévségben a' ned-
vesség.

* 3. De hogy bűnömet előtted megvallám, És
nagy vétkeimet el nem halgatám, De kiven elő-

beszélém néked : Ottan bocsánatot nyerék tőled. Azért az Úr Istennek minden hívek Könyörögjenek, míg vagyon idejek: Mert ha nagy árvi-
zek jőnének is, De nem árthatna ezeknek mégis.

*4. Te vagy óltalmam, őrizz meg engemet, Minden gonosz ellen tartsd meg lelkemet, Vigasztalj meg, hogy örvendezhessek, És vígan néked énekelhessek. Tanítlak téged, úgymond az Ur Isten, És vezérellek az igaz ösvényen, Szememmel mindenkor rád vígyázok, Igazgat-
lak, reád gondot tartok.

5. Ne legyetek ollyak, mint az öszvérek, És a' lovak, kiknek nincsen értelmek, Kiknek za-
bolát vetnek szájokra; Hogy ne nyargalhassanak szájokra. A' gonosznak szintén ez nyava-
lyája, A' melly ötet szájára nem bocsátja, De körülveszi az Úr kegyelme, A' kinek ő min-
den hiedelme.

*6. Örüljete azért az Úr Istenben, Igaz hí-
vek, legyetek nagy örömben, Vigadjatok, és énekeljete, A' kiknek vagyon tiszta szívetek.

XXXIII. ZSOLTÁR. C.M.

* **N** osza Istenfélő szent hívek! Örvendez-
Mert illik hogy ötet dicsérjék, Kik örül-
zetek az Úrnak: :l: Áldjátok azértan :l: Az
nek igazságnak: Hangos cziterákban,

mi zengésben Magasztaltassék.

*2. ÉnekeljeteK néki vígan Gyönyörű szép új éneket, :/: Szép hangicsáló szerszámokban, Mondjatok ékes verseket: Mert igaz mondása, :/: Állhatatos dolga: A' mit az Ur szól, Megáll igazságban. Minden dolgaiban Cselekeszik jól.

*3. Szereli ő az igazságot, Az ítélet nála kedves; :/: Dolgában tart irgalmasságot, Mellyel mind e' világ teljes, Az Úrnak ígéje :/: Egeket teremto, Mellyeket ott fenn Szájának lelkével, Nagy szép seregekkel Szerze ékesen.

*4. Az Ur Isten mint egy tömlőbe Szorítja a' tenger vizét, :/: Elrejtí mint egy kincses helybe Ő mondhatatlan mélységét. Minden földi népek :/: Az Urat féljétek: Mind e' világon, Valakik 's hol laktok, Ő tőle tartsatok Szorgalmatosan.

*5. Mert mihelyt ő csak egy ígét szól, Azonnal megleszen minden; :/: És valamit ő megparancsol, Nagy hamarsággal megleszen. Pogányok tanácsát, :/: És minden szándékát Az Ur megtöri; És a' mit a' népek Magokban végeznek, Semmivé teszi.

*6. De az Úr Istennek tanácsa Megmaradand mindörökké, :/: És megáll minden gondolatja, Kiterjed minden időkre. Boldog az a' nemzet, :/: Ki illy Urat szeret, Mint ő Istenét; Bóldog a' nemzetség, Kit kedvell e' Felség, Mint örökségét.

*7. A' nagy Isten magas mennyekből Alátekint szemeivel, ∴ E' világra néz onnan felyül Minden nemzetre széllyel : Szép palotájából ∴ Szeme aláfordul E' széles földre, Nagy dicsőségesen Vigyáz nagy fényesen Az emberekre.

*8. Mert önnön maga erejével Formálta az ő szíveket, ∴ És minden ő dolgokra nézell, Látja cselekedeteket. Az országló király, ∴ Nagy sűrű táborral Meg nem tartatik, És az erős vitéz Az ő erejéhez Itt nem bízhatik.

*9. A' ki ő gyors lovában bízik, Megcsalatozik dolgában, ∴ A' ki karjával dicsekedik Meg nem tartatik a' hadban, De a' nagy Úr Isten ∴ Népére szüntelen Nézi szemeivel: A' kik benne bíznak, És hozzá folyamznak, Nem felejtí el.

*10. Gondot tart rájuk, 's a' haláltól Megtartja őket éltökben, ∴ Szükségtől és éhelhálástól Órzi a' drága időben. Lelkünk azért várja, ∴ Szüntelen óhajtja Az Úr' óltalmát; Ki paizsúl végre Eljő segítségre, Ád diadalmat.

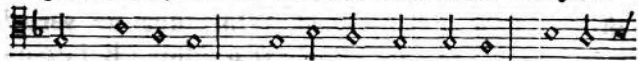
*11. Azért ő benne a' mi szívünk Igen örvendez szüntelen; ∴ Mert ő minékünk reménységünk, És bízunk ő szent nevében. Nagy kegyelmességed' ∴ Mi rajtunk bővítsed: Légy mi gyámolunk; Ne hagyj szükségünkben, Segíts meg éltünkben, Mert téged várunk.

XXXIV. ZSOLTÁR. C.M.

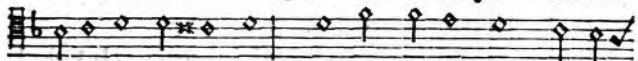
* **M**indenkoron áldom Az Urat, míg en-

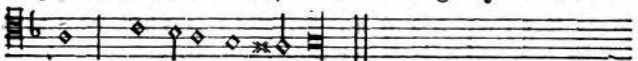
gem éltet, És az ő szent dicséretét Szájam-

ban hordozom: Dicsekedvén áldja Lelkem

jóvóltát az Úrnak, Kit a' szegények halla-

nak, És örülnek rajta.

*** 2.** Magasztaljuk vigan Az Úrnak áldott szent nevét, És véghetetlen kegyelmét Dicsérjük mindnyájan; Mert midőn keresném És kérném az én Uramat, Meghallá kiáltásomat, És megtarta engem.

*** 3.** Kik az Urra néznek, Tőle megvigasztaltatnak, Soha orcájok azoknak Meg nem szégyenülnek. A' szegény kiálta, És meghallgatá az Isten, El nem hagyá inségében: De megszabadítá.

*** 4.** Az Isten angyali Hívek körül tábort járnak, Istenfélőket megtartnak, Mint Isten követi. Lássátok az Urnak Jóvóltát, és kóstoljátok; Mert bizony boldogok azok, Kik ő benne biznak.

*** 5.** Féljétek az Urat Mindnyájan hívek és szentek: Mert nem lesz soha szükségek, Kik félik hatalmát. Az oroszlánoknak Gyakorta szükségek esik: De kik az Istent tisztelik, Meg nem fogyatkoznak.

6. Én fiaim! jertek, Hallgassatok beszédemre, Megtanítalak szent életre, Hogy Istent

féljétek. Kicsoda az ember, Ki hosszú életet kíván: És minden ő dolgaiban Jó állapotot kér.

7. Őrizd meg nyelvedet A' gonosz rágalmazástól, Ővd ajakid' álnokságtól Meg ne sértsd más hírét. Tégy jól, gonoszt gyűlölj, Békességet kérj és kövess. És hogy Istennél légy kedves, Tisztességgnek örülj.

8. Az Isten' szemei Látják a' gonosztévőket, És ő emlékezeteket A' földről eltörli. A' jókat nem hagyja, Kik ő hozzá tiszta szivből Kiáltnak nagy inségekből, Mind megszabadítja.

* 9. Közel az Ur Isten A' töredelmes szivekhez, És a' sérelmes lelkekhez Segítséggel leszzen. Az igaznak itten Ő nyavalyája sokasul; De minden nyomorúságból Kimentti az Isten.

10. Mert megőriztetik Az ő csontja az Istentől, És csak egy is azok közül Néki meg nem szegik. De a' gonosztévőt Az önnön vétke megöli; Ki az igazat gyűlöl, Elvész idő előtt.

* 11. Megtartja az Isten Élteket ő szolgálóinak; A' kik csak ő benne bíznak, Nem esnek szegyenbe.

XXXV. ZSOLTÁR. T.B.

Perelej Uram! perlőimmal Harczolj én el-
lenségimmal, Te paizsodat ragadd elő, Én
segedelmemre állj elő, Dárdádat nyújtsd ki

ezt az én lelkemnek: Tégedet én megsegítlek.

2. Szégyenítsd meg Uram őket Kik kergetik
életemet, És a' kik reám fenekednek, Nagy szé-
gyennel hátra térjenek: Mint a' szél a' könnyű
polyvát Széllyel szórja a' föld. porát: Így a' nagy
Isten angyala Őket széllyel futamtassa.

3. Ő útjok legyen setétség, És olly sikamló,
mint a' jég, És az Isten angyala őket Kergesse,
rontsa meg fejeket; Mert nekem hálót vetettek,
És mély árkot készítettek, Hogy életemben ok
nélkül Megejtsenek kegyetlenül.

4. Engedjed, hogy a' hitetlen Essék veszélybe véletlen, És azon hálóra akadjon, Kit nekem vetett, hogy megfogjon. Essék be azon árokban, Kit nékem ásott útamban, És örvendez az én lelkem Az Úrban, ki megtart engem.

5. Minden én tetemem mondja, Hozzád hasonló ki volna? Uram! ki a' szegényt megtartod Az erősből megszabadítod. A' nyomorult szűkölködött A' kóborlótól megmented: Hamis tanúk feltámadnak, És sok gonoszt reám fognak.

6. A' jóért ők gonoszt adnak, Hogy lelkem-
től megfosszszanak: Noha midőn megbetegültek,
Zsákba öltöztem ő érettek: Ő inségekben bőj-
töltem, És érettek könyörgöttem: Mint atyám-
fiát úgy szántam, Gyakorta hozzájok jártam.

7. Gyászban jártam lehorgadva, Mint ki az
anyját siratja: De ők szomorú esetemen, Örül-

nek és gyűlnek seregben. Hátmegül a' gonosz népek Engemet szörnyen nevetnek, Ártatlan lévén nem szánnak; Sőt csufolnak és szaggatnak.

8. A' képmutató galibák Fogukat rám csikorgatják, És rajtam nagy csúfságot üznek, Kik csak zabálódást keresnek. Uram! míg nézed ezeket? Jövel tartsd meg én lelkemet, Egyedül voltom' tekintsd meg, Ez oroszlánoktól ments meg.

9. Dícsérlek téged Úr Isten! Nagy sűrű gyülekezetben, És nagy roppant sereg nép előtt Téged dícsérlek minden felett. Ne engedd, hogy örüljenek, A' kik ok nélkül gyűlölnek, Ellenségimet fordítsd el, Ne hunyorgassanak szemmel.

10. Mert nem szólnak békességre; De álnok szívek néz erre, Hogy ők azokat háborgassák, Kik békével e' földet lakják. A' hitlen népek soksága Száját szörnyen reám tátja, Kiálnak rajtam ha! ha! hát, Mondván: szemünk jó dolgot lát.

11. Úr Isten! látod ezeket: Fedd meg vakmerőségeket; Kezed szájokra ne ereszsze, És tőlem Uram ne légy messze. Serkenj fel Uram! és kelj fel, És ments meg ítéleteddel; Ügyemnek jóvóltát lássák Ellenségim noha bánják.

12. Ítélj meg igazságodban, Ne nevéssenek meg vigan, És ne mondják nagy hahotával: Bényeltük őket éh torkunkkal. Mind megszégyenítessenek, Kik örülnek inségemnek: Öltözzenek gyalázatban Ellenem kevély voltokban.

* 13. És azok énekeljenek, Kik igazságnak örülnek, Mondván: hála légyen az Urnak! Ki nyúgalmat ad szolgájának. Én nyelvem igazsá-

godat Hirdeti nagy jóvóltodat, És dicséretedet
híven Éneklem minden időben.

XXXVI. ZSOLTÁR. C.M.

* **A** gonosztévőnek dolgán Eszembe vé-
Magában felfuvalkodik, Bűneitől

szem azt nyilván, Hogy Istenre nincs gondja: :l:
meg nem szűnik, A' híveket útálja;

Hamis és hazug beszéde, :l: És nem jár igaz-
Jó tanúsághoz nincs kedve;

sággal; Hívságot gondol ágyában. Foglala-
tos gonosz útban, Semmi bűnt ő nem útál.

* 2. Uram a' te nagy jóvóltod Az égis ér,
igazságod, Mind a' felhőkig felhat: :l: Mint a'
hegy te igazságod: Törvényed mélység, meg-
tartod Az embert, és a' barmot. Te kegyessé-
ged melly drága! :l: Azért a' te szárnyad alá Az
emberek folyamnak: Kik jól megelégtetnek,
Mint bő vízzel legeltetnek Javaival háznak.

* 3. Nálad az élet kútfeje: Világodnak nagy
ő fénye, Melly nekünk szépen fénylik. :l: Bő-
vitsd rajtok kegyességed', A' kik jól ismernek
téged, Neved' szívvél tisztelik. Ne hagyj hogy

a' kevély' lába :/: Reám rohanjon hatalma, Ne tapodjon a' földre, Adjad hogy a' hitetlenek Megessenek, súlyedjenek, Fel se keljenek többé.

XXXVII. ZSOLTÁR. C.M.

NE boszankodjál a' gonosztévőkre, Mi-
dön ő nékik jól vagyon dolgok; Ne nézz bú-
lakodván szerencséjőkre, Ha látod, hogy job-
búl állapotjok: Mert mint a' széna-fű levágat-
tatnak, És mint a' zöld fű hamar elmulnak.

2. Tégy jól, és bizzál erősen Istenben, És békével élhetsz ez országban; Jó szerencséd lesz minden életedben, Örvendj az Úrnak nagy jóvóltában; És valamit kérsz tőle, mind megnyered; Mindent megád, a' mit kíván szived.

3. Támaszd csak az Istenre minden dolgod', És bizzál kétség nélkül ő hozzá, Mert ő megcselekedéndi, meglátod; Ártatlanságod' világra hozza, Hogy igazságod' ugyan lássa minden, Mint a' fényes nap fénylik dél színben.

4. Bíz Istenre, és légy csendes szivedben, És reménységedet vedd ő benne, Ne haragudjál

jó szerencséjeken Azoknak a' kik élnek ked-
vekre, Ne gondolj semmit az ő életekkel, Hogy
velek együtt bünbe ne essél.

5. Mert a' gonoszok mind eltöröltetnek; De a'
kik a' nagy Istenben biznak, E' földnek azok
örökösi lesznek; A' gonosztévők szörnyen el-
húlnak; Majdan ha ő helyeket megtekinted A'
hol laktanak, üresen leled.

6. De a' földet örökségül a' hivek Birják, és
nagy békességgel lakják, És ők szép csendes-
ségben gyönyörködnek, És azon ólálnak a' ha-
misak, Hogy az igazat ejthessék veszélybe,
Csikorgatják fogukat az ellen.

7. De az Isten ezeket megneveti: Mert látja,
hogy napja elközelget, Melly nap ezeknek egy-
szer végét veti. A' hitetlen kivonsza fegyve-
rét, Kézívét megvonsza, hogy ő meglőjje A'
szegényt, és azt szörnyen megölje.

8. De az önnön fejére visszafordul, És tulaj-
don szívét általjárja, És az ő erős kézíve meg-
romol. Jobb az igaznak kisdéd jószága, A'
mellyel ő ékes csendességben él, A' hamisak-
nak gazdag kincseknél.

9. A' gonoszoknak karjok megrontatnak, E-
rejekkel meg nem menekednek, De az Úr ól-
talmok az igazaknak. Mert idejeket tudja ezek-
nek, Minden napjait nekik feljegyzette, Örök-
ségek megmarad örökké.

10. Gonosz időben is károk nem lészen, És
soha meg nem szégyenítettetnek: Megelégítettnek
a' szűk időben; De az istentelenek elvesznek,
A' füstbe mennek, és úgy elolvadnak, Mint a'
kövére a' kis báránynak.

11. Az istentelen sok kölcsönt felveszen, De igazán soha meg nem fizet. Az igaz örömet ad, és jólteszen; Annakokáért ez áldott nemzet Örökösé lesz a' zsiros földnek; De a' hitetlenek mind elvesznek.

12. Mert ő járását az Ur igazgatja, És az ő útait jól vezérli, Tántorodástól őt mególtalmazza, Mert ő ennek életét kedvelli: Noha esik néha botránkozása; El nem vész, mert az Úr kézen tartja.

13. Gyermeke voltam, és immár megvénhedtem; De én nem láttam soha szükségét Az igaznak, és én soha nem leltem, Hogy ő magva koldúlna kenyeret, Kölcsön ad és minden napon jól teszen, És ő magvát megáldja az Isten.

14. Hagyd el hát a' gonoszt, és tégy minden jót, Hogy mindörökké te megmaradhass: Mert az Ur Isten szeret igazságot, És az igazhoz igen irgalmas; De a' hamis és istentelen ember Mind cselédestől veszedelmet nyer.

15. Az igazak e' földet mind megnyerik, És lakják mint ő örökségeket. Az igaznak szája nem hívalkodik, Hanem mindenkor szól bölcseséget. Ő nyelve nem szól semmi mulatságot, De szüntelen beszél igazságot.

16. Az Úr beszédét ő szívébe veszi, Azért soha el nem kevélyedik. A' gonosz, mint tolvaj, az utat lesi, Az igaz emberre ólálkodik, Azon gondolkodik hogy megfoghassa, És mintegy farkas, megszaggathassa.

17. De az Isten nem bocsátja kezébe; Az ítéletben is nem engedi, Hogy ő ügyének gonosz vége legyen. Bízzál hát hozzá, és engedj

neki: Felemel téged, hogy bírjad a' földet; Megládd a' gonoszoknak veszteket.

18. Én jól megsemlélem a' gonosztevőt, Ki elfelkele, és elterjede, És mint a' zöld borostyánfa, úgy felnőtt: De hogy másszor elmenék mellette, Oda lön, a' helyét széllyel nézellém, És őt semmiképen ott nem lelem.

19. Éljen igazán, légy hű, és tökéletes: És nagy jól leszen tenéked dolgod; Békességed leszen nagy örvendetes. A' gonoszok vallnak csalatságot, Mert ők szertelen nagy inségbe esnek, És végre teljességgel elvesznek.

20. Mert az Úr óltalmok az igazaknak, És őket megmenti inségekből, Velek vagyon és töle megtartatnak: És minthogy hozzá folyamának szívből, A' gonosztévőktől megszabadítja, És jelenvóltával vigasztalja.

XXXVIII. ZSOLTÁR C.M.

* **H** aragodnak nagy voltában Megindulván
Ne feddj meg Uram! engem, Búsult gerjede-
zésedben Rám tekintvén, Ne büntess meg Is-
tenem.

The musical notation is written on four staves. The first staff begins with a large, bold 'H' time signature. The notes are diamond-shaped, characteristic of older hymnals. The melody is simple and hymn-like, with a key signature of one flat (B-flat). The lyrics are printed below the staves, aligned with the notes.

*2. Nyilaid belém lövettek, Kik szereznek Énnékem nagy sérelmet: Kezeid' nagy súlyossága, Hátam' nyomja, És sanyargat engemet.

*3. Testemnek semmi részében Épség nincsen Te nagy haragod miatt. Csontaim elháborodtak, Nem nyughatnak Én nagy bűneim miatt.

*4. Mert az én nagy gyarlóságim És bűnöm, Fejem' felyül haladták: Kiknek nehéz terhes voltát, Súlyosságát, Tagaim nem bírhatják.

5. Én sebeim elsenyvedtek, Megbűszhődtek, Melly miatt nagy siralmam. De ezeknek indítója, Szerző oka Az én nagy bolondságom.

6. Én nyavalyáim gyötrennek, Legörbitnek, Melly miatt nagy kint látok. Minden napon gyászruhában, Járok sirván, Sérelmimben óhajtok.

7. Mert elvajudtak ágyékim, Fájnak bélim Kik szintén elszáradtak, Ugy hogy én egész testemben Épség nincsen: Tagaim elbádjadtak.

8. Igen elerőtlenedtem' És törődtem, E' mondhatatlan kinban. Sirok, orditok szüntelen Én szívemben E' szertelen nyavalyán.

*9. Minden mostani kérésem, Én Istenem! Vagyon szemeid előtt, És minden fohászkodásom, 'S óhajtásom, Tőled el nem rejtelett.

10. Szivem nyugalmat nem lelhet, Igen reszket, Minden erőm elfogyott; Szemeim világossága, Vidámsága, Én tőlem eltávozott.

11. Minden én felebarátim És rokonim Tőlem eliszonyodnak: Atyámfiai, szomszédim, Ismerőim, Mellőlem távol állnak.

12. A' kik életemre törnek, És kergetnek: Hálót vetettek titkon; És a kik engem gyűlölnék, Bűt szereznek Énnékem minden napon.

13. Mellyben siketnek kell lennem, És fülelnem, Noha nagy szitkot hallok; Szájammal szólni sem merek, Csak veszteglek, Mint a' néma halgatok.

14. Mint a' siket olyan vagyok, A' mit hallok, Hallatlanná kell tennem: Mint a' kinek ment-ségére Nincsen nyelve, Ollyá kell nékem lennem.

* 15. De én az Istenben bizom, És elvárom, Hogy kérésem' meghallja; Mert szívem' hozzá emelem, És elhiszem, Hogy szükségem' meg-látja.

16. Ezt mondom Uram, és kérlek, Hogy im ezek, Ne nevéssenek rajtam: Mert ha lábam meg-bottlanék, Vagy megesnék, Gajdolásnak én rólam.

17. Hogyha így kell sántikálnom, És bajlódnom, Félek azon, hogy nekem Én szívem el-keseredik, És megsérzik, Siralmas lesz életem.

* 18. Hamisságomat megvallom, Nem taga-dom Gonosz téteményimet: Bűneim miá lett se-bek Kesergetnek, És gyötrennek engemet.

19. Az én ellenségim élnek, És örülnek, Erősödnek óránként, A' kik ok nélkül gyűlölnek, És rám törnek, Sokasúlnak naponként.

20. Ezek reám dühödtenek, És kergetnek, Kikkel én sok jót tettem. De ezt csak azért mi-velik, Mert irígylik, Hogy én a' jót követem.

* 21. Uram! ne hagyj el engemet, Nézd ügyemet, Mert egyedül hagyattam: Kérlek légy irgalmas nékem, Én Istenem! Mert csak te ben-ned bíztam.

* 22. Azért tőlem ne állj messze, Szánj meg-végre Én kegyelmes Istenem! Segedelmeddel ne késsél, Siess, jöjj el, Én édes idvességem!

XXXIX. ZSOLTÁR. T.B.

M agamban elvégezém és mondám: Hogy
 dolgom' megtartóztatnám: Hogy nyelvem olly
 ígét ne ejtene, Melly énnékem bút szerzene.
 Én szájamra zabolát vetettem, Míg az hitlen
 áll előttem.

2. Én mint a' néma, vesztteg hallgaték, Még a'
 jóról sem beszélék; Sőt fájdalmam is titkolnom
 kelle, Kinn sérelmem öregbüle. Ég vala szívem,
 hogy meggondolám, Eltűzesülvén ezt mondám:

*3. Mutasd meg Uram! éltetnemk végét, És
 meddig éltetsz engemet, A' napok számát je-
 lentsd meg nékem! Míg kell e' világon élnem:
 Mert időm nálad csak egy arasznyi, Előtted éle-
 tem semmi.

*4. Bizonyára múlandó az ember, Ki magá-
 nak sokat ígér; Mint az árnyék az ember elmú-
 lik, Mégis szorgalmatoskodik; Sokat gyűjt és
 sok marhát rak össze, Nem tudja kié lesz végre.

*5. Uram! hát nekem kiben kell biznom?
 Nincs kívüled vigasságom; Ments ki engem min-
 den vétkeimből, És a' bolondok nyelvétől Őrizz
 meg, hogy ők ne csúfoljanak, Midőn ez inség-
 ben látnak.

6. Mint 'a' néma halgatok erősen, Szájam fel sem nyitom, mert én Tudom hogy ezt mind te cselekedted, Csapásod rólam elvegyed: Mert kezdednek kemény vólta miatt, Minden életem ellankadt.

7. Mert midőn te megfedded az embert Az ő nagy gyarlóságaért, Azonnal elvész szép ábrázata, Mint 'a' molytól 'a' szép ruha. Lám az ember melly igen múlandó, Semmi dolga nem állandó.

* 8. Hallgasd meg Uram! könyörgésemet, Kérésresemre ne légy siket: Mert előtted vendég és zarándok, Mint atyáim olyan vagyok. Szünjél meg tőlem, hadd vegyek erőt, Az én kimúlásom előtt.

XL. ZSOLTÁR. T. B.

V árván vártam a' Felséges Urat, És ímé
 hozzám fordula, Kegyelmesen meghallgata,
 És megmutatá rajtam jóvóltát, Kivön a'
 És a' sá-
 mély veremből; :/: És én lábaimat Szép
 ros fertőből; El-
 egyenes köre :/: Vezérlvén utamat.
 felhelyezettette;

2. Én szájamba ada új éneket; Istenünk dícséretire, Hogy a' kik hallgatnak erre, Higgyék és féljék ő Isteneket. Bóldog a' ki az Úrban :/: Bízik, szemét elhajtván A' kevély népektől, Kiknek minden dolgok :/: Hazugságra hajlók, Tőlök távol kerül.

3. Csudatételidnek sok ő száma, És nagy bölcs gondolatidnak, Hozzánk való jóvóltodnak Sokságát senki meg nem mondhatja. Ha el kezdem számlálni, :/: Nem tudom kimondani: Mert te nem kívántad A' sok áldozatot; :/: De hogy fogadjak szót, Fülemet megfúrtad.

4. Az égő áldozat nincs kedvedben; A' bűnért valók sem kellők, Akkor mondom: im eljövök, Rólam írás van a' törvénykönyvben. Hogy akaratom tegyem :/: Én kegyelmes Istenem! A' te törvényedben Gyönyörködik lelkem, :/: És örvendez szívem A' te szent ígédben.

5. Nagy sok népek' gyülekezetében Igazságod' kihirdetem, Meg nem tartóztattam nyelvem'; Jól tudod, hogy én minden időben, Jóvóltod' magasztaltam; :/: Soha el nem hallgattam Te idvességedet; Hűséggel hirdettem, :/: Mindennek beszéltem Nagy kegyességedet.

*6. Uram! tölem irgalmasságodat Ne vond meg, tarts meg kegyesen, Igazságod megőrizzen: Számtalan gonosz reám áradott; Sok nyavalya környülvett, :/: Reám nagy sok inség jött, Mellynek nincsen száma, Mint hajam szálinak: :/: Kik fejemen vannak, Szívem is elhagya.

7. Könnyörülj rajtam kegyes Istenem! Siess, jöjj segedelmemre, És juttasd nagy szégyenség-

re, A' kik halálra keresik lelke'm', Szörnyen hátrátérjenek, :/: Kik káromon örülnek: És kik inségemen Űznek nevetséget, :/: Kiáltnak veh: veh, véht! Jutalmok dög legyen.

* 8. Hogy te benned mind örvendezzenek, A' kik tisztelnek tégedet, Szeretik idvességedet, Mondván: dicsőség légyen Istennek! Noha én szegény vagyok, :/: És én szükségim nagyok: De rám gondot visel Az Űr én megtartóm :/: Jövel szabadítóm, Űr Isten! ne késsél.

XLI. ZSOLTÁR. T.B.

Boldog a' ki a' nyavalyást híven Szánja
 inségében: Mert szükségében ötet ismétlen
 Megmenti az Isten; Megtartja éltét, és ez
 országban Lész jó állapotja, Ellenséginek
 kívánságába, Nem adja markába.

2. Fájdalmában az Isten megtartja, Szépen felgyógyítja; Beteg ágyát fordítja örömmre, És jó egészségre. Azért így szólok néked Istenem! Ke-

gyelmezz meg nekem: Gyógyítsd meg Uram! én betegségem': Mert igen vétkeztem.

3. Én ellenségim szidnak engemet: Örülnek vesztemet, Mondják: halála ennek ha jő el? Neve mikor vész el? Meglátogattak engem nyájasan, Hazugságot szólván Minden dolgaimat meg szemlélték, Osztan kifecsegték.

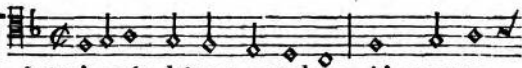
4. Mindnyájan én ellenem suttognak, Reám ólálkodnak, Szereznek, kérnek nékem bánatot, És háboruságot; Mondván: az ő bűninek soksága, Fájdalmának oka: Ihol fekszik az ő kór-ágyába', Már fel nem kél soha.

5. Egy pedig a' ki barátom vala, Kiben bízom vala, Kit tápláltam, és ette kenyerem', Lábat vet énnekem. Légy kegyelmes azértan Ur Isten Illy nagy szükségemben: Gyógyíts meg, hogy valaha nékiek Én megfizethessek.

6. De hozzám jó kedvedet ismerem, Ezen is jól értem: Mert ellenségemnek oka nincsen, Hogy rajtam örvendjen. Tisztaságomban engem megtartasz, És megszabadítasz, És szemeid eleibe állatsz, Örökké el nem hagysz.

7. Áldott légy Izráelnek Istene! Most és mind örökké, Szent neved dicsértessék mindenben. Amen és úgy légyen.

XLII. ZSOLTÁR. C.M.

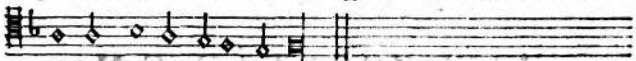
* **M**
 int a' szép híves patakra A' szarvas
 Lelkem úgy óhajt Uramra, És hozzá

kívánczik: $\therefore$ Te hozzád én Istenem, Szom-
fohászkodik.

júhozik én lelkem: Vajjon színed eleiben

Mikor jutok élő Isten.

*2. Könyhullatásim énnékem Kenyerem éj-
jel nappal; $\therefore$ Midőn azt kérdik én tőlem: Hol
Istened kit vártál? Ezen lelkem' kiontom, És
házadat óhajtom, Hol a' hívek seregében Ör-
vendek szép éneklésben.

*3. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit ke-
sergesz ennyire? $\therefore$ Bízzál Istenben 's nem
hagy el, Kiben örvendek végre, Midőn hoz-
zám orcáját, Nyujtja szabadítását. Óh én ke-
gyelmes Istenem! Melly igen kesereg lelkem.

4. Mert te rólad emlékezem, E' Jordánnak
földéről, $\therefore$ Szent hegyedre igyekezem E' Her-
mon kis hegy mellől. Mélység kiált mélységet,
Midőn én fejem felett A' sok sebes víz megin-
dul, Mint egy erős hab megzúdul.

*5. Sebessége árvizednek, És a' nagy zú-
gó habok $\therefore$ Én rajtam összeütköznek: Még is
hozzád óhajtok: Mert úgy megtartasz nappal,
Hogy éjjel vigassággal, Dicséreteket éneklek,
Néked erős őrizőmnek.

6. Mondván, Isten én kösziklám! Mire felej-
tesz így el? $\therefore$ Ellenségim vagynak rajtam,
Gyászban járok veszéllyel: Mert az ő hamis

nyelvek Csontaimban megsértnek, Mert így bosszantnak ellened: Lássuk, hol vagyon Istened?

*7. Én lelkem mire csüggedsz el? Mit keresgesz ennyire? :/: Bizzál Istenben, 's nem hágy el, Kiben örvendek végre; Ki nékem szemlátomást, Nyújt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, Hogy csak ő az én Istenem.

XLIII. ZSOLTÁR. C.M.

I télj meg engemet Úr Isten! És fogadd
fel én ügyemet, E' kegyetlen nemzetség el-
len. A' hamis embernek kezébe, Ne bocsáss
Uram! engemet: Tartsd meg én fejemet.

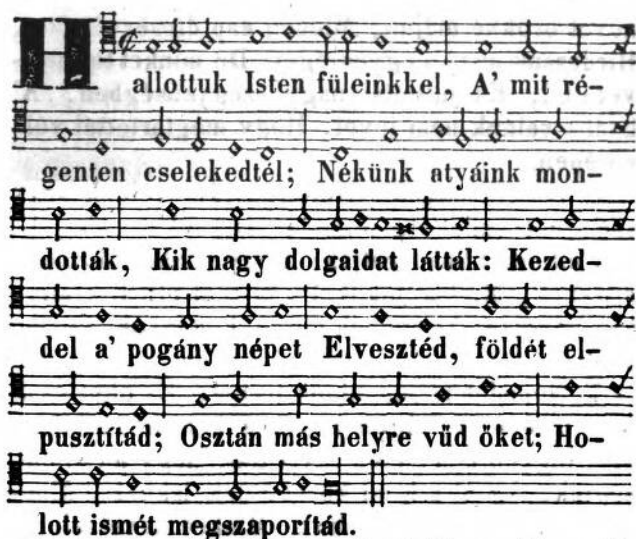
2. Uram! engem miért hagyál el? Lám te vagy én erősségem: Miért járok keserűséggel? Minden örömöm távozzék el? Mert nyomorgat ellenségem, És sanyargat engem.

*3. Igazságodat add értenem, Világosságod' küld alá, Melly megvilágosítson engem, Szent hegyedre légyen vezérem; Bémenésem igazgassa A' te hajlékodbá.

*4. Isten oltárához bémegyek, Az én Uram eleibe, A' ki öröme én szívemnek; Hegedűvel néked éneklek; És hálát adok szüntelen, Tenéked Ur Isten.

5. Miért vagy szomorú én lelkem? Mit keresesz ily szertelen? Bízzál az Istenben mert hiszem: Hogy még ötet vígan dicsérem: Midőn engem megment híven, Én Istenem lévén.

XLIV. ZSOLTÁR. T.B.

allottuk Isten füleinkkel, A' mit ré-
genten cselekedtél; Nékünk atyáink mon-
dották, Kik nagy dolgaidat látták: Kezed-
del a' pogány népet Elvesztéd, földét el-
pusztítád; Osztán más helyre vüd őket; Ho-
lott ismét megsaporítád.

2. Mert nem ő fegyverek által lett, Hogy ők megülték a' jó földet, Nem az ő kezek sem karjok Volt nekik szabadítójuk: De te orcsád tekintése, És a' te karod és jobb kezed Őket így megsegítette; Mert ő hozzájuk volt jó kedved.

3. Ur Isten! te vagy én királyom! És az én teljes vigasságom; Jákóbnak küld segedelmed', A' mint régenten mivelted, Általad ellenségün-

ket Megökleldezzük és megrontjuk És a' mi gyűlölőinket A' te nevedben letapodjuk.

4. Mert én nem bízom kézívemben, Sem az én éles fegyveremben. Az engem meg nem szabadít, Ha az ellenség megszorít: De te tartasz meg bennünket Minden mi ellenségink ellen, És a' mi kergetőinket Elveszted és ejted szegyenben.

5. Azért az Istent magasztaljuk, És szent nevét örökké áldjuk; Minden nap dicsérvénőt, Hirdessük nagy kegyességét. De minket te megvetettél, És juttattál nagy szegységben, A' hadba velünk nem jövel, Hogy megtartottál volna épen.

6. Az ellenségtől elfuttattál, És velünk nagy szegyent vallattál, Minden marhákat eldulják, Kik éltünket háborgatják: Hogy minket ők meg egyenek, Mint a' juhokat ugy adál el: Kik minket messze kergetnek A' Pogányok közibe szélyel.

7. Népedet te semminek tartád, És őket csak olcsón eladád, Igen kevésre becsüléd, Csak nem ingyen oda vetéd. Azt tőd, hogy mi ellenségink, És a' kik mi környülünk laknak, Minden felől mi szomszédink Minket nevetnek és csufolnak.

8. A' pogányok példabeszédet Szólnak mi rólunk nevetséget, Es mindenféle nemzetek Csúfolván fejekkel intnek, Gyalázat, szitok szüntelen, És szegyen forog én előttem: Ugy hogy nagy szegyenletemben, Az én orczámat bé kell fednem.

9. Nagy sok szidalmat kell hallanom, Melly

miatt csak elszomorodom; Midőn szemem előtt nézem Bosszúálló ellenségem', Mind ezek esnek mi rajtunk, Mégis nem felejtünk el téged, Kötésed ellen nem járunk, Mindenben engedünk tenéked.

10. A' mi szívünk nem fordul vissza, De gondolatit rajtad tartja: A' mi lábunk ki nem mozdul, Ösvényedről el nem hajol; Még is így büntetsz bennünket, Bévetél a' sárkányok közé, És már minden felől minket Halál árnyéka környékeze.

11. Ha elfeledtünk volna téged, Meg sem gondoltuk volna neved; Ha más Isten szolgálatra Kezünket emeltük volna: Nyilván nem türted volna el; Sőt igen megbüntettél volna, Mert mindent látsz szemeiddel, Minden szívnek előtte titka.

12. De mi te éretted naponként Üldöztetünk e' világ szerint; Miként az ártatlan juhok, Kik a' mészárszékre valók. Kelj fel Uram! mit aluszol? És álmodból már serkenj fel: Támadj fel, és hatalmadból Ments ki minket e' nagy inségből.

13. Miért fordítod el szemedet? Mire rejtet el szent színedet? Minket miért felejtess el? Nem gondolsz-e inségünkkel! Lelkünk és minden életünk Már szintén a' földre lehajlott; A' mi hasunk, és mi bélünk Már szintén a' földhöz ragadott.

14. Kelj fel azért és óltalmaz meg, Irgalmasságod szerint tarts meg, És a' te kegyességedből Ments ki minden inségünkből.

XLV. ZSOLTÁR. C.M.

Egy szép dolgot hoz elő az én szívem;
 A' dicső királyról lesz éneklésem, Kit nyelvem
 megdicsér szép czifrával, Mint egy de-
 ák az író pennával. Sokkal szebb vagy te
 minden embereknél, Mindent felyül mulsz
 te szép termeteddel, Ajakidnak nagy ő ked-
 vessége, Mert megáldott az Isten örökké.

2. Te kegyes és erős vitéz! készülj fel, Vedd fegyvered, és oldaladra kösd fel, Ugy, mint királyi ékességedet. Ez ékességben végy győzedelmet; A' jó igazság vezérlje útadat, Kegyesség, jóság birja járásodat, És a' te karodnak erejével, Nagy csudákat téssz, megládd szemeddel.

3. Mert hegyesek a' te sebes nyilaid, Kit meg-
 éreznek minden ellenségid, Midőn ő szíveket ál-
 tallövöd, És őket hatalmad alá veted. Óh Ur Is-
 ten! a' te királyi széked, Megmarad mind örök-

ké dicsőséged, Pálczája a' te királyságodnak Bizony pálczája az igazságnak.

4. Az igazságot te igen szereted, A' hamisságot viszontag gyűlölöd: Azért az Isten társaid felett Víg olajjal megkenett tégedet. Mirha és áloes szag jó ruhádról, Kázsia illat út ki kamarádból: Elefánt-tetemes palotádban Néked mindenek szolgálnak vigan.

5. A' királyok leányi ékességben Drága öltözetel jönnek elődbe, Jobb felől áll a' kegyes menyasszony, A' kinn szép aranyos ruha vagyon. Óh te szép leány, hallgass beszédemre, Nézz ide: füleiddel hajolj erre, Felejtkezzél el te nemzetedről; Atyád házat is ved ki eszedből.

6. És a' király a' te nagy szépségedben Gyönyörködik, és vígad ő szívében: Ő lészen immár tenéked Urad; Azért térdet hajtván őt uraljad. A' Tírusbéliek és egyéb népek Neked ajándékot hoznak és küldnek: Király leányi belső szépséged', Tisztelik aranyos öltözeted'.

7. Ő szép himmel varrott öltözetibe', Bévitetik a' király elcibe, Leány társainak szép serege Ő utánna vitetnek elődbe: Ekképen gyönyörű ékességekkel A' királyhoz vitetnek nagy örömmel, Bémennék királyi palotádban, És nagy örömben lesznek mindnyájan.

8. A' te elhagyott szüleid helyekben, Magzatokat ad tenéked az Isten, Kiket helyheztetsz nagy méltóságban, Fejedelmekké téssz sok országban. A' te nevedet mindenkor hírdetem, Nemzetségről nemzetségre beszélem, És minden maradéki ezeknek Tégedet mind örökké dicsérnek.

XLVI. ZSOLTÁR. C.M.

* **A** Z Isten a' mi reménységünk, Midőn
 reánk tör ellenségünk; Minden háborúságink-
 ban Megtart erős hatalmában. Azért a' mi
 Ha az egész
 szívünk nem félne; :|| És a' hegyek a' ten-
 föld megrendülne
 gernek Közepibe bédülnének.

2. Ha a' tenger szörnyen zúgna is, Minden
 víz felzavarodnék is, És ha a' sebes szélvész-
 szel A' hegyek hányatnak széllyel: A' szép fo-
 lyóvíz mindazáltal, :|| Az ő szép tiszta folyásá-
 val, Az Istennek szent városát Megvívásztalná
 hajlékát.

3. Mert közepin lakik az Isten, Azértan rom-
 lása nem leszen, Semmi inségbe nem ejti, Az
 Isten jókor megmenti. A' pogány népek dultak
 fulnak, :|| Nagy sok országok feltámadnak, De
 az ő haragos szava Mind e' földet elolvasztja.

4. De az Isten minden időben, Mi velünk va-
 gyon inségünkben; Jákób Istene oltalmunk, A'
 Zebaóth mi hadnagyunk. Jertek! lássátok e' nagy

Urnak :/. Csuda dolgait hatalmának, Ki mind e' föld kerektségét Elpusztítja ékességét.

5. E' földön szélyel nagy hadakat, Ő megcsendesít háborúkat, Ivet, kopjákat megrontat, Társzékereket felgyujtat; Így szólván: mindnyájan halljátok, :/. Hogy én erős Istenek vagyok; És hogy birodalmam vagyon, Minden népen e' világon.

6. Summa szerint az erős Isten Velünk vagyon minden helyeken; A' Jákóbnak nagy Istene Dolgainak segedelme.

XLVII. ZSOLTÁR. T.B.

N O minden népek Örvendezzetek,
 És tapsoljatok, Istent áldjátok
 Szép hangossággal És nagy felszóval:
 Mert az Ur Isten Nagy Felségében:
 Ő királysága És nagy országa
 Kiterjed meszsze Ez egész földre.
 2. Hatalmunkba vét Nagy sok népeket,
 És meghódoltat Sok pogányokat

Minékünk végre
Minket ő felvett
Nékünk engedte
Jákoknak tisztét,

3. Imé az Isten
Nagy vigasságban,
Urunk felmegyen
Énekeljete
Zengő verseket
E' nagy királynak

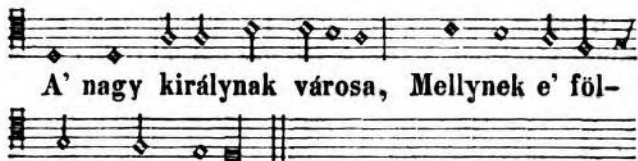
4. Ő néki minden
Mert minden népek
A' fejedelmek
Mint Ábrahámnak
Alázatosan

5. Ez erős Isten
Népét megőrzi
Nagy dicsősége,

Ő nagy ereje.
Örökévé tett,
Ő kegyssége
Kit igen szeret.
Szépen felmegyen,
Trombita szókban.
Nagy dicsőségben.
Az Úr Istennek
Szép énekeket,
Mint mi Urunknak.
Jól énekeljen,
Néki engednek;
Ő hozzá gyűlnek,
Istenét áldják,
Néki szolgálván.
Ur mindeneken,
És jól vezérli,
Mellynek nincs vége.

XLVIII. ZSOLTÁR. T.B.

Nagy az Úr méltóságában, :/: Holott lako-
Az Isten szent városában, És dicsérte-
zik dicsősége, :/: Tudnillik a' Sionban, Észa-
tik ő szent neve.
ki tartományban, E' gyönyörűséges helyen, :/:
Holott helyheztetett szépen

dön nincs mássa.

2. Itt jól ismerik házanként :/: Erős őltalmúl az Istent: Holott királyok egybegyültek, :/: És ők sereggel előjöttek, Erősen megszállották, Hogy megvegyék elszánták, De ottan megrettenének, :/: Megfutamodni kezdenek, Város mellől elállának Nagy rettegve szaladának.

3. Nagy félelme lőn sziveknek, :/: Mint gyermekszülő személynek, És mint a' hajó a' szélvészben, :/: Ha napkeleti szél fú szörnyen. Ezt mi szemünkkel látjuk, Mint az előtt hallottuk, Az Isten városa mellett, :/: Melly ő néki szenteltetett: Kit magának foglalt Isten, Hogy neki szolgáljon minden:

4. Kit úgy erősített Isten, :/: Hogy romlása ne lehessen: Nézünk itt te kegyességedre: :/: Szent templomodnak közepette. Mint neved dicsősége Elhat e' széles földre: Akképen te dicséreted' :/: Nagy meszsze te kiterjeszted; Jobb kezed mérő igazság, Minden dolgod irgalmasság.

5. Örül a' Sionnak hegyi, :/: És a' Júdának leányi, A' te igaz ítéleteden :/: Szive szerint örvendez minden. A' Siont járjátok meg! Toronyait lássátok meg, Nézzétek meg ő bástyáit, :/: És szépen épült házait, Hogy ezt megbeszélhessétek, Következendő népeknek.

6. Mert csak ez az igaz Isten, $\therefore$ Ki minket minden időben Megtart és vezérli éltünket, $\therefore$ Mind halálig őriz bennünket.

XLIX. ZSOLTÁR. C.M.

Hallgassátok meg ezt minden népek,
Értsétek meg kik e' földön éltek, Köznépek,
és a' fő renden valók, Minden szegények és
a' gazdagok! Az én szájam szól nagy böl-
cseséget, És elmém gondol jó értelmeket:
E' példára magam is figyelmezek, Hegedű-
szóban szép mesét jelentek.

2. Mit félnék én a' gonosz időben, Hogy gyarlóságom engem elejtsen, Midőn ellenségem azon vagyon, Hogy engemet láb alá tapodjon? Némellyek igen biznak pénzekben, Es dicsekednek az ő kincsekben; De senki nem váltja meg atyjafiát, Nem adhatja meg Istennél váltását.

3. Mert drága a' léleknek váltsága, Életét senki meg nem válthatja, Hogy a' halált ő elkerülhetné, És a' sirba menni ne kellene. Mert látja hogy sem bolond sem eszes A' halál ellen nincsen mentséges: És holtok után minden gazdagságok, Más emberre marad ő sok jószágok.

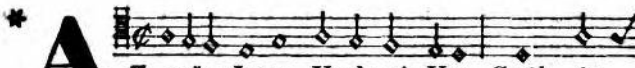
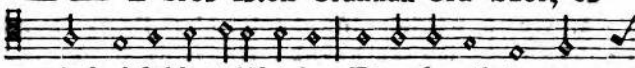
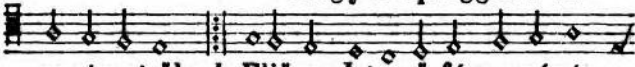
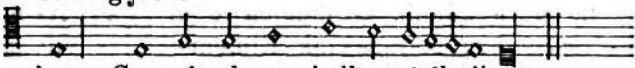
4. Ez ő nékiek főgondolatjuk: Hogy mind örökké tartson szép házak; Hogy az ő nemzettek el ne fogyjon; És nevök örökké megmaradjon. Mert noha vagyon pénzek, és lisztek: De nem sokáig tartnak mind ezek: Mert végre minden jóktól elszakadnak, És mint az oktalán állat, meghalnak.

5. Merő bolondság minden ő dolgok, Azon bolondságban maradékok Elmennek, és olyan szokásokban Gyönyörködnek atyjoknak útjokban; Mint a' barom a' sirban feküsznek, Az örök halálban legeltetnek: Majd az igazak rajtok uralkodnak, Jó idején ezek alá adatnak.

6. Mert oda leszen minden ő dolgok, A' korporsó leszen ő hajlékok, De a' haláltól engem az Isten Megment, és kegyesen hozzá veszen; Annakokáért azzal ne gondolj, Hogyha némelly igen meggazdagúl, Mert minden ő kincsét másnak kell hagyni, És nagy dicsőségetől meg kell válni.

7. Lelkét éltében boldognak vélte, És dicsértéged ha jól téssz véle: Végre elmégyn atyjai után, Soha többé világot nem látván, A' ki nek itt nagy ő szerencséje, És tisztessége, de nincsen esze: Hasonló ez az oktalán állathoz, És a' veszendő goromba baromhoz.

L. ZSOLTÁR. C.M.

* **A** Z erős Isten Uraknak Ura Szól, és
 mind e' földet előhívja; Támadatról és nap-
 Nagy szépséggel a' Si-
 enyészetről, :/: Eljő az Isten ő fényességé-
on hegyéről
ben, Semmit el nem hallgat ítéletiben.

2. Emészto tűz mégyen ő előtte, Nagy forgó szélvész lészen környüle: Szólitja az eget és a' földet, :/: Hogy megitélje minden ő népét, Mondván: gyűjtsétek ide a' hiveket Kik áldozattal vették kötésemet.

*3. Az egek hirdetik igazságát Az Istennek, mert ítélt igazat. Én népem hallgasd meg, szólok néked :/: Izráel ezt jól eszedbe végyed: Én tenéked erős Istened vagyok Áldozatiddal keveset gondolok.

4. Égő áldozatid im előtttem, Ökridet házadból én nem kértem, Aklobból bakokat nem kívánok; :/: Mert minden állatokkal én bírok: Hegyen, völgyön, erdőkön, a' vadakat ismerem, és bírom a' madarakat.

5. Ha éhezném sem mondanám neked, Mert nékem e' föld és minden enged. Azt véled-e,

hogy ökör húst eszem; :/: Avagy a' bakvér italom nekem? Az Istennek áldozzá! hálaadást, Ő Felségének tégy szívből fogadást.

6. Szükségben tőlem segítséget kérj; És megsegítlek, hogy engem dicsérj. A' gonosznak mond Isten: de mire :/: Veszed törvényem' a' te nyelvedre? Kötésem' száddal vallod, de gyűlölöd Intésemet, és ígémet megveted.

7. És mikoron te a' lopót látod, Vele együtt futsz, dolgát javallod. A' paráznákkal örömet mulatsz, :/: Buja társaságnak gyakran helyt adsz; Szájaddal búsítasz sok jámborokat, Nyelveddel szerzesz sok háboruságot.

8. Leülsz, és atyádfiát megszólod, Az anyádfiát is rágalmazod; Ezt miveled, de én csak hallgatok; :/: Azt véled, hogy én is olyan vagyok, Mint szintén te; de téged előveszlek, És szemlátomást bűnödről megfeddlek.

*9. Ezt mostan eszetekbe vegyétek, Kik az Istenről elfelejtkeztek, Hogy el ne rántsalak mentség nélkül :/: A' ki halát ad, engem az becstül, Mond Isten: az illy ember jár jó úton, És neki segedelmem jelen vagyon.

LI. ZSOLTÁR. C.M.

*

R Isten kegyelmezz meg énnékem;

Kegyességed szerint könyörülj rajtam: Bű-

neimből töled megtisztítlassam: Nagy irgal-
maddal végy környül engem, Töröld el az
én nagy bűneimet, Mosogass jól meg fertel-
mességimből, Kikkel fertéztettem életemet,
Tisztítsad el nagy kegyelmességedből.

*2. Mert jól ismerem gyarló vóltomat És bű-
nöm mindenkor forog előttem, Mellyet csak te
ellened cselekedtem, Melly miatt teszek én nagy
siralmat. Vétkeztem a' te szemeid előtt Melly-
ért engemet méltán megbüntelhetsz, Rám vet-
hedd kemény ítéletedet: Mindazáltal igaz ítélő
lehetsz.

*3. Mert im látom, és nyilván jól értem,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam És bűn-
ben az én anyámtól származtam, Szüleim bűnös
vérekből lettem. De te az igazságot szereled,
És igen kedvelled a' tiszta szívet, És a' te tit-
kos bölcseségedet Nagy kegyelmesen nekem
megjelented.

4. Uram, hints meg engemet izsóppal, És én
azontúl tisztán megújulok: Moss meg engem, és
szépen megtisztulok, És fejeérbb leszek a' tiszta
hónál, Hogy örvendezhessen az én szívem Add
ismét értenem nagy irgalmat; És megvidúl

minden én tetemem, Mellyet a' te haragod ösz-
verontott.

* 5. Rejtsd el színedet vétkeim elöl, Fertel-
mes bűneimet ne tekintsed, Haragos orczádat ró-
lam elvégyed: szabadíts ki minden bűneimből.
Uram teremts bennem tiszta szívet, Minden dol-
gaimat jóra vezérljed, Újítsd meg bennem az
igaz lelket; Hogy életem kedves légyen előtted.

* 6. Ne vess el engemet színed elöl, És ne
vedd el szent lelkedet én tőlem, Sőt teljes örö-
möt szerezz én bennem: Tégy bizonyossá enge-
delmedről: Indíts szívemben nagy vígasságot,
És vidám lélekkel engem erősíts: Hogy öröm-
mel értem irgalmadat; Kegyelmességeddel en-
gem bátoríts.

7. És példa leszek erről mindennek, A' bűnő-
söket útdra tanitom, Bűnökből hozzád térésre
indítom, Hogy ők csak te benned reményljének.
Óh én Istenem! én idvességem! Szabadíts meg e'
vérrel buzgó büntől, Mellyért örökké téged én
nyelvem Dícsér, és énekel kegyességedről.

8. Nyisd meg azért az én ajakimat, Hogy az
én szájam dícsérhessen téged. Ha az áldozat
kedves volna néked, Nem kímélleném áldozato-
mat: De nem kell néked égő áldozat; Az aláza-
tos lelket te szereted, Az te nálad a' kedves ál-
dozat, A' töredelmes szívet meg nem veted.

9. Jóvóltodból tégy jól a' Sionnal, Hogy kő-
falai a' Jéruzsálemnek Nagy dicsőségesen meg-
épüljenek, Ékesüljenek magas tornyokkal. Ak-
koron áldoznak igazságot, A' melly kedves lé-
szen te Felségednek, És készítnek égő áldoza-
tot; A' te oltárodra tulkokat tesznek.

LII. ZSOLTÁR. T.B.

Mit dicsekedel gonoszságban Te hatal-
maskodó? Mit fuvalkodol fel magadban
Nagyra vágyakodó? Mert az Istennek jó-
vólta A' jókat megtartja.

2. Mint szintén az éles borotva, Olyan a' te nyelvéd: Mert a' szíveket altaljárja Rágalmazó mérged: Inkább szeretsz hamisságot, Hogy nem igazságot.

3. Te csalárd nyelv szólsz csak nyavalyát; Azértan az Isten Téged kigyomlál, és elszaggat, Házából kivészen, És az élők seregéből Tégedet kitöröl.

4. Midőn a' hivek és a' szentek Láthatják e' veszélyt, Ő magokban megfélemlenek, Mindenek e' kevélyt Megnevetik, és csúfolják, És végre ezt mondják:

5. Imé az Istent megvetette, És benne nem bízott; Gazdagsággal magát elhitte, Ahoz ragaszkodott, Es az ő álnokságához Bizott hatalmához.

6. De én a' ki jó hittel bizom A' nagy Úr Istenben, Az ő házába plántáltatom, És zöldellem szépen, Mint az ékes zöld olajfa, Melly meg nem asz' soha.

7. Én téged örökké dicsérlek, Mert megtartál engem; Es a' te nevedben reménylek, Míg léssen életem, Mert te a' te híveidnek Vagy jó segedelmek.

LIII. ZSOLTÁR. T.B.

A' XIV. Zsoltár nótájára.

A' bolond így szól az ő szívében, Nincsen Isten, azért gonoszságban él: Utálatos bünt téssen, semmit nem fél: Ez egész földön a' ki jót tegyen, Senki nincsen.

2. Az Úr az égből alátekinte E' földön az emberek fíjaira, Hogy meglássa, ha kinek esze volna, Ha az Istent valaki keresné, És tisztelné.

3. De azt jól látja dicsőségében, Hogy a' jó útról eltértek mindenek, Mindnyájan fertelmes bűnben hevernek: A' ki az Istent tisztelné híven, Csak egy sincsen.

4. De a' hamisak meg nem gondolják, Hogy népemet mint a' kenyért megeszik, Meg nem térnek, sőt magokat elhiszik; Az Istent segítségül nem hívják, Sem uralják.

5. A' hol nincs félelem, ott rettegnek: Mert megtöri ő csontjokat az Isten, És bosszút áll a' te ellenségeden: Töled Sion: megszégyenítetnek, Kik rád törnek.

6. A' Sionról vajjon 's ki jövend el, Ki a' szent Izráelt megszabadítja? Ha Isten fogságból népét kihozza, Örvend a' Jákób és az Izráel Teljes szívvel.

LIV. ZSOLTÁR T.B.

Tarts meg Uram Isten engem, És szent
nevedért védelmezz meg, Ártatlan ügyemet
tekintsd meg, Hatalmaddal támadj mellém:
Kérem te szent Felségedet, Hallgass meg én
könyörgésemben, És kegyesen vedd füleid-
ben Az én szájamnak beszédét.

2. Mert ellenségim kevélyen Reám támadnak és kergetnek, És engem halálra keresnek, Eszékbe sem jut az Isten. De az Isten megtart engem, Kegyelemességét megmutatja, És segede!mét hozzá-m nyújtja: Jóra vezérli életem'.

3. Ez nekem szánt nagy nyavalyát Én ellenségimre téríti, És ezt nékiek megfizeti: Megmutatván igazságát. Akkoron neked vig szívvel Háladásokat áldozom, És szent nevedet magasztalom; Mert ő teljes kegyességgel.

4. Mert minden én inségemből Te megszabadítál engemet, Megbüntetéd ellenségimet, Kit én megláték szememmel.

LV. ZSOLTÁR. T.B.

Hallgasd meg az én könyörgésem', Úr
 Isten ne fordúlj el tőlem: Imádságom' vedd
 füleidben; Mert nagy kínokat szenvedek,
 Szívemben igen kesergek, Előtted panasz-
 lok reszketvén.

2. Mert fenyeget én ellenségem, A' hitetlen rettegiet engem; Mert én rólam tanácsot tartnak, És ellenem kötést tesznek, Nagy haraggal rám gerjednek, Hogy engem megnyomorítsanak.

3. Nagy inségben kesereg szívem, Rettegiet halálos félelem; Teljességgel elszomorodtam, Félek, rettegek, gyötörődöm, Reszketvén szörnyen vesződöm, Ugyhogy immár sokszor kívántam:

4. Óh! ha szárnyaim lehetnének, Mint a' galamb ha repülhetnék: Én elrepülnék meszsze földre, Elmennék e' népek közül, Pusztát keresnék ezentul, A' hol nyugalmam lehetne.

5. Elszaladnék nagy sietséggel, E' sebes forgó szélvész elől, E' zürzavarból én elfutnék. Ő

nyelveket hasogasd el, Kik hamis perlődésekkel Ez egész várost betöltötték.

6. A' nagy hamisság éjjel nappal, E' város köfalain nyargal; Közepette vagyon álnokság, És köröskörnyül az utszák Minden gyalázattal rakvák, Eláradt köztök a' csalárdság.

7. Hogyha ellenségem volt volna, És szemlátomást gyűlölt volna: Őrizkedtem volna tőle, Ha rám törött volna nyilván, És ha nem illy alattomban, Eltérhettem volna előle.

8. De te a' ki én velem laktál, Nálam nagy tisztességben voltál, Kivel tanácsomat közlöttem, Titkaim' megmondtam bátran; Együtt jártunk a' templomban, Nagy nyájasságban veled éltem.

9. Beesnek a' halál kezében, És a' föld alá elevenen, A' nagy mélységbe bévettetnek: Mert nagy az ő gonoszságok: De én Istenhez kiáltok, Mert ő megtartója életemnek.

10. Mind este reggel őt óhajtom, Délkorban is őtet kiáltom, És meghallgatja könyörgésem', Megtart engem békességben Minden ellenségim ellen, Kik seregbe gyűlnek ellenem.

11. De az örök hatalmú Isten Meghallgat engem kérésemben, És őket megbünteti végre: Mert nem jobbulnak éltekben, Semmi gondjok nekik nincsen Az Istennek tisztességére.

12. A' hitetlen kezét emelte A' békességes hű emberre, A' barátság' frigyét megszegte: Beszéde síkos mint a' vaj, Belől kegyetlen mint tolvaj, Nagy ellenséges az ő szíve.

13. Mindenben ő tettetes szava, Mint az olaj, lágy és olly síma, De mérgesebb az éles tör-

nél. Vesd Istenben reménységed! És nyilván megsegít téged; Az igazat ő nem hagyja el.

14. De a' gonoszokat Úr Isten! Te bétaszítod a' mély sírben, Holott nagy veszély rájuk terjed: A' gyilkosok és hamisak Életeket félben hagyják, Én pedig bízom csak te benned.

LVI. ZSOLTÁR. T.B.

K egyelmezz meg nekem én Istenem!

Mert az ember igen kerget engem', Nagy hatalommal támad ellenem, Hogy engem el-
ejthessen. Sok ellenségim háborgatnak ször-
nyen, Elszánták, hogy bényeljenek hirtelen:
Úr Isten! én ilyen nagy félelmemben Ben-
ned reménységem.

2. Én az Úr Istenben dicsekedem, Szent ígé-
jében nem kételkedem: Mit tehetne az ember
énnekem; A' melly kerget engemet? Vissza for-
ditják az én beszédemet, És naponként abban

hányják eszedet, Hogy nekem szerezzenek veszedelmet, Csak gonoszt gondolnak.

3. Én ellenem ők összejárúlnak, Hogy megkapjanak, azon forgódnak, És életemtől megfoszthassanak, Ez minden ő szándékjok, A' gonoszságban nagy ő bizodalmok, Azt vélik, hogy jól leszen minden dolgok. De ha Uram! haragod esik rajtok: Őket mind levered.

4. Minden futásomat megemléstéd, Könyhullatásim' tömlődbe szeded, A' te laistromodba feljegyzed Minden én inségemet. Midőn hozzád nyujtom könyörgésemet, Ottan futni látom ellen ségimet, Velem vagy és te megtartasz engemet, Kegyelmes Istenem!

*5 Úr Isten! Felségedet dicsérem, És szent ígédet nagyra becsülöm, Áldom az Urat mig lesz életem, Bízván ő beszédében. Reménységemet vetem az Istenben, Irgalmasságára nézek szüntelen, Azért félelmem senkitől nem leszen; Ki árt-hatna nékem.

*6 Fogadásom tartja azt énnékem, Hogy jó-vóltodért neved' dicsérjem: Mert kegyelmesen megmentéd lelkem', A' halál köteléből, És lábaimat megtartád eséstől, Hogy én élhessek tenéked kedvesül; Az élők világosságán, és szentül Járjak te előtted.

LVII. ZSOLTÁR. T.B.

te benned bízik az én lelkem, Több segedel-
mem nékem nincsen sohol, Szárnyad árnyé-
kában nyugszik fejem, Miglen a' nép gonosz-
sága elromol.

*2 Én a' felséges Istenben bízom, Ki jóra vezérli minden dolgom', Segedelmet küld alá ínségemben, Az ellen leszen nékem óltalmam, A' ki engem kerget, hogy bényelhessen.

3. Az én lelkem oroszlánok közt ül, Kik sebes lánggal vettenek környül, Fogok olly hegyesek, mint nyil és dárda, Naponként nyelvek úgy megélesül; Mint a' jól megköszörült éles szabja.

4. Magasztaltassál, Uram! az égre, Nagy dicsőséggel ez egész földre: Mert én járásomra hálókat hánytak, Szegény lelkemet elnyomták színté, És én előmbé ők mély vermet ástak.

5. De önnön magok beléestének, Kinn teljes szívemből örvendezek. Az én szívem kész mindennek előtte, Hogy dícséretit szent Felségednek Szüntelen énekelje életében.

6. Én nyelvem és lantom már serkenj fel, Isten dícséretire zendülj fel; Jó hajnalban én ágyamból felkelek, És éneklek nagy dicsőségedről; Uram! téged minden népnek hirdetek.

*7. Mert mind az égig felhat jóvóltod, A' felhőket éri igazságod Dicsőségedet láttasd meg az

égen, És jelentsed meg nagy hatalmasságod
Minden embereknek az egész földön.

LVIII. ZSOLTÁR. T.B.

Ti tanácsban ülő személyek! Kik zü-
lödtek ellenem, Mondjátok-sza meg énnekem
Ha igaz-e a' mit beszéltek? És ha igazat
stéltek, Ádámtól származott népek.

2, Sőt ha ember jól meg tekinti, Szívetek jár
álnoksággal, Kezetek mér hamis fonttal, Nincs
dolgotoknak tökéleti. A' gonoszok eltévedtek,
Mihelyt anyjoktól születtek.

3. Az ő anyjok méhétől fogva, Csak hazugsá-
got beszélnek. Az ő rágalmazó nyelvek Merő ki-
gyó méreggel rakva: Élnek siket áspis módra,
A' melly füleit bedugja.

4. Hogy bűvölését ne hallhassa A' bölcs bű-
völőmesternek. Törd meg fogokat ezeknek, Ha-
ragod Úr Isten megrontsa Ő zápfogokat ezek-
nek! Az éh oroszlán kölyköknek.

5. Adjad, hogy szélllyel loccsanjanak Mint
a' viz, mellyet kiöntnek: Mint nyilak, kiket fel-
lőnek, Pozdorjanként törve lehúllnak, Mint az
olvadt nyálas csiga, Elfolyjon ezeknek dolga.

6. Mint az idétlen gyermek meghal, Ki nem

látta a' nap fényét, Mint az éretlen gyümölcsöt, Elveszti Isten nagy haraggal: Mint a' tövisek elvesznek, Minekelőtte felnőnek.

7. Ezen az igaz és hű ember Igen örül ő szívében, Midőn látja, hogy az Isten Afféle népet igen megver: Lábaikat mossa az ilyen A' gonoszoknak vérében.

8. Végre innen mondhatja minden: Hogy jó az igaznak dolga, Sok és nagy az ő jutalma. Azt minden itt veszi eszébe, Hogy Isten mindent megítél, A' ki jól vagy gonoszúl él.

LIX. ZSOLTÁR. T.B.

Szabadíts meg engem Ur Isten! És tarts meg ellenségim ellen: Mentsd meg azoktól életem', Kik feltámadtak ellenem. Óltalmaz meg a' hamis néptől, Ki én veszedelmemnek örül, Melly szomjúzik ártatlan vért, Ments meg attól szent nevedért.

2. Mert szörnyen életemre törnek, És én ellenem kötést tesznek, Hatalmasok vannak raj-

tam, Kiknek soha nem ártottam; Azok készülnek én ellenem, Kik ellen semmit nem vétettem: Kelj fel azért Uram! láss meg, És kegyelmesen őrizz meg.

3. Zebaóth Isten! téged kérlek, Óh Istene az Izráelnek! Látogasd meg a' népeket, Vizsgálg meg minden nemzetet; Ne vedd azokat kegyelmedben, A' kik élnek hitetlenségben; Este, mint az eb ugatnak, A' város körül futkosnak.

4. Mint az éles kard az ő nyelvek, Mordályság minden ő beszédek: Sőt még szólnak illy bolondúl: Ki hallja, a' mit nyelvünk szól? De őket, Uram! megneveted, És őket mind megszégyeníted; A' pogányoknak jutalmat Adsz, szégyent és gyalázatot.

5. Én ellenségimnek ereje Kezedben minden tehetsége. Benned bízom én Istenem, Mert te vagy én segedelmem. Az Isten jóvóltát jelenti, Nyavalyámnak eleit veszi, És megláttatja én velem, Hogy elvész én ellenségem.

6. De őket, Uram! ne veszed el, Hogy népem ezt ne felejtse el. De megemlítse ezeket; Hanem csak kergesd el őket, Uram, mi paizsunk kergesd el, Széleszd el őket nagy erőddel, Azt érdemli hamisságok, Kevélységek, szitkos szájok.

7. Önnön hálójokba essenek; Veszesse álnok kevélységek, Fogja meg átkozódások, És ő gyalázatos szájok. Haragod azért gerjedjen fel, És őket bűnökért veszed el, Töröltessenek el szörnyen, Hogy még csak hírek se legyen.

8. Ugy hogy tégedet ismerjenek, Kit hívnak Jákób Istenének: Hogy néked hatalmad légyen Ez egész föld kerektségén. Estve midőn ők visz-

szatérnek, Nagy haraggal fenekedjenek, Mint az eb úgy ugassanak, A' városon futkossanak.

9. És végre meglássák mindenek, Hogy ők fulva kenyért keresnek; És feküdni mennek későn, Morgolódnak nagy éhségben, De én dicsérem hatalmadat, Énekben áldom jóvóltodat: És én felkelek jó reggel, Magasztallak nagy örömmel.

10. Mert te vagy Uram! én óltalmam, Reménységem és bizodalmam: Azért óh én erősségem, Mindenütt neved' dicsérem, Hogy nékem az én szükségemben Segedelmem vagy inségemben: Te vagy én erős kövárom, Kegyes-séged nagy én hozzám.

LX. ZSOLTÁR. T.B.

Minket Úr Isten elhagyál, És reánk
megharagudtál, Tőled szélyel eloszlatánk,
Térj kegyesen ismét hozzánk. Mind e' föl-
Nagy hatal-
det megindítád :/: Építsd meg az ő nagy
maddal megrontád.
romlását: Mert romlás miatt alig állhat.

2. Népedet keményen tartád, És igen megsanyargatád, Minket mintegy csípős borral, Itatál keserű buval. De a' kik tégedet félnek, :/: A' zászlót adád nékiek, Mellyet ők felemelnek, bízván A' te igaz fogadásodban.

3. Hogy a' nálad kedves hívek Végre megmenekedjenek, Jobb kezeddal tarts meg engem, Hallgas meg, és tégy jól velem. Szóla Isten szentségében: :/: Örvendek ígéretiben: A' Sikemet részül elvészem, A' Sukhót völgyét megmérséklem.

4. Galaádot is ezennel Megveszem erősségemmel, A' Manasses is ekképen, Éfraim is enyim lészen. Ezek a' nagy sereg népek :/: Fejemnek ereje lésznek; A' Juda is én örökségem, És törvényszerzőm leszen nékem:

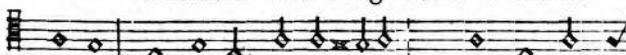
5. A' Moáb is az én népem, Mintegy lábmosó edényem, Mellyben lábaimat mosom, Ebben én nem gyanakodom: És azt én nyilván elhiszem, :/: Édomra sarumat vetem, És kik Filiszteában laktok, Győzedelmemen vígadoztok.

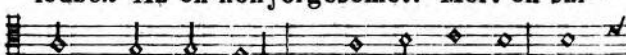
6. Ki vihetno engem bátran A' nagy kerített városban? Útamat ki igazgatná Az erős Édom országra, Nem te tészed-e Úr Isten! :/: Ki minket űszsz helyből helyben, Hogy el nem jövéll sereginkkel, Megüzetél ellenséginkkel.

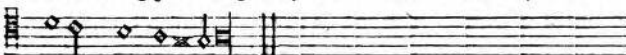
7. Légy minékünk segítségül, Őrizz meg ellenséginktől; Mert az emberi segítség Hiyábaló epeség. Az Isten által minékünk :/: Lészen erős győzedelmünk, És ő megszabadit bennünket, Megtapodja ellenségünket.

LXI. ZSOLTÁR. T.B.

* **K** iáltásom halld meg Isten! Vedd fü-

 ledben Az én könyörgésemet: Mert én szí-

 vem nagy ínségből, Meszsze földről, Ki-

 áltja Felségedet.

*2. Végy fel engemet kőszálra, Magasságra, Hol bátorságom legyen: Mert te vagy én erős tornyom, Vigasságom, Én ellenségim ellen.

*3. Te hajlékodban lakásom' Én kívánom, És óhajtom szüntelen, Szárnyaidnak árnyékában Kiváncozván, Vagyok jó reménységben.

*4. Mert meg hallgatsz kérésemben, Óh Úr Isten, Nyújtván kegyességedet; Örökségeket megadod, És megáldod, A' kik félik nevedet.

*5. Naphoz napok adassanak A' Királynak! Nagy sok nemzetségekre: Sokasítsad esztendeit Nyújtsd életét Véghetetlen időkre.

*6. Országa érjen sok időt, Isten előtt Szép csendes békességben: Igazságodnak hivsége Elővégye, És őrizze kegyesen.

*7. És aztán vigan éneklek Szent nevednek Mostan és mind örökké, És a' melly fogadást tettem, Megfizetem naponként ő nékie.

LXII. ZSOLT. T. B. 24. 95. 111. n.

* **A**z én lelkem szép csendesesen Nyugszik csak az Úr Istenben; Mert csak ő az én idvességem: Ő nékem erős kövaram, Megtartóm és én óltalmam, Minden gonosztól megment engem.

2. Míg incselkedtek ennyire Az ártatlan hű emberre? Ím megjövendölöm tinéktek, Hogy mint a' régi romlott fal, A' melly már dülöfélben áll, Mind lerohantok és elvesztek.

3. Azon vagynak mindenképen, Hogy a' kit feleml Isten, Azt ők viszontag lenyomhasák; Hazugság minden elméjek, Átokkal rakva ő szívek, Noha jó szavokat mutatják.

*4. Azért szívem! reménységed' Csak az Úr Istenben vessed, Élj csak az ő segedelmével; Ő nékem magas köszálam, Óltalmam és erős bátyám, Hogy soha ne tántorodjam el.

*5. Az Isten én idvességem, Erösségem, dicsőségem; Bízhatok azért csak ő benne, Előtte ti szíveteket Töltsétek ki lelketeket, Ő légyen lelkünk hiedelme.

6. De lám a' földi emberek Csak hazugok minden rendek, Hogyha valóban megláttatnak, És a' mértékbe vettetnek, Nincsen semmi nehézségek, A' fontban egy cseppet sem nyomnak.

*7. Ne bízhatok hívságtokban, Ilamis ragadozástokban, Múlándó dolgon ne kapjatok: Hogyha sokaşúl kincsetek, Ahoz ne bizzék szívetek, Mert nem állandó gazdagságtok.

*8. Az Isten egy szót szól egyszer, Mellyet én hallottam kétszer, Hogy nagy ereje vagyon

neki. Uram! a' kegyesség tied, És te nyilván megfizeted, A' kinek dolga mint érdemli.

LXIII. ZSOLTÁR. T.B. 17.70. n.

* **I**sten! te vagy én Istenem, Jó reggel kereslek tégedet; Hozzád óhajtván elepedett Szomjúság miatt én lelkem; Én testem hozzád ahítózik, Szomjúságban elholt szintén E' puszta és száraz földön hol semmi víz nem találtaik.

2. Mert látni igen kívánja A' te erős dicsőségedet, És isteni tiszteletedet A' te dicső templomodban. Mert nekem kedvesbb életemnél A' te nagy kegyelmességed: Mellyért én ajakim téged Dicsérjenek szép énekléssel.

*3. Magasztallak én tégedet Életemnek minden rendiben, Én kezeimet felemelvén Áldom te dicső nevedet. Örül mintha drága étkekkel Jól lakott volna én szívem, Szent Felségedet dicsérem, Éneklek rólad nagy örömmel.

* 4. Rólad el nem felejtkezem, Még ágyamban is emlegetlek, És midőn reggel én felkelek, Csak te rólad emlékezem: Mert te én velem sokszor jól től, És megszabadítál engem: Azért most is én életem Szárnyaid árnyékában örül.

5. Hozzád ragaszkodik lelkem, Soha el nem szakad te tőled: Mert megtart engem te jobb kezéd, Midőn kerget ellenségem, És a' kik engem háborgatnak, Hogy engem eltörüljenek, Azok hirtelen elvesznek, Mélyen a' föld alá borúlnak.

6. Ellenség miatt elhullnak, Éles fegyver által elvesznek, Ő testek el sem temettetnek, Kik-

kel a' rókák osztoznak. De a' király az Ur Istenben Örvendez e' győzedelmen, És dicsekedhetik minden, A' ki esküszik szent nevére.

7. Mikoron minden csalárdok, A' kik hazugságot beszélnek, Valóban megszégyenítettnek, Bédugatik az ő szájak.

LXIV. ZSOLTÁR. T.B. 5. n.

Hallgasd meg Uram! könyörgésem, Tarts meg ellenségem ellen, A' melly reám dühödt szörnyen Örizz meg félelmétől engem, Mentsd meg életem'.

2. Rejts el engemet a' gonosztól, A' kik reám fenekednek, Csak gonoszra igyekeznek: Tarts meg ő hamis tanácsoktól, Háborgásoktól.

3. A' kik nyelveket élesítik, Mint öldöklő fegyvereket: Mint a' nyilat, beszédeket Az ártatlan emberre lövik, És azt megsértik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből Az ártatlant és igazat; Hirtelen az ő nyilokat El reá lövik kegyetlenül, Vakmerőségből.

5. Hamisságban hányják eszeket, És csak azon igyekeznek, Hogy ők tört titkon vessenek, Dicsekedvén szólnak illyeket, Ki látna minket?

6. E' dologban szorgalmatosok, Járnak okos ravszsággal, Elméjük sok fortélyt talál Sok az ő álnok találmányok, Kikre nagy gyorsak.

7. De a' bosszúálló Ur Isten Hirtelen őket megölvi, Nyilaival megrettenti, Nagy sebeket ejt ő testeken, Kit meglát minden.

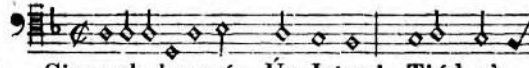
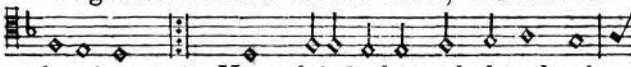
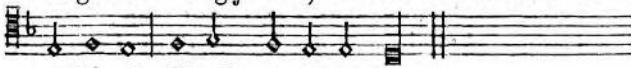
8. Őket az önnön gonosz nyelvek Ejti a' ve-

szedelembé; És kik ezt veszik eszekbe, E' dolgon igen megijednek, És elrémülnek.

9. És nagy félelemmel mindenek Hirdetik az Isten dolgát, Beszéli annak nagy voltát, Mellyet innen eszekbe vesznek És megértének.

10. De szíve az igaz embernek Örövend az erős Istenben, Ki őt vette kegyelmében, Örülnek a' jó szívű hívek, És dicsekednek.

LXV. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** Siomnak hegyén Úr Isten! Tiéd a'
Fogadást tésznek néked itten, Tisztelvén
 dícséret: :/: Mert kéréseket a' híveknek
légedet,
 Meghallod kegyesen, Azért te hozzád az
 emberek Jönek mindenünnen.

*2. Rajtam a' bűn elhatalmazék, Terhelvén engemet; :/: De nagy vólta kegyességednek Eltörli vétünköt. Bóldog a' kit te elválasztál, Fogadván házádban, Hogy előtted nagy buzgósággal Járjon tornáczodban.

*3. Javaival a' te háznak Megelégttetünk :/: Szent dolgain te templomodnak Gyönyörködik szívünk. A' te csuda igazságodból Megfelelsz miné-

künk: Hallgass meg Isten! velünk tégy jól, Óh mi segedelmünk!

*4. Mindenek csak te benned bíznak, E' föld kerekiségén, :/: A' kik szélyel messze lakoznak A' tengernek szélén. Te mondhatatlan hatalmaddal A' magas hegyeket Környülfogod mintegy abronccsal, Erősítvén őket.

5. A' tengeri habok zúgását Te megcsendesítéd, :/: A' pogány nép zúgolódását Ottan elenyésztéd. Nagy félelmekben elbádjadnak Mindenek e' földön, Nagy vóltán a' te csudáidnak, Kiknek számok nincsen.

*6. Te megvigasztaltsz mindeneket Reggel a' napfénynyel, :/: Biztatsz minden élő rendeket Csillagokkal éjjel. Áldásiddal meglátogatod Az elszáradt földet, Hasznos esőkkel meglágyítod, Gazdagítván őket.

*7. A' te kútaidból a' vizek Soha el nem fognak, :/: Hogy a' szép földi vetemények Szaporodhassanak. A' barázdákat megitatod A' szántóföldeken, A' vetést szép esővel áldod, Hogy bőven teremjen.

*8. Megkoronázod az esztendőt Nagy sok javaidal :/: Lábaid' nyoma kövérséget Csepegtet nagy zsírral. Lakóhelyei a' pusztáknak Folynak kövérséggel, Hegyek és halmok vígadoznak Nagy bőv termésekkel.

*9. A' szép síkmezők ékeskednek Sok baromcsordákkal; :/: Villognak a' szép szántóföldek Sűrű gabonákkal; A' hegyoldalok, mezőföldek, Szép búzanövesssel Örvendeznek, és énekelnek Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. ZSOLTÁR. T.B.

* **Ö**rvendj egész föld az Istennek: És
 énekelj szép zengéssel; Nagy dicsőséget
 szent nevének Mindenek dicsérjék széllyel;
 Mondjátok ezt az Úr Istennek: Csudálatos
 sok dolgaidd! Erősséged nagy, hozzád esnek
 Hízelkedvén ellenséged.

*2. A' te Isteni Felségedet E' földön mindenek áldják, És dicsőséges szent nevedet Énekléssel magasztalják. Jertek, és ezt jól meglásátok, Minden jól ide figyelmezz: Istennek melly csudálatosok Dolgai az emberekhez.

3. A' tengert és a' folyóvizet Megszárazasztja, hogy a' népnek Lábok szárazon általmehet, Min szíveink örvendeznek. Országá megmarad örökké; Szeme lát minden népeket, A' kik feltámadnak ellene, Elömenetek nem lehet.

*4. Áldjátok a' mi Istenünket, E' földön minden emberek, Dicsérjétek az ő szent nevét, Nagy zengéssel minden népek: Mert életünket ő meg-

adá Az ő nagy kegyességéből, Lábainkat meggyámolítá, Óltalmazván eleséstől.

5. De minket igen megpróbálál, És megkesergetél Isten! Megolvasztái, és megtisztítál, Mint az ezüstöt a' tűzben: Te minket szegény szolgálodat Adál ellenség töriben, Kik hevederrel ágyékinkat Megkötözték nagy erősen.

6. Mi fejünkre népet ültetél, Mint a' tevék terhelteténk: Nagy árvizeket ránk eresztél, Sebes tűzön általmenénk. De te kivezérlél bennünket, Megenyhítél, megnyúgotál: Templomodban azért tégedet Dicsérlek szép áldozattal.

7. A' mely fogadást néked tettem Én siralmas ajakimmal, Inségemben mire feleltem, Esedezvén én szájjammal: Sok hízlalt szépkövér barmokat Áldozatra adok néked; Kosokat, ökröket, bakokat Megégetek te előtted.

8. Jertek, halljátok, hadd beszéljem Tinéktek Istenfélőknek, A' miket Isten tett én velem, Melly kegyesen tett lelkemnek: Hogy szájjammal hozzá kiálték, Ottan meghallgata engem. Azért beszédével nyelvemnek Mindenkor ötet dicsérem.

9. Hogyha hamisságot szívemben Valaha gondoltam volna, Soha engem könyörgésemben Ő meg nem hallgatott volna; De bizonyára a' jó Isten Kérésemben meghallgata, És panaszimat jól megértvén, Könyörgésemnek helyt ada.

*10. Légyen áldott a' nagy Ur Isten Az ő nagy kegyességéért, Ki meghallgatott kérésemben, És kegyelmesen hozzám tért.

LXVII. ZSOLTÁR. T. B. 33. nót.

***U**r Isten! áldj meg jóvóltodból, És kegyesen fordulj hozzánk; :/: Óltalmazz meg minden gonosztól, Szent színedet fordítsd reánk; Hogy e' földön minden :/: Megismerje szépen A' te útat: És a' pogány népek Téged tiszteljenek Megtartójakat.

2. És akkoron dicsérnek téged, Dicsérnek téged a' népek, :/: Nagy tisztességet tesznek néked; A' pogányok is örülnek, Midőn mindenedet, :/: És a' pogány népet Szent igazsággal Bírod és ítéled, És jóra vezérled Nagy hatalmaddal.

*3. Dicsérjen téged minden nemzet, Ur Isten! téged dicsérjen: :/: A' föld teremjen bő gyümölcsöt; Áldjon meg minket az Isten; Adja szent áldását, :/: Nyujtsa áldomását; És ő Felségét Félje és rettegje E' föld kereksege, Mint ő Istenét.

LXVIII. ZSOLT .T. B. 36. nót.

Hogyha felindul az Isten, Elkergettetnek szeretlen Minden ő ellenségi, És elfutamodnak szélyel, Ő haragos színe elől, Minden ő gyűlölői: Ugy elűzetnek hirtelen, :/: Mint a' füst semmivé leszen, Elvész minden ő dolgok: Mint viasz olvad a' tüztől, Ugy az ő kemény színétől Elvesznek a' gonoszok.

2. De az igazak mindnyájan Örvendeznek

nagy vígságban A' kegyes Isten előtt, :/: És víg szívvel énekelnek, Hogy ő kevély ellenségek Megszégyenült, elveszett, Nagy örömmel az Istennek :/: ÉnekeljeteK nevének; DicsérjeteK, áldjátok, Ki a' szép felhőkön megyen, Kinek neve erős Isten, Őtet magasztaljátok.

3. Ő előtte vígadjátok, Mert ő az árváknak atyjok, Kiket táplál kegyesen; :/: Az özvegyeknek óltalma Az ő isteni hatalma, Lakván ő szentségében. Megáld egyes embereket, :/: Ád nékik szép cselédeket Háznép tenyészésére; A' foglyokat ő kimentí, A' pártütőket rekeszti Pusztá és parlag földre.

4. Hogy a' te néped' kivivéd A' pusztán által vezérléd, És előttök menél: :/: A' föld rendüle, csepege Az egeknek veréjtéke, Hogy haraggal tekintél. A' Sina hegy megrendüle, :/: Hogy az Izrael Istene Rászállá dicsősséggel. Ur Isten! a' te földedet Meglátod örökségedet Harmattal és esőkkal.

5. Ez örök földet megáldod, Mihelyt pusztulását látod, Kin te seregid laknak: :/: A' szegényeknek jószágát Megöregbíted marháját, Hogy ők megtartassanak. Ur Isten, a' szűz szíveket:/: Felindítád elméjeket, Hogy erről beszéljenek; Kik, hogy az ellenség futna, És ő seregek szaladna, Ekképen éneklének:

6. A' királyok nagy sereggel, Gyalázattal, szégyenséggel, Megfutamának szörnyen; :/: A' kik otthon maradának, A' prédával osztozának, Martalék részt vőn minden. Hogyha megnyomrodtok is, :/: És ha minden gyalázna is, És sanyargatna szörnyen, Hogyha a' kőfal romlásban

Feküdnétek is bádjadván A' kormos szennyes-ségben:

7. De mindazáltal ti léstek, Mint a' galamb-szárny, oly szépek, Melly mint ezüst fejrlik, :/: És tollainak szépsége, Mint aranynak fényessége Olly ékesen tündöklík. Hogy a' királyokat Isten :/: Meggyőzé nagy erejében, Nagy diadalmat szerze; A' föld fejrlik oly szépen, Mint a' Sálmon hegy környékén, A' hónak fejrsege.

8. Az Istennek dicső hegye, A' gyümölcsös Bázsán hegye, Melly felhat a' felhőkre; :/: Ti egyéb és kissebb hegyek. E' hegyre mit fenekedtek, Mit törtök e' nagy hegyre? Mert e' szent hegyet az Isten :/: Elválasztá jó kedvében Önnön lakóhelyének, És ez helyen mind örökké Lakozásra vagyon kedve Isteni Felségének.

9. A' mennyei szent angyalok, (Sok tömény ezer ő számok) Seregi az Istennek: :/: Velek vagyon az Ur Isten, Mint néha a' Sina hegyen, Lakója a' szent helynek. Uram felmenél magasan, :/: És fogva vűd hatalmasan A' te ellenségidet: Kegyességednek nagy volta Az embereknek kioszta Szép préda nyereséget.

10. Ellenségidet megbírod, Köztök helyhétvén hajlékod' Lakozol dicsőséggel; :/: Áldott legyen az Ur Isten! Ki velünk illy nagy jól teszen, Látogat kegyeséggel. Isten a' mi segedel-münk, :/: Kegyesen lakozik velünk, Őriz minket népeit: Halál és élet kezében; Ő az erős örök Isten, Megtartja ő híveit.

11. Az Isten ő ellenségét Megveri, megtöri fejét A' gonosz ellenségnek: És mind agyon veri őket, Kik nem jobbítják élteket, Hanem csak

bűnben élnek. Mond Isten: az én népemet :/: Meghozom én seregemet A' Bázsánnak földéből, Meglátom nagy irgalmammal, Kihozom nagy hatalmammal A' tenger mélységéből.

12. Hogy aztán az ő vérekben, A' kik levágnak szörnyen, Moshassad lábaidat, :/: Ugyhogy a' sok ellenségnek Véres sebeket az ebek Nyalják sebes tagjokat. Óh én Uram erős Isten :/: Ki lakozol a' szent helyen, Látták elmenésedet; Elöl mentek az éneklők; Azután a' hegedűsök, Ékesítvén szép rendet.

13. Középpen mennek a' szűzek, Dobot vernek zengedeznek, Énekelnek mindnyájan: :/: Ti, a' kik mintegy kútfohból, Származtok az Izráeltől, Istent áldjátok vígan, E' szép seregnek közepin :/: Vagyon a' kised Bénéjámín A' felségesbb táborral: A' Juda és a' Zebulon, A' Naf-talim is itt vagyon Egyéb fő hadnagyokkal.

14. Az Isten téged Izráel, Szeretett ez erősséggel: Nagyobb erőt adj Isten: :/: Hogy a' miként elkezdted, És dolgunkat elővitted, Vidd véghez kegyelmesen. A' Jéruzsálem városért, :/: És a' te szent templomodért Neked szép ajándékot A' királyok vígan hoznak. Seregít a' kopjásoknak Veszess el hatalmokat.

15. Töröld el a' sereg tulkot, Űzd el az erős borjúkat, Uram kik rád támadnak; :/: Verd meg mind a' pártütőket, És hódoltasd alá őket, Hogy adópénzt adjanak. Az Égyiptomi nagy urak, :/: És a' szerecsenek nyújtják Az Istenhez kezeket. Országok és fejedelmek! Istennek énekeljétek, És dicsérjétek őtet.

16. Énekeljétek Istennek, Ki lakója az egek-

nek, Kiket teremtett régen: *:l:* Holott nagy hatalmával ül, Honnan szava úgy megdördül, Hogy zeng és harsog minden. Dicsérjétek nagy hatalmát, *:l:* Ki felséges méltóságát Izráelen látatja; Kinek nagy erejét ott fenn, Az egeken és felhőkön Senki nem tagadhatja.

17. Óh csudálatos az Isten Az ő dicső szentségben! Az Izráel népének *:l:* Erőt ad nagy kegyelmesen, Azértan minden időben Mi tőlünk dicsértessék.

LXIX. ZSOLT. T. B. 51. nót.

Ur Isten! segíts, és tarts meg engem, Mert a' vizek szintén lelkemig érnek: Közepin vagyok a' sáros mélységnek, Mellyben csak nem elsüllyed én fejem: Az árvizek öszveütnek rajtam, A' kiáltás miatt torkom elrekedt: Én szemeimben megfogyatkoztam, Midőn várom a' te segédelmet.

2. Én hajam szálinál többen vagynak, A' kik engemet ok nélkül gyűlölnek, Én ellenségim szertelen erősek, És engem eltörteni akarnak: Noha semmit nem vettem senkitől, De még is énnekem kell megfizetnem; Nincs Uram! elrejtve színed elől Az én bolondságom és minden vétkem.

3. Seregeknek Ura erős Isten! A' ki vezérel a' te seregedet, Kik benned vetették reménységeket, Ne hagyd miattam esni szegyenben: Izráel Istene! kik te benned Szívből bíznak, ne szégyenítsd meg őket: Mert nagy szí-

dalmat szenvedek értted, A' gyalázat elborítja színemet.

4. Én rokonim idegennek tartnak, Anyám gyermeki nem ismernek engem: Mert szent templomodon gerjedsz szívem, Megemészt nagy szerelme háznak. Téged gyalázóknak nagy szidalmak Én reám esének, én pedig sirtam, És bőjtöltem, de ők csak csúfoltak Engemet, noha minden jót kívántam.

5. Bánat miatt én zsákba öltöztem: De ők én rólam mesét költöttek: A' kapun ülők és a' részegesek Csúf énekléssel nevetnek engem. De én tehozzád nagy buzgó szívből, Óh kegyes Isten! könyörgök óránként, Hallgass meg Uram! kegyességedből, És kegyelmezz meg fogadásod szerént.

6. Végy ki engemet e' fertős sárból, Hogy el ne süllyedjek; gyűlölőimtől Ments meg e' nagy vizeknek örvényiből, Tarts meg ellenségim haragjoktól. Hogy a' mély víz engem el ne nyeljen, Se pedig felül reám ne borúljon, Ne merüljek tengeri mélységben, A' kútnak szája engem bé ne zárjon.

7. Ur Isten! nagy a' te kegyességed: Hallgass meg azért a' mit tőled kérek: Irgalmas szemeid reám nézzenek, Hadd láthassam nagy kegyelmességed'. Ne rejtsd el Uram! kegyes orczádat Szegény szolgálótól, mert megnyomorodtam; Ne késsél, halld meg kiáltásomat, Add meg kérésem', vigasztalj meg Uram.

8. Uram! hajolj szomorú lelkemhez, E' nagy inségből mentsd meg életemet, Ellenségim ellen tarts meg engemet, Mert csak bízom kegyel-

mességedhez. Miként gyaláznak engem, jól érted, Látod melly szörnyen engemet rútolnak: Ellenségem nincs rejtve előtted, Minden ellenségim előtted vannak.

9. E' gyalázatban elszakadt szívem, Kesereg lelkem e' nagy óhajtságban, Várván ha találhatnék e' nagy kínban, A' ki szíve szerint szánna engem; De íme sehol egy ember sincsen, A' ki engemet szánna nyavalyámban: Epével étetnek éhségemben, Eczettel itatnak szomjúságomban.

10. Adjad Isten, hogy ő asztalokon Az önön étkektől megfuladjanak, Ő magok hálójokba akadjanak, Békességek veszélyre forduljon; Setétüljenek meg az ő szemek, Hogy azokkal egy cseppet se lássanak, Törd meg derekokat ő nekik, Hogy egyenesen fel ne állhassanak.

11. Busúlt haragodat ontsd ki rájok, És nagy haragodban ragadd meg őket; Töröld el minden ő lakóhelyeket, Hogy épen ne maradjon ő házok; Mert igen kergetnek mindeneket: A' kiket Uram! te immár meg vertél; Ha kire bocsátál vereséget, Annak sérelmit beszélük örömmel.

12. Szedd össze minden gonosz bűnöket, Hogy kegyelmedbe bé ne vétessenek, Az élő könnyből kitöröltessenek, Ne írd az igazak közé őket. Mivelhogy én most nyomorúlt vagyok, Emelj bátorságos helyre engemet; És néked teljes szívből vígadok, Hálaadással mondok dicséretet.

13. És az inkábbb tetszik az Istennek, A' szarva indult és körmös tuloknál: Kit a' szegények meglátnak vígsággal, És az ő szívekben örvendeznek. Örvendez azoknak is ő szívek, Kik az Ur Istent óhajtván keresik: Mert meghallgattat-

nak a' szegények; A' foglyokról ő el nem felejtkezik.

14. Menny! föld! tenger! az Istent dicsérje, És minden benne való: mert megmenti A' Sion hegyét, Judát megépíti Szép városokkal lakóhelyekre: E' helyet megülik ő szolgái, Békével lakják, mint örökségeket, És azoknak minden maradéki Bírják, a' kik szeretik te nevedet.

LXX. ZSOLT. T. B. 17. nót.

Siess ments meg Uram Isten! Mert benned bízom teljes szívvel: Azért hamar légy segítség-gel, Minden ellenségim ellen; A' kik törnek én életemre, Mind megszégyeníttessenek, Kik nyavalyámon örülnek, Térjenek meg nagy szégyenekre.

2. Szégyennel legyen futások, A' kik szidalmaznak engemet, És reám kiáltanak he! he! hét! Gyalázat legyen jutalmok, Hogy azok benned örvendjenek, Kik segedelmedet várják, És magokat reád bizzák, Mondván: dicsőség az Istennek!

3. Én nyomorult szegény vagyok, Tarts meg azért óh én Istenem! Mert csak te vagy én segedelmem: Ne késsél, mert majd elfogyok.

LXXI. ZSOLTÁR. T. B. 31. n.

***T**ebenned bízom én Istenem! Kérlek óltalmazz meg, Gyalázattól ments meg, Hogy örök szé-

gyenbe ne essem, A' te nagy jóvóltodból Tarts meg minden gonosztól.

*2. Hajtsd hozzám füled, tarts meg engem, Mutasd segedelmed, A' mint megígérted, Hogy segítségül léssz' énnekem: Légy azért én kösziklám, És én erős kőváram.

3. Ments ki a' hamisnak kezéből, És annak markából, A' ki él csalárdúl. Óltalmaz meg a' kegyetlentől, Benned biztam Uramban Gyermek-ségemtől fogván.

4. Hogy származám anyám méhéből, Legottan énnékem Valál reménységem: Anyám méhéből engem kivől; Azért néked éneklek, És szüntelen dicsérlek.

5. Engem csudának tartnak sokan; De te vagy énnékem Erős reménységem: Adj éneklést az én szájamban, Hogy hirdessem nevedet, Áldjam dicsőségedet.

6. Ez én nyavalyás vén koromban, Erőtlen-ségemben, Ne vess el Ur Isten! Ne hagyj el én nyavalyáimban, Midőn szegény testemben Semmi erősség nincsen.

7. Mert én ellenségim beszélnek, Rólam tanácskoznak, Alattomban járnak; És a' kik lel-kemben kergetnek, Noha nincs semmi vétkem, Kötést tesznek ellenem.

8. Mondván: jertek! fogjuk meg ötöt, Mert Isten elhagyta, Nincs semmi óltalma, Várom a' te segedelmedet, Ur Isten! ne légy messze, Si-ess segedelmemre.

9. Szégyenítsd meg, kik életemet Kergetik szertelen; Borítsd nagy szégyenben A' kik vár-

ják veszedelmemet; Mert én csak téged várlak,
És dicsérettel áldlak.

*10. Szüntelen hirdeti én nyelvem Szent igazságot, És nagy jóvóltodat: Jótétid' mindennap beszélem, Sokságát nem titkolom, Noha számát nem tudom.

*11. Az Urnak erejére térek, És ő nagy hatalmát, Szemlélem jóvóltát: Nagy igazságát az Istennek Mindenkor emlegetem, Soha el nem felejtem.

12. Gyermekségemtől fogva engem Híven tanítottál Csuda dolgaiddal: És hogy immáron megvenhedtem, És a' hajam megöszül, Légy most is segítségül:

13. Miglen a' te karod erejét Hirdetem mindennek, Jövendő nemzetnek, És igazságodnak hűségét, Melylyet nyilván lát minden, Magasztalom szüntelen.

14. Hozzád hasonló ki lehetne? Engemet Ur Isten! Ejtél nagy inségben, De a' föld mélységéből végre Ismét kivonál engem, És megadád életem'.

15. Erősségemet öregbítéd, És felmagasztalál, Dicsőségre hozál; Hozzám tere Uram! Felséged, Megvigasztala engem, Midőn vala inségem.

*16. A' te hűségedet Ur Isten! Hirdetem, éneklem, Mindennek beszélem: Dicsérlek czíterre zengésben, Óh szentek dicsősége! Izráelnek szentsége.

*17. Ajakimnál vigan dicsérem A' te hatalmadat, És nagy irgalmadat: Lelkemet te hozzád emelem, Kinek megtartád éltét, Hogy dicsérjen tégedet.

* 18. Szüntelen néked az én nyelvem Vigan énekeljen Nagy kegyességeden: Mert te: a' kik gyűlölnék engem, 'S várják veszedelmemet, Megszégyeníted őket.

LXXII. ZSOLTÁR. C.M. 65. n.

Uram! a' te ítéletedet Adjad a' királynak :/: Igazságodnak add értelmét A' király' fijának, Hogy ő a' te nagy seregedet Igazán ítélje, És a' te sok szegény népedet Törvénnyel vezérlje.

2. A' nép meglátja a' hegyeken A' békesség zsirját, :/: Az halmokon meglátja minden Az igazság hasznát. Erőszaktól mególtalmazza A' szegény községet: És nagy hatalmával megrontja A' kegyetleneket.

3. Dícsér és retteg téged minden, Tenéked engedvén, :/: Mig a' nap és hold tart az égen Szép fényességében. Alábocsát szép kedves esőt, A' kaszált mezőre, Csepegtet nagy szép nedvességet Az elszáradt földre.

4. Az igazaknak jól lesz dolgok; Mert megvirágoznak, :/: Szép békességben lesz lakások Jártáig a' hóldnak. Uralkodik a' tenger szélén Mind a' más tengerig, Az Eufrates víz környékén A' föld határáig.

5. Előtte térdet fejet hajtnak Az idegen népek, :/: A' földet előtte csókolják Minden ellenségek. A' tengermélyéki királyok, És szigetbeliek, És az arabiai dúzsok Ajándékkal jönnek.

6. Nagy alázatosan imádják Őt minden királyok, :/: Minden népek őtet szolgálják, És ő lé-

szen Urok: Mert ő a' szegényt megsegíti, A' ki őtet hívja, És a' nyomorúltat megmenti, Kinek nincs gyámola.

7. A' szűkölködőket megszanja Nagy kegyességében: :/: És a' szegényt hozzá fogadja Megörizvén híven; Erőszakról megtartja őket És a' csalárdságtól: Nagyra becsüli ő véreket, Megmenti gonosztól.

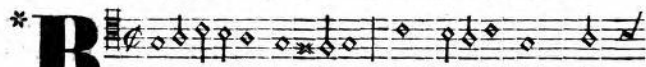
8. Éltében ajándékoztatik Sébai arannyal; :/: Dicsőségesen köszöntetik Nagy szép áldásokkal. Teremnek szép sűrű gabonák A' hegyoldalon, A' szép vetések ingadoznak, Mint fák a' Libánon.

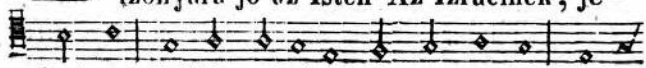
9. A' városbeliek nagy szépen Nőnek, virágoznak; :/: Mint a' szép zöld pázsit mezőben A' fűvek villognak. E' királynak nagy dicsősége Mind örökké megáll: Kiterjed Felségének neve, Mig a' napfény szolgál.

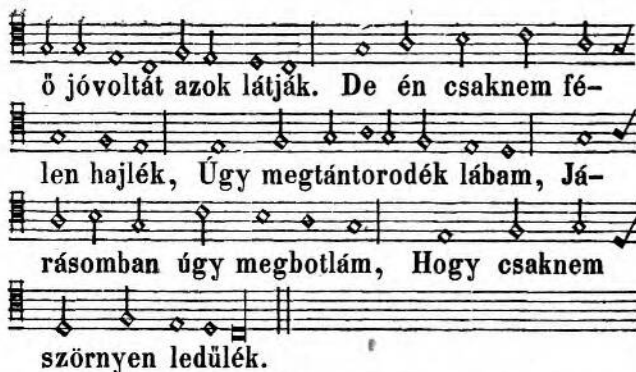
10. E' földön minden nemzetségek Őtet áldják vígan, :/: És szívek szerint dicsekednek E' kegyes királyban A' pogányok is így dicsérik: Dicsőség Istennek! A' ki nagy csudákat cselekszik, Ura Izráelnek.

11. Az ő neve nagy dicsőséggel Mindenütt áldatik: :/: Szentségének dicséretivel Mind e' föld eltelik.

LXXIII. ZSOLTÁR. T.B.

* **B** izonyára jó az Isten Az Izráelnek, je-

 lesben A' kik szíveket tisztán tartják, Az

2. Mert bosszankodom a' népre, Kinek nagy esztelensége: Midőn látom, hogy a' hitlenek Ily nagy jó szerencsében élnek, Az halállal nem bajlódnak, Semmi fájdalmat nem látnak, Erős kövérek testekben, Élnek nagy jó egészségben.

3. Nincs nékik, mint egyebeknek Semminémű gyötrődések; Midőn más embert vér az Isten, Ők élnek nagy jó békességben, Azért kevélység nyakokon, Mint arany láncz környül vagyon; Öltöznek mint szép ruhában, Negédségben, erőszakban.

4. Fénylik szemek kövérségtől, Kidülyedtek a' fejekből: Nagyobb az ő jó szerencséjük, Hogy nem mint kívánhatná szívek. Azért gonosz az ő dolgok, Kevélység minden szándékjuk, Gonoszságokkal kérkednek, Nagy göggel fennyen beszélnek.

5. Szájokat nagy káromlással Az égre tátják szitkokkal, Gyalázatokkal rakva nyelvek, Kik az egész földre kiütnek. Azért a' hívek gyakorla Esnek nagy mély gondolatba: Mert pohárjuk ő nékiek Kesperű vízzel töltetnek.

6. Mondnak végre: az Ur Isten Látja-e ezt a' mennyekben? Mi nyavalyáinkat tudja-e? Keserőségünket szánja-e? Imé az Istentelenek, Látjátok élnek örömben, A' mint kívánják szívekben, Gazdagok jó szerencsések.

7. Mit használ tehát énnékem, Hogy tisztán tartom én szívem? És micsoda hasznom van abban, Hogy kezem' mosom tisztaságban? Imé mind hijában marad, Hogy én így kesergettetem; Ottan rajtam büntetésem, Reggel mihelyen megvirrad.

8. Csaknem én is így szólék, De látám, hogy nem jól esnek; És ártalmas lenne azoknak, Kik te fiaidnak mondatnak: Azért jobban meg-gondolám, Magamban meghányám vetém; De sokkal nehezbnek lelém, Hogynem végét találhatnám.

9. Míglen elbémenék végre az Istennek szent helyére, És végezetre vőm eszemben, A' gonoszok vége mi legyen: Azt is jól megértém aztán, Hogy őket te megbünteted, Sikamló hely-re helyheted, És veted a' pusztaságban.

10. Ugyhogy csudálják mindenek, Hogy illy hamar oda lesznek, Vesznek és esnek nagy inségbe, Szégyenségbe és rettegésbe; Minden ő gazdagságokat Múlándó álommá teszed, Mellyből ha ember felébred, A' lelt jókban semmit nem lát.

11. Ezen vala nagy bánatom, És szívemben nagy fájdalmom, Kínozáam szörnyen veséimet, Elhagyám hitetni elmémet: Olly tunya és bolond valék, Mert e' dologhoz nem érték: Előtted lök olly tudatlan! Mint a' barom, melly oktan.

* 12. De én te nálad maradok, Noha sok nyavalyát látok; Mert te megtartál jobb kezeddél, Nagy inségemben nem hagyál el. Tanácsoddal vezérlj engem, Igazgass te ösvényidre; Aztán végy fel dicsőségre, Tégy ily kegyesen én velem.

* 13. A' mennyekben te vagy nékem Csak egyedül én Istenem; Ez egész földön senki nincsen, Kit kívüled lelkem kedveljen; Ha elfogy testem és lelkem, Még is vigasztalsz szívemben: Egyéb részem nékem nincsen Te náladnál én Istenem!

* 14. Mert kik töled eltávoznak, Azok elvesznek, romlanak; Elveszted azokat hirtelen, Kik bíznak bálvány istenekben: Azért én hozzád folyamom, Fő boldogságom az nékem: Hogy benned én reménységem, És jótéted' magasztalom.

LXXIV. ZSOLTÁR. T.B.

Mért vetsz minket így el Úr Isten!

Mire haragszol mi reánk ennyire? Míglen

gerjedez haragodnak tüze Juhaidnak nyá-

jára ily igen.

2. Emlékezzél meg te seregedről, Mellyet régenten magadnak szerzettél: Felvett örökségedről emlékezzél, A' Sion hegyén lakóhelyedről.

3. Kelj fel, és végre jövel Ur Isten! A' gonoszokat töröld és pusztítsd el, Kik vakmerőképen ő seregekkel Pusztaságot tesznek szent helyeden.

4. Holott dicséreted hirdettetett, Most ellenségid ott ordítanak szörnyen, És a' tenéked szenteltetett helyen Az ő zászlójok felemeltetett.

5. A' te templomodra nagy erővel Felhágtnak, hogy ők azt el-letörjék, Törik, vágják, fénylenek ő fejszéjek, Mintha erdőt vágnának sereggel.

6. A' templom, melly elébb ékes vala Szép táblákkal, és czifra deszkázattal, Vagdaltatik fejszékkel és bárdokkal, És dorongokkal hányják tétova.

7. E' te templomodat felgyújtották, Te szent helyedét tüzzel megégették, Drága lakóhelyét te szent nevednek Tövestől fogva mind elrontották.

8. Nosza hozzá, mondják ő magokban: Pusztítsuk el őket nagy szörnyűséggel! Az Istennek szentegyházait széllyel Mind megégették e' tartományban.

9. Nem látjuk már jeleit erődnek; Közöttünk immáron nincsen próféta; Nincs jövőndömondó, a' ki tudhatná, Ha lészen vége e' nagy veszélynek.

10. Óh Ur Isten! ezt meddig engeded, Hogy ellenségink minket ne vessenek; Örökké hagyod-e gyűlölőidnek, Hogy ekképen ingerljék szent neved?

11. Miért fordítod el kezeidet? Jobb kezedet

mit dugod kebeledben? Vajha egyszer kinyújtánád ismétlen, Mutatván nekünk segedelmedet.

12. De az Isten én királyom régen, A' ki engemet bírt és jól vezérlett, Hatalmát jelentvén e' világ előtt, Hogy ő a' segedelem mindenben.

13. Te választád kétfelé a' tengert, A' sárkánynak te rontottad meg fejét; A' czethalaknak megtörted fejeket, Nagy tagjok széllyel a' par-ton hevert:

14. Kiket aztán eledelül küldél, A' népeknek a' nagy pusztá helyekben, Patakvizet és forrást csudaképen Az erős kösziklából eresztél.

15. Megszáraztád a' folyóvizeket. Tiéd a' nap, és tiéd az éjszaka: Hogy a' setétséget világossítsa, Arra teremted a' napnak fényét.

16. Te nagy isteni bölcseségeddel Bizonyos határt vetettél a' földnek; És különbségét a' nyártól a' télnek, Elosztád hévséggel és hideggel.

17. Emlékezzél meg, lásd meg e' dolgot, Ellenségid mint rútolnak, nevetnek; Melly szörnyen e' tunya és bolond népek Szent neveden tesznek gyalázatot.

18. A' te gerlicze galambocskádat Ne hagyd a' gonosz vadaknak megenni: A' szegényeket eszedből ne vesd ki, Hanem kegyesen viseld gondjokat.

19. Emlékezzél Uram kötésedről: Mert az egész föld merő setétséggel Eltölt, és rakva család gonosz néppel, Mindent nyomorgatnak kegyetlenül.

20. Ne hagyd hátra térni szégyenséggel A' te szegény nyomorúlt szolgálodat; Fordítsd hozzá-

jok te nagy jóvoltodat, Hogy nevedet dicsérjék víg szívvel.

21. Kelj fel Uram! és forgasd ügyedet, Te nagy gyalázatodról emlékezzél; E' bolond népnek ezt ne engedjed el, Kik naponként rútolnak tégedet.

22. Ne felejtse el üvöltéseket Ellenségednek, kik reád támadnak, És ellened dühösen patvar-
kodnak, Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. ZSOLTÁR. T.B.

Dicsérünk téged Isten! Dicséret legyen
neked: Mert a' te dicső neved Hozzánk kö-
zel jött híven; Mi azért csudáidat Hirdetjük
jóvóltodat.

2. Ha időm lesz valaha, Én igazán itélek: Ha feneke e' földnek Egyszersmind lerohanna; És mégis ő oszlopát Jól állatnám gyámolát.

3. A' bolondokat intem, Ne bolondoskodjatok; A' kik pedig gonoszok, Térjete meg, úgy kértem, Szarvat ne emeljete, Ily fenn ne beszéljete.

4. Mert a' tiszt és az erő Nem a' napkelet felől, Sem a' napenyészetéről, Sem nem a' pusztá-

ból jő, Minden az Istenen áll, Ő aláz 's ő magasztal.

5. A' pohár ő kezében, Mellyben vagyon veres bor, Mellyet teli tölt sokszor Minden népnek e' földön; De végre a' gonoszok A' seprejét megiszszák.

6. Én örökké dicsérem A' Jákóbnak Istenét, Hirdetem dicsőségét; És szarvokat megszegem Az istenteleneknek, Hogy a' jók felkeljenek.

LXXVI. ZSOLT. T. B. 30. n.

Esméretes az Ur Isten A' Judában, és szent neve Az Izráelnek földében, Meszsze terjed dicsősége; A' Sálemben szép ő sátora, A' Sionon lakó hajléka.

2. Ott meglátja minden ember, Hogy isteni hatalmával Megtörök ív, paizs, fegyver; Hadat megszállit azonnal: Nagyobb Felségednek ereje, Hogy nem a' kóborlók sok hegye.

3. Az ellenség eldúlaték, Reájok mély álom esék: Kiket vitézeknek véltek, Tudatlan lőn az ő kezek: Mihelyen feddésed hallatik, Mind szekér 's mind ló elaluszik.

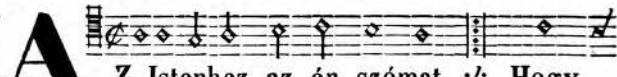
4. Ki állhatna meg előtted, A' ki illy rettenetes vagy, Midőn haragod felgerjed? Mennybéli szententziád nagy, Mellyet hallatsz az emberekkel; A' föld megrémül csendességgel.

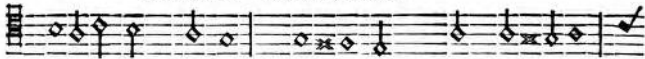
5. Midőn felkél az Ur Isten, Tartván kemény ítéletit, Hogy a' szegényeket itten E' földön megtartja népit. Dicséretedre fordul neked, Ha a' nép haragszik ellened.

6. Még egyszer nyilván elveszted E' maradék dűlőtfűlöt. Jer dicsérjük Istenünket, Megállván fogadástokat, Kik mindenkor vagytok ő véle, És el nem távoztok ő tőle.

7. Adjatok szép ajándékot E' rettenetes Istennek, Ki megtöri hatalmokat A' gonosz fejedelmeknek, A' nagy királyok itt e' földön Előtte lesznek rettegésben.

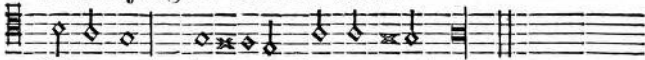
LXXVII. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** Z Istenhez az én szómat :/: Hogy
Emelém kiáltásomat:

 felkiálték hozzá, Beszédem' meghallgatá.

 Mindennémű szükségemben :/: Éjjel kezem'

Reménységem csak az Isten:

feltartom, Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett, :/: Minden vígasztalást megvet: Áz Isten rettent engem, Ha róla emlékezem; Noha Istennek szívemben :/: Panaszlok nagy inségemben: Lelkem még sem találhat Semmiben nyúgodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod, :/: Aludni éjjel sem hagyod: Erőmben úgy elfogyék, Hogy egy szót sem szólhaték. Gondolám a' régi időt: :/:

És forгатám szemem előtt Az elmúlt esztendőket, Hányám és vetém őket.

4. Megemlítém hegedümet, :/: Néhai éneklésemet; Szívem egész éjszaka Ezt mind előforгатja: Ennek hogy értelmét leljem :/: Azon igyekezik lelkem; Elmélkedvén erősen, Végre szólék ekképen:

5. Ez harag mindenkor tart-e? :/: Az Ur öröké elvet-e? Nincsen-e ő nékie Én hozzám semmi kedve? Elfogyott-e nagy kegyelme, :/: És ő atyai szerelme? És immáron hátra tért, A' mit minékünk ígért.

6. Teljességgel elfogyott-e :/: Hozzánk való nagy szerelme? Elaludt-e irgalma Az ő nagy haragjába', Végre mondék: oda vagyon :/: Az én életem immáron, Isten megvonta kezét, Nem nyújtja segedelmét.

7. De meggondolám ismétlen :/: Miket mivel-tél régenten, A' te nagy csudáidat, Kiket sok ember látott: Csudáidról gondolkodván, :/: Kiket láték dolgaiban; Elmélkedvén erősen, Végre szólék ekképen.

* 8. Óh erős és kegyes Isten! :/: Szent vagy cselekedetidben, És sehol senki nincsen Hozzád hasonló Isten. Csuda Isten a' te dolgod, :/: A' mint gyakran megmutatod: Minden népek jól látják Nagy voltát hatalmadnak.

9. Népedet te kimentetted, :/: Nagy inségéből kivetted, Jákóbnak és Józsefnek Nemzetét mind kettőnek. Hogy a' víz téged megláta, :/: Ottan nagy félelme juta, És a' tenger mélysége Legottan megrendüle.

10. A' felhők esőt ejtének, :/: És nagy meny-

dörgések lönek, A' magas ég harsoga, Széllyel minden csattoga: Sűrű nyilak repülének: :/, Sebes köesők esének: Olly villámások lönek, Hogy az egész föld fénylék.

11. A' föld megrendüle szörnyen: :/: Utad lön a' nagy tengeren, Általmenél a' vízen, Lábad nyoma még sincsen. A' te szerelmes népedet :/: Mintegy nyáját vezérletted, Kihozád hatalmaddal Mózes és Áron által.

LXXVIII. ZSOLTÁR. T.B.

H allgass én népem az én törvényemre;
 Füledet hajtsad az én beszédemre, A' mely-
 lyek az én szájamból származnak; Hogy jól
 megérthesd mivóltát azoknak: Mert én né-
 ked olly dolgot beszélek, Kit titoknak tart-
 hatnak mindenek.

2. Olly dolgot, a' mit a' mi atyáinktól Hallot-
 tunk, és megértettünk azoktól, Nem hogy csak
 mi arról megemlékeznénk. De fiainknak is meg-

beszélenénk. Hirdessük azért nagy dicsőségét, És az ő sok csodatéteményét.

3. A' Jákóbbal ő erős kötést szerze, Az Izráelt törvénnyel kötelezé, Hagyván, hogy az atyák ezt megbeszéljék, És előszámlálják ő gyermekiknek; Hogy ezt azok is nyilván tudhassák, Kik az ő nemzetekből származnak.

4. Hogy ők az Istenben reménylenének, És ő dolgait el nem felejténék; Törvénye szerint életet szabnak, Hogy ők végezetre úgy ne járjanak, Mint az ő rossz természetű atyjok, Az Istentől hirtelen elhajlók.

5. Mint az Éfraim fiai régenten, Fegyverrel nyíllal felkészülvén szépen; Mindazáltal semmit sem használnak, De nagy szégyenséggel hátat adának: Mert Istennek kötésit nem tarták, És ő törvénye szerint nem jártak.

6. Hamar elfelejtkeztek az Istenről, És az ő nagy sok csodatételiről, Kiket az előtt láttatott ő velek, És a' mellyek az Égyiptomban lettek, A' Zoán mezőn melly csudákat tett, Az ő atyjoknak szemeik előtt.

7. Látták hogy a' tenger kétfelé válék, Hogy azon által szárazon mehettek, A' tengert ő kétfelől felemelé, Nappal őket ködoszloppal vezérlé, És midőn nagy setétség volt éjjel, Őket vezette világos tűzzel.

8. A' pusztán a' kösziklát meghasítá, És a' vízzel, a' melly abból kifolya, Népét megitatá, és azon helybe A' kösziklából kútfejet creszte, Mellyből olly bőséges víz buzdúla, Melly mint a' patak sebesen folya.

9. Gonoszságokat de még sem hagyák el, Az

Ur Istent ingerlék nagy bűnökkel, És a' pusztában megkisérték őtet; Hogy tőle kértek csak gyönyörűséget, Étet kívánván ő éhségekben, Mellyért zúgódtak az Isten ellen.

10. Mondván: eredj el, hidd el te magadban, Hogy az Isten nekünk e' pusztaságban Asztalt készítsen: mert láttuk jóllehet, A' kösziklából hogy vizet eresztett; De a' kenyér és a' hús hol vagyon, E' népnek illy étket hogy adhasson?

11. Hogy az Isten ezt hallá, megbúsula, Tüzes haragja Jákóbra buzdula, Megindula az Ur nagy haragjában, Az Izráel népére is azértan, Hogy ők az Ur Istenben nem bíztak, Sőt ő seggedelmét megutálták.

12. Mert mihelyen ezt a' néptől meghallá, A' felhőknek legottan parancsola, És megnyitá a' mennyei kapukat, Honnan a' Manna mint eső leomlott, Hogy a' nagy éhségben kiáltának, Mennyei eledelt találának.

13. E' népnek itt nagy lön ő szerencséje, Angyali kenyért eledelül lele, Ugyhogy ebben minden eleget evék: Parancsola a' napkeleti szélnek, Melly onnan felül alázudula, A' déli nagy szél is megindula.

14. A' hús mint egy eső alárohana, Mint a' sűrű por, mellynek nincsen száma: Madarak hullának nagy sűrűséggel, Mint a' fővény a' tengerparton szélyel, Számtalan sok a' sátorok között, Ugyan ellepte az egész mezőt.

15. Ekképen ők olly igen eltelének, Hogy nemcsak az éhség ellen evének, Hanem gyönyörködtek is magokat, Még sem hagyták el

erkölcsös vóltokat: De hogy a' hús még szájokban vólna, És a' hasok még meg nem tölt vólna.

16. Ottan az Ur haragja felgerjede, A' népnek javát köztök megemészté, Jó ifjait elveszté Izráelnek; De ők ezután ismét vétkezének, Elébbi erkölcsökben elmentek, Az Isten csudáinak nem hittek.

17. Azért sok csapás miatt ő életek Megrövidüle napjok, esztendejek, Midőn a' halált szemek előtt néznék: Az Istenhez ők ismétlen térének, Ő benne veték reménységeket, Jó reggel tőle kérvén kegyelmet.

18. Ez inségben az Istent megemliték, Őtet erős köszáloknak ismerék, És őtet hatalmas Istennek vallák, Egyedül őtet megtartónak mondák: De csak hamis szó jöve szájokból; És nyelvekkel szólának csalárdul.

19. Mert az ő szívek nem valának tiszták, És az ő kötése szerint nem jártak; De még is kegyelmesen tőn ő velek, Nem hagyá, hogy e' bün ártson nékiek. Kedveze nékik, szűnék haragja, És az ő büntetését hátra hagyá.

20. Meggondolván, hogy az ő természetek Gyarló test, elmulandók az emberek; Mint a' szél a' melly hirtelen elzúdul, És ő fúvállása hátra nem fordúl; De ők még is haragra inditak, A' pusztában őtet megbúsíták.

21. Ez hitlen és gonosz nép meg nem szűnék, Az erős Istent gyakran megkisérték, Az Izráelnek ő szent Istenének Majd ugyan parancsolnia kezdenék; Ő erős karját meg nem gondolták, Mellyel ellenségtől megtartattak.

22. És a' ki Égyiptomban tett csudákat, És

a' Zoánban mivel nagy dolgokat, Csudatétellel hatalmát mutatá, Mikor a' vizet vérré változtatta: Azt mivelé minden folyóvíznek, Hogy azokból senki ne ihatnék.

23. Sok undok férgeket küldé reájok, Mardosák őket legyek és szúnyogok, Közikbe ereszte sok rút békákat, És gyümölcsvesztő cserebogarakat, A' sáskák mind ellepék a' földet, És elveszték a' veteményeket.

24. A' szőlők köeső miatt veszének, A' figefák is nem teremhetének: Barmokat elveszté a' köesőkkel; Ő csordáikat tüzes fergeteggel: Minden haragját rajtok kiönté, Haragjának tüzét rájok dönté.

25. Megfizete nékiek valósággal, Megveré ő gonosz angyali által, Kiket öldöklésre rájok bocsáta, Az ő nagy haragjának útát nyitá, Még életeket is nem kiméllé; Minden barmokat döggel elveszté.

26. Minden elsőszülött az Egyiptomban Megöleték a' Kámnak sátorában, Az első növendékény kedves ifjak, Kik erejekben már nőni indultak; Elhozá a' pusztán az ő népit, Vezérlé őket, mint nyájjuhait.

27. Bátorsággal ő seregit kivivé, Az ellenséget a' tengerbe veszté; Mindenütt szabadon viseltetének, Mig a' szent föld határába érének, Mind a' nagy hegyig a' dicsért földön, Mellyet erős jobbkezevel megvön.

28. A' népeket ő előle kihajtá, Hogy e' földet népe örököül birná, Ő sátorokat adá Izráelnek; Mégis ellene jártak az Istennek: Kisérték

és búsíták az Istent, Nem őrzek az ő tőle vett törvényt.

29. De gonosz erkölcsöknek engedének, És mint az ő atyjok hátraesének' Mint egy roszt kézív visszafordulának, És felinditák haragját az Urnak, Bálványimádással őt busították, Boszszuálló voltát megindították.

30. Mihelyt Isten ezt felőlők megérté, Ő nagy haragja ottan felgerjede, És meggyűlölé az Izráel népét, Elhagyá Sílót ő választott helyét, Holott az ő szent sátora állott, Mellyben ő az emberek közt lakott.

31. Ő erejeket fogva elviteté, És az ő dicsőségeket ereszté Az ellenség kezébe, és ezeknek A' véres tört adá a' hitleneknek, Ugy megharagvók örökségére, És megbúsúla az Izráelre.

32. Az ifju népek tűz miatt veszének, És a' szép szűzek nem tiszteltetének, Tisztességgel férjnek nem adatának, A' papok fegyver által elhullának, Kiknek özvegygyé lett feleségek, Érettek gyászba nem öltözhettek.

33. De az Ur Isten felkele ismétlen; Mint a' ki a' mély álomból felserken, És mint a' ki sok bort ivott, és kiált, Akképen ő az ellenségre talált, És hátul rajtok nagy sebet vágott, Rajtok örök gyalázatot hagyott.

34. Aztán a' József sátorát megveté, Az Éfraim nemzetét sem kedvellé; De elválasztá a' Juda nemzetét, Vele együtt a' kedves Sion hegyét; Az ő palotáját ott építé, Ő Felségének dicsőségére.

35. Ez lesz mint a' föld olly erős palota, A' melly helyéből ki nem mozdul soha. Azután el-

választá a' Dávidot Ő szolgájának, szegény rendből valót; A' juhnyáj mellől hívá szolgáját, Nem utálá szegény állapotját.

36. A' szoptatók közül hozatá ötet, Hogy legeltesse a' Jákóbnak népét, Az Izráelt mint örökét rá bízá, A' mint aztán arra vólt neki gondja, Hogy őket legeltesse, birhassa, És kezével híven igazgassa.

LXXIX. ZSOLTÁR. C.M.

Öröködbe Uram! pogányok jöttek És
szent templomodat megfertéztették! Jéruzsá-
lem városát elrontották, És szélllyel nagy
kőrákásokra hányták: Szolgáidnak testek :/:
A' kik megölettek,
Adattak az hollóknak; Húsok te szentidnek,
Ételül vették A' mezei vadaknak.

2. A' városon nagy sok vért kiontának, A' sok vér mint vizek szélllyel folynak, Tevének olly szörnyű öldökléseket, Nem lőn ki eltemetné a' testeket. A' mi szomszédságunk :/: Csufságot űz rajtunk; A' kik környülünk laknak, Minket

nem becsülnek: Sőt csak megnevetnek, Csúfolnak és rútolnak.

3. Míg haragszol Uram reánk ekképpen? Haragod míglén gerjeded illy igen? Meddig terjesztetd bosszúállásodat, Melly minket mint a' sebes tűz elfogyat? Bosszúdat azokra :/: Ontsd a' pogányokra, Kik téged nem ismernek: Dűjtsd az országokra, Hol nevedet soha Nem tisztelik a' népek.

4. Mert Jákóbot ők megették, elnyelték: Az ő nemzetségét megemésztették: Minden házait földre lerontották, Kietlen pusztaságra fordították. Bocsásd meg bűnünket, :/: Ne említsd meg őket: Nagy haragod szünjék meg, Mert igen gyötretünk. Jövel mi Istenünk, És kegyelmesen tarts meg.

5. Tekintsd meg Uram! kegyelmességedet, A' te szent nevedért segíts meg minket, Szabadíts és tarts meg minket kegyesen, Bűneinket bocsásd meg szent nevedben; Hogy ne nevetessünk, :/: Kérdvén, hol Istenünk? Verd meg a' pogány népet; Vérért szolgálidnak, Kit ők kiontának, Nékik el ne engedjed.

6. Jusson elődbe siralmok azoknak, Kik a' rabságban óhajtnak és sirnak; Siess, mentsd meg, hogy ők el ne vesszenek, Kik immár halálra ítéltetnek. Szomszédinknak épen :/: Fizesd meg hétképen, A' mit rajtunk miveltek: Hogy téged Ur Isten! Szidalmaztak szörnyen, Fizesd meg ő nekiek.

7. És mi ugymint te nyájad és sereged Magasztaljuk és dicsérjük szent neved', Dicséretedet mindenkor hirdetjük: És nemzetről nemzetre kiterjesztjük.

LXXX. ZSOLTÁR. T.B.

Hallgasd meg Izráel pásztora És József-
nek vezérlő ura! Kit őrizsz mint egy juh-
Fordítsd hozzánk szent or-
nyáját; :/: Ki ülsz a' Kérubimokon Jelenjél
czádat,
meg világosan.

2. Mutasd meg Uram! nagy erődöt, Lát-
tasd meg az Éfraim előtt, Mutasd meg Benjá-
minnak is, :/: Így tégy a' Manassénak is, Tarts
meg minket teljességgel, Nagy ínségünkben ne
hagyj el.

* 3. Ur Isten! térj hozzánk ismétlen, Őrizz
meg minden gonosz ellen; Világosságodat nyújtsd;
:/: Irgalmadat ránk fordítsd, Térítsd hoz-
zánk szent orczádat: És semmi nekünk nem árthat.

4. Óh Ur Isten! vajjon míg tartod Mi rajtunk
a' te nagy haragod? Ha adod meg kérésün-
ket? :/: Könyhullatást kenyér helyett Adtál né-
künk, és itatál Minket nagy könyhullatással.

5. Te minket feddődésbe ejtél, Szomszédink-
kal nem becsültetél, Az ellenségnek lőnk csúf-
ja: :/: Tarts meg seregeknek Ura! Világosítsd
színed' rajtunk, És nem lesz semmi bántásunk.

6. A' szőlőtővet Egyiptomból, Elhozád a' so-

vány országból, És a' jó földbe plántáltad, :/: Honnan a' népet kihajtád, És tágas helyen nagy messze Ő gyökere kiterjede.

7. Ő széles árnyéka kiterjedt, Befedte a' magas hegyeket, Az ő veszszei magasak, :/: Fel-nőttek, mint a' czédrusfák: Ágait mind a' nagy vízиг Kiterjeszté a' tengerig.

8. Miért tördeléd el gyepűjét? Hogy eresztél bele más népet, Ki szöleit leszaggatá? :/: Az erdei kan kitúra, A' vadak kinyövék szörnyen; Hogy engedéd ezt Ur Isten!

* 9. Uram! ísmétlen térj mi hozzánk; Meny-nyekből szemed fordítsd reánk, És látogasd meg a' szölot, :/: Mellyet jobb kezéd ültetett: Nézd meg a' csemetét végre, Kit szerzél dicsöségedre.

10 Tüzzel megint megégettetik, Teljességgel elpusztittatik Haragodnak nagy tüzeben: :/: Nyújtsd kezedet óh Ur Isten! Az emberre, kit kezeddél Magadnak erősítettél.

* 11. És mi el nem térünk te töled, Csak életünket erősítsed; És dicsérjük szent nevedet :/: Ur Isten! vígasztalj minket, Világosítsd színed' rajtunk, És mi nyilván megtartatunk.

LXXXI. ZSOLTÁR. T.B.

Örvendezzetek Az erős Istennek Éne-
keljeteK Dícséreteket, :/: Jákób Istenének.
Szép énekeket

The musical notation consists of two staves. The first staff begins with a large, stylized letter 'Ö' that serves as a musical note. The melody is written in a simple, folk-like style with diamond-shaped notes. The second staff continues the melody and ends with a double bar line. The lyrics are written below the staves, with some words in all caps and some in lowercase.

2. Szép dicséretet Néki mondjon minden; Lantokban ötlet És cziterákban :/: Dicsérjük vígan, Néki zengedezvén.

3. Most ez új hóban, Néki örvendezzünk Trombita szóban, Rendelt időnkben, :/: Víg'innepünkben, Illik énekelnünk.

4. Mert Izráelnek Isten parancsolá, És a' Józsefnek, Hogy ők ekképen :/: Élnének híven, Jelül nekik hagyá.

5. Illy kötést szerze Isten a' Józseffel, Midőn kijöve Az Égyiptomból, :/: Holott a' nép szól Ismeretlen nyelvvvel.

6. A' tereh alól Én kihozám ötlet, Hogy sárgyúrástól, Téglá vermekből, :/: És inségekből Kimentsék kezeket.

7. Hozzám kiáltál Te nagy inségedben, És megtartatál: Imádságodat :/: Meghallgatám ott A' nagy mennydörgésben.

8. A' Méribánál Én megkísértélek; Látám azonnal Nagy keménységed' :/: Még is tenéked Illyen szóval szólék:

9. Hallgasd meg népem! És közlöm te veled Erős kötésem, Halld meg Izráel, :/: A' mit szám beszél, És azt jól megértсед:

10. Néked ne légyen Idegen Istened; De egyedül én, Csak engem tisztelj, :/: Senkitől ne félj; Nevemet becsüljed.

11. En vagyok néked Istened egyedül; Inségben téged' Én megtartalak, :/: És kihozalak Egyiptom földéből.

12. Tátsd fel csak szádat, És megtöltöm bőven: Menten meglátod, Hogy nagy bőséggel :/: Lész az eledel, Csudálatosképen.

13. De az én népem Engem nem hallgata. Noha intettem Gyakor beszéddel, :l: De az Izráel Füleit bedugta.

14. Kin megbúsulék, És őket elhagyám, Hogy bár menjenek Önnön kedvekre :l: És ösvényekre Szabadon bocsátám.

15. Ha népem szívvel Szót fogadott volna, És ha Izráel Én útaimban :l: És tanácsomban Járnai akart volna:

16. Én is legottan Az ő ellenségét Nagy hatalmamban Elvertem volna, :l: Vetettem volna Rájok én kezemet.

17. Ő ellenségét Neki adtam volna, Jó szerencsáját Én ő nékie :l: Nagy sok időkre Terjesztettem volna.

18. Búzát nékie Szépet adtam volna Eledeleire, És nagy bőséggel :l: A' kösziklákból Mézet adtam volna.

LXXXII. ZSOLTÁR. T. B. 46. n.

Az Isten áll ő seregében, A' Birák gyülekezetiben, Közöttök igazat ítél, És nékiek így felel: Miglen itéltek ti ekképen :l: A' törvényi igazság ellen? Hogy személyét a' hamisnak Nézitek, kedvezvén annak.

2. Szegényt ítéljetez igazán, És könyörüljetez az árván; Ügyét a' szűkölködőnek Erőszaktól megmentséte. A' nyomorúltat a' hamistól :l: Kiszabadítsátok markából, Hogy a' szegény erőt vegyen A' hatalmaskodó ellen.

3. De intésemet nem fogadják: Sőt értetle-

nül megutálják. Nagy setéségben mennek el, Kin a' föld csak nem sülyyed el. Imé én mondom hogy ti vagytok, :/: Kik Isteneknek hívattatok, És a' magosságos Urnak Ti mondatok fíjainak.

4. De mindnyájan meg kell halnotok, Mint egyebek ti is kimúltok: Végre ti mind oda lesztetek, Ugy mint egyéb Fejedelmek. Támadj fel azért óh Ur Isten! :/: És ítélj meg mindent e' földön: Mert néked hatalmad vagyon Minden népen e' világon.

LXXXIII. ZSOLTÁR. T.B.

Uram! ne hallgass illy igen, Ne maradj
e' veszteglésben, Ne nyugodjál óh erős Isten!
Mert ellenségid dühösködnek: És a' kik té-
gedet gyűlölnek, Felemelték fejeket fennyen.

2. Kiváltképen néped ellen Csalárd árultatás-
képen Sok álnok tanácsokat lelnek: És a' kik-
re te gondot tartasz, És rejtek helyekben óltal-
mazsz, Azok ellen összeesküsznek.

3. Mondván: jertek! im ezeket Veszessük el
e' nemzetet, Töröljük el őket e' földről, Fo-
gyassuk el e' népet szintén, Hogy emlékezet se
lehessen Az Izráel népe nevérol.

4. Gonosz tanácsot végeztek, Te ellened kö-

tést tettek Az Édomi Ismaeliták: A' Moábnak és a' Hágárnak Nemzeti te ellened járnak, Gébaliták és Amoniták:

5. Filiszteus és Amalek, És mind a' Tírusbeliek Nagy erővel felkészültenek: Az Assur is ezekkel együtt Segíteni a' Lót fíjait Minden erővel igyekeznek.

6. E' népekkel is azt tegyed, Mint a' Midiánt elvesztéd. A' Kisson patakánál régenten: Mint Sísár és Jábin elvesze, Az Endornál éltek elkele, Ollyak-lőnek, mint sár a' földön.

7. Ő fejedelmi mint Oreb, Ugy járjanak mint a' Zéeb, Mint ama Zébah, és a' Sálmán, A' kik mondották nagy kevélyen, Az Istennek hajlékit menten Elfoglaljuk nagy hatalmunkban.

8. Tedd forgó kerékké őket, Mint szél a' pozdorja csepűt. Mint a' sebes tűz megégeti A' nagy erdőt, és elpusztítja; És mint a' sebes tűznek lángja A' magas hegyet megemésztí.

9. Kergesd el forgószeleddel, Nagy rettegéssel ijjeszd el, Szélvésszel háborítsd meg őket: Ő orczájokat szégyenítsd meg, Hogy tégedet ismerjenek meg, És becsüljék te szent nevedet.

10. Taszítsd őket nagy szégyenbe, És ejtsd be nagy félelembe; Töröld el, hogy innét mindenek Ismerjék, hogy te az Isten vagy, A' kinek hatalma igen nagy, A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV. ZSOLTÁR. T.B.

gyönyörűsége A' te szerelmes hajlékidnak!

Az én lelkem fohászkodik, :/: Óh Istene a'
Tornáczodba kíváncsozik,

magasságnak! Áhitozik testem lelkem Te

hozzád élő Istenem!

2. A' verébnek is van fészke, És honjában költ a' fecske: Én királyom, Zebaóth Isten! Hol vagynak a' te oltárid, :/: És te szentséges hajlékid? Hol dicsértettel felségesen? Bizony boldog az olly ember, Ki téged házádban dicsér.

3. Óh boldog az ember nyilván, A' ki a' te útaidban Kíván járni szívvel lélekkel! Menván a' siralom völgyén, :/: A' hol merő száraz minden, Ott is ő nagy hiedelemmel Kutat ás, csinál csatornát; Mellybe eső vizet bocsát.

4. Nyereségről nyereségre Mennek erőről erőre, Míg hozzád jutnak a' Sionra: Óh erős Zebaóth Isten! :/: Hajtsd hozzám füled' kegyesen; Figyelmezzél imádságomra. Jákób Istene nagy Isten! Hallgass meg én szükségemben.

5. Mi paizsunk óh Ur Isten! Kenettedre nézz kegyesen: Mert jobb egy nap a' te házádban, Hogy nem ezer nap egyébütt: :/: Az Isten tornáczá előtt Kapunálló lennék inkább, Hogy nem mint sok időt élnék Házokban a' hitleneknek.

* 6. Mert minékünk fényes napunk Az Isten,

és mi paizsunk, Nagy dicsőséggel szeret minket: Azokkal kegyelmet téssen, :! Kik járnak a' jó ösvényen, Sok javaival áldja őket. Boldog az ember életében, Ki bízik az Ur Istenben.

LXXXV. ZSOLTÁR. T.B.

Nagy kegyesen től, Uram! földeddel,
Jákób nemzetivel a' fogságban, Kiket rab-
ságból haza eresztél: Megengedél nekik ir-
galmasan, Bűnöket megbocsátád, elfedéd,
Ellenek haragodat enyhítéd. Uram! kegyesen
végy hozzád minket, Vedd el rólunk hara-
godnak tűzét.

2. Nemde mind örökké haragszol-e? Mind éltig nyújtod-e haragodat? Népedet már meg nem enyhítéd-e? Hogy benned lelhessen vígasságot? És noha nagyok a' mai bűneink: Még is mutasd kegyelmed' minékünk: És noha tettünk sok gonoszságot, De tőled kérünk irgalmasságot.

3. Én meghallgatom, mit szól az Isten Az ő népének és ő szentinek, Békességet beszél kegyelmesen, Hogy bolonságból ne vétkezzenek. Kik őtet félik, minden meghidje, Közel azokhoz ő segedelme; Hogy dicsősége lakjék földünkben, Minden inséget rólunk elvészen.

4. Jóság hűséggel öszvebékélik, Békesség, igazság egymást szépen Csókolják, e' földön nevelkedik A' hit, látszik igazság az égen, Mindennemű jót ad az Ur Isten, És sok jó gyümölcs terem e' földön, Az igazság megyen ő előtte, És ő járása tart mind örökké.

LXXXVI. ZSOLTÁR. C. M. 77. n.

* **H**ajtsd hozzám Uram füledet: :/: És hallgasd meg kérésemet: Mert igen szegény vagyok, Az én szükségim nagyok. Tartsd meg testemet lelkemet: :/: Ne nézd bűnös életemet, Szolgádhoz térjen kedved, Ki bízik csak te benned.

* 2. Hozzád minden nap óhajtok, :/: Nagy szükségemben kiáltok; Te nagy irgalmad szerint Kegyelmezz meg óránként. Szolgád lelkét vigasztald meg, :/: Uram! kiáltásom' halld meg: Mert szívemet e' végre Emeltem fel az égre.

* 3. Uram! jó kedvű's édes vagy, :/: A' te irgalmasságod nagy, Minden emberhez pedig, Ki hozzád esedezik: Hallgasd meg azért kérésem' :/: És nézd meg esedezésem', Tekintvén kegyelmedre, Figyelmezz beszédemre.

* 4. Nagy szükségemben óhajtok, :/: Te hozzád szívből kiáltok; És engem te meghallgatsz, Nyavalyámban el nem hagysz. Ugyan sincs so-

hol több Isten, :/: Ki hozzád hasonló legyen:
Nincsen több erős Isten, Ki illy dolgot tehessen.

* 5. E' világon minden népek, :/: Kiket terem-
tél, eljönnek, És imádnak tégedet, Dicsőít-
tik nevedet: Mert te nagy és hatalmas vagy, :/:
Csodatételek sok és nagy; Te vagy egyedül Is-
ten, Sokhol Isten több nincsen.

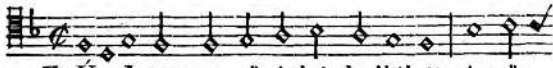
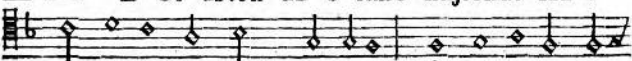
* 6. Vezérj Uram! útaidban, :/: Hogy járjak
igazságodban, És csak arra hajtsd szívem' Hogy
szent nevedet féljem. Néked Uram! hálát adok, :/:
És teljes szívből vígadok, Mind örökké neved-
nek Dícséretet éneklek.

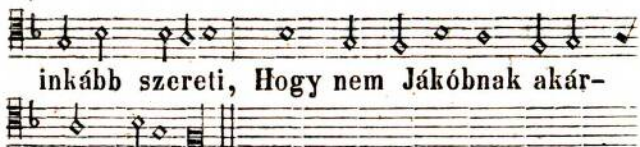
7. Mert megkegyelmeztél nekem, :/: A' pokol-
ból kivőd lelkem'; Feltámasztál újonnan, A'
mélységből kihozván. Imé az istentelenek, :/:
Uram! reám dühödtének, Kik csak hatalmaskod-
nak, Semmit rajtad nem adnak.

* 8. De te irgalmas Ur Isten! :/: Igaz vagy ter-
mészetedben, Jó, hív és engedelmes, Haragra
késedelmes. Tekints reám, kegyelmezz meg, :/:
Uram! szolgádat segítsd meg, Szolgálóleányod-
nak Fiját foglald magadnak.

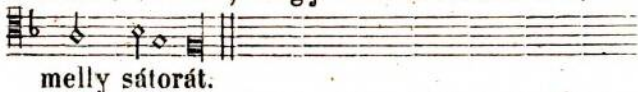
9. Add jó jelét mivóltodnak, :/: Kit ellensé-
gim lássanak, És szégyenljék hogy engem Meg-
segítesz Istenem.

LXXXVII. ZSOLTÁR. T.B.

A Z Úr Isten az ő lakó hajlékát Az ő

szentséges hegyén helyheti, És a' Siont ő

inkább szereti, Hogy nem Jákóbnak akár-

melly sátorát.

2. Te felőled nagy dicséretetek lesznek, Óh Isten városa! Egyiptomot, Mond Isten, és a' Babilóniát Azokhoz tudom, kik engem ismernek.

3. A' Filiszteusról még így beszélnek; A' Tirusról, és a' Szerecsenről Ekképen szólnak és egyéb népről: Ezek a' Sion hegyén születtenek.

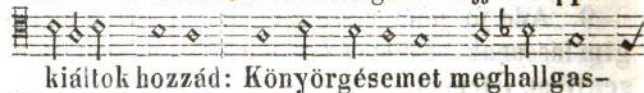
4. Az Isten jól meg erősíti őket, Midőn népeit öszveszámálja, Akkor ezek felől is azt mondja: E' nép is a' szent Sionról született.

5. Azért ott énekelnek szép éneket, Mond az Isten, és itt örvendeznek: Mert én dicsőségére ez helynek Támasztok nagy szép élő kútfejeket.

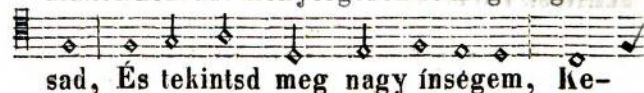
LXXXVIII. ZSOLTÁR. C.M.

R Isten! én idvességem! Éjjel nappal

kiáltok hozzád: Könyörgésemet meghallgas-

sad, És tekintsd meg nagy ínségem, Ke-

gyesen hajtsd hozzám füledet, Értsd meg

én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal, Teljességgel eláradt, eltölt, Mint a' ki már a' sírba készült: És a' pokolra alászáll: Vagyok ahoz szintén hasonló, A' kinek már kész a' koporsó.

3. Megfosztattam életemtől, Mint a' kiket agyon verlenek, Kik a' halottak közt hevernek, Kikről már nem emlékezel, Kik eltemetttven fekszenek, És te kezedből kiestenek.

4. A' koporsóba töl engem, Bévetél a' setét mélységben, Holott haragod nyom keményen: Elborítád szegény fejem' Nagy árvizednek habjaival, Kik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem te megútáltatál, És tölem én ismerőimet Messze vöd, elhagytak engemet, És a' tömlöczbe taszítál, Holott kemény fogságban vagyok, Mellyből ki nem szabadúlhatok.

6. Elkecseredtek szemeim Fájdalom miatt elbádjadtak; Naponként Uram téged hívlak: Hozzád terjesztvén kezeim': Halottaknak tésszecsudákat, Nekik mutatsz-e nagy dolgokat?

7. De feltámad-e a' halott, Hogy csudatétele' hirdesse? És a' koporsóban vagyon-e Ki említse jóvóltodat? És igazságodat a' sirben Ki dicsérné veszedelmében?

8. A' setétben ki ismerné A' te csudatéteményidet? A' hol elfeledtek tégedet, Igazságod' ki értené? De én csak te hozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

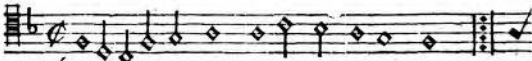
9. Uram! miért vetsz el engem, Miért rejted el szemeidet? Szegény vagyok erőm elveszett, Jaj melly igen gyötrettetem, Ez én régi nagy inségemben előtted vagyok rettegésben.

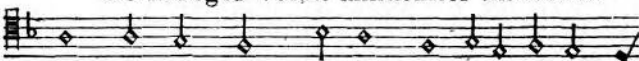
10. Nagy haragod reám borult, Nagy rette-

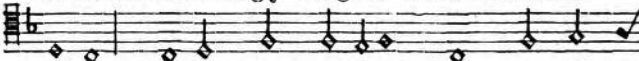
gés engem környűlvett, És teljességgel elmerített, Mint az árvíz reám tódult: Sanyargat engem minden dolog, Valamelly én környűlem forog.

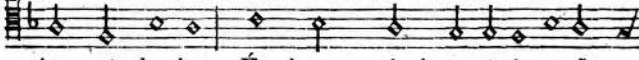
11. Te viszel távol én tőlem Minden ismerő barátomat: Akármint hívjam rokonimat, Nincsen semmi hű emberem, Régi társaim ez inségben lszonyodnak jöni előmben.

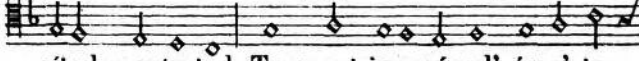
LXXXIX ZSOLTÁR. T.B.

* **A** Z Úrnak irgalmát örökké éneklek :l:
És hűséges vóltát mindenkor hirdetem:

 Mert mondom hogy megáll mind örökké ir-

 galma, Mellyet úgy megépít, hogy megáll-

 jon mindenha: És hogy mind az égig erő-

 sítéd megtartód Te szent igazságod' és a' te

 fogadásod.

2. Mond Isten: az én elválasztott szolgámmal :l: Frigyet szerzettem, és kötést a' Dáviddal, Kinek erősen megesküdtem én nevemre, Hogy az ő magvának örökké tart nemzete, És

az ő királyi-székinél fíról fíra Mindenkör megmarad a' királyi korona.

*3. Az egek hirdetik csuda dolgaidat, :/: A' szent gyülekezet te igazságodat, Mert vajjon 's kicsoda volna ott fenn az égben, Ki nagy hatalommal hozzád hasonló légyen, Az erős angyalok seregében vagyon-e? Ki e' dicső Urhoz hasonlatos lehetne.

4. Igen rettenetes e' felséges Isten, :/: Őtet féli minden a' szent gyűlésekben: Óh Zebaóth Isten! minden enged tenéked, Te nagy erős Isten! vajjon ki érne véled? A' te igazságod, melly lakozik tenálád, Soha el nem múlik, de örökké megmarad.

5. A' háborus tenger vagyon hatalmadban :/: Feltámadt habjait lenyomod legottan; Égyiptom országát levágád fegyvereddel; Te ellenségedet elkergetéd erőddel: 'Tiéd a' menny és föld, és e' széles világot Te fundálád, szerzed, és a' benne valókat.

6. Tőled csináltatott az észak és a' dél, :/: Hermon és Tháborhegy nevedről énekel: Erős a' te karod, hatalmas a' te kezed, Jobbkarod felindult, és széked előtt neked Igazság, kegyesség, hajlékodon rád néznek; Kegyelem és hűség te színed előtt mennek.

*7. Bóldog a' nép, a' melly tenéked örvendez, :/: Minden dolgát Uram! ez viszi jó véghez; Fényes orczád előtt ezek járnak merészen, És a' te nevedben örvendeznek szüntelen, Mert nagy dicsőségre őket felmagasztalod, És jótéteményid rajtok megsziporítod.

8. Te vagy ékessége az ő erejeknek; :/: Min-

den hatalmokat te adtad nekik: A' te kegyelmedből szarvunkat felemeljük, Te töled Ur Isten! mi paizsunkat vettük: És a' mi királyunk a' te fegyvered nélkül Óh Izráel Ura! nem lehet segítségül.

9. Szent végezésedből mert te egyszer szólál, *!:* A' te hű szolgáltnak fényes látás által, Midőn kegyelmesen néki mondál ilyen szót: Egy embert választék: néki adék hatalmat, Az én népem közül választám én e' személyt Dávidot szolgálmat, kit az én szívem kedvelt.

10. Én ötet megkenem szentséges olajjal, *!:* Hogy hatalmas legyen az én kezem által; Én erős karomtól ő olly hatalmat veszen, Hogy minden ellenség az ellen semmi leszen, Semmi ellensége erőt nem veszen rajta, És a' gonosztévő ötet nem nyomorgatja.

11. Az ő ellenségét előtte megtöröm, *!:* Minden gyűlölőit e' földről eltörlöm: Az én kegyességem, és hűségem lesz vele, Hogy az én nevemben ő szarvát felemelje, Mert én egyik kezét teszem a' nagy tengerre, És az ő jobbkezét a' nagy folyóvizekre.

12. És ő illy beszéddel szól aztán énnekem: *!:* Te vagy az én atyám és erős Istenem, Én ötet felveszem első szülött fiammá, És az egész földön teszem erősb királyjá: Irgalmamat neki mind örökké megtartom, És én kötésemet ellene fel nem bontom.

13. És én az ő magvát örökké terjesztem, *!:* És királyiszekét jól megerősitem, Valamig az ég tart; de ha az ő fiai Törvényem' elhagyják, és nem engednek néki, Én rendelésemet hogy

ha ők megvetendik; Parancsolatimat és ha nem követendik.

14. Én vesszőmmel őket az ő nagy bűnökért :/: Meglátogatom, és megsujtom vétkökért: De én kegyelmemet ő tölle meg nem vonszom, És fogadásomat ő néki meg nem máslom; Mert szent kötésemet nem akarom megszegni, A' mit szájam mondott, nem szoktam visszavonni.

15. Az én szentségemre egyszer megesküdtém :/: Dávidnak szolgámnak, nem hazud beszédem; Hogy az ő nemzete megtart minden időben, És királyiszéke megmarad azonképen, Mint a' nap és a' hóld az égen megmaradnak, Tiszta bizonyági az én fogadásimnak.

16. De te megútálád, és szinte megvetéd, :/: És nagy haragodat kenettedre öntéd, Szolgádnak kötésit te szinte megútálád, Ékes koronáját a' földre letapodád, Falait eltörléd, elrontád erőségit, Tövéből kihányád szép ékes épületit.

17. Az útonjáróknak sőt zsákmányul hagyád, :/: És ő szomszédinak nevetségül adád; Ő ellenséginek felemeléd kezeket, És megvidámitád gyűlölői sziveket: Az ő fegyverinek élit, hegyit elvevéd, És ötet a' hadban egy szálnyit sem segitéd.

18. Minden ékességét nevének eltörléd, :/: És királyi székét a' földre levetéd, És megrövitéd napját ifjuságának, Nagy szégyen, gyalázat ő reá borulának, Mig rejtet el magad? örökké haragszol-e? Haragodnak tüze mind élig gerjed-e?

19. Gondold meg éltednek ő rövid idejét: :/: Hijába szerzed-e mind az embereket? Kicsoda az ember, a' ki halált ne lásson? És a' koporsó-

ból elkiszabadulhasson? Uram! hol vagyon most a' te régi kegyelmed, Mellyről a' Dávidnak töl esküdt ígéretet.

20. Gondold szolgálidnak nagy gyalázatjokat, :t És hogy sok népeknek iszonyú szidalmát Keblemben hordozom, kik tégedet bosszantnak, Gyalázzván nyomdokát felkenett királyodnak. Dicsőség tenéked, és áldassál Ur Isten! Mellyre minden néptől mondassék: Ámen Ámen!

XC. ZSOLTÁR. T.B. 78. n.

***T**e benned biztunk eleitől fogva, Uram! téged tartottunk hajlékunknak, Mikor még semmi hegyek nem vóltanak, Hogy még sem ég sem föld nem vólt formálva: Te vóltál és te vagy erős Isten, És te megmaradsz minden időben.

*2. Az embereket te meg hagyod halni, És ezt mondod az emberi nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek! Mert ezer esztendő előtted annyi, Mint a' tegnapnak ő elmulása, És egy éjnek rövid vigyázása.

*3. Kimúlni hagyod őket olly hirtelen; Mint az álom, melly elmúlik, azontul Mihelyt az ember felserken álmából, És mint a' zöld füvecske a' mezőben, A' melly nagy hamarsággal elhervad, Reggel virágzik, 's este megszárad.

4. Midőn Uram! haragodban versz minket; Ottan meghalunk, és földre leesünk, A' te kemény hargodtól rettegünk. Hogyha megtekinted nagy bűneinket, Titkos vétünköt ha előhozod, És színed eleibe állatod.

*5. Haragod miatt napja életünknek Menten

elmulik olly hirtelenséggel, Mint a' mondott szót elragadja a' szél. A' mi napink, miket nekünk engedtel, Mintegy hetven esztendei idő, Hogyha több, tehát nyólczvan esztendő.

*6. És ha kedves vólt is valamennyire: De többire vólt munka és fájdalom: Elkél éltünknek minden ékessége, Elmulik mint az árnyék és az álom. De ki érti a' te haragodat? Csak az, a' ki féli hatalmadat.

*7. Taníts meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid vóltát életünknek értsük, És eszes-séggel magunkat viseljük. Óh Ur Isten! fordulj hozzánk ismétlen! Mig hagyod hogy éltünk nyomorogjon? Könyörülj már a' te szolgálidon.

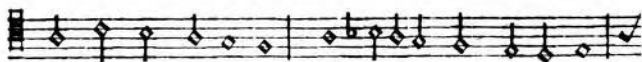
*8. Tölts be minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó kedvvel vigyük véghez életünket; Ne terhelteessünk szorgalmatossággal. Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget, És haragodat fordítsd el rólunk, Mellyel régóta ostromoztatunk.

*9. Szolgálidon láttassad dolgaidat, Dicsőségedet ezeknek fíjain: Add értenünk felséges hatalmadat: Mi kegyes Urunk! óh irgalmas Isten! Minden dolgunkat bírjad forgassad. Kezeink' munkáit igazgassad.

XCI. ZSOLTÁR. T.B.

ban, :/ Ez ilyen nyilván mondhatja: Is-
ban,

ten az én kővárom: Ő életemnek óltalma:

És csak ő benne bízom.

2. A' vadásznak ő töriből Téged megment féltedben, :/: A' hamis nyelvek mérgétől Meg-óltalmaz kegyesen: Téged ő kedves szárnyával Takargat és befedez; És az ő igazságával Mint paizszsal védelmez.

3. Nem leszen neked félelmed Éjjeli irtózástól, :/: Szíved nappal meg nem ijed A' repülő gyors nyiltól: Nem árt neked semmiképen Az éjjeli döglelet: A' halálos dög délszinben, Néked semmit nem tehet.

4. Ha te mellőled egy felől Ezren elesnének is, :/: És tízezren jobbkéz felől, Nem árthat neked még is; Sőt megnézelled kedvedént Őket szemeid előtt, Mondván ő érdemek szerint A' veszély rajtok esett.

5. Summa szerint az Istenben Vetem hiedelemet: :/: A' ki ül a' magas helyben, Ebben vesd reményedet, És semmi kár téged nem ér, Sem nem esel veszélyben; És minden gonosz hátra tér, Háza felé sem mégyen.

6. Mert az ő szent angyalinak Megparancsolta nyilván; :/: Hogy téged óltalmazzanak Minden te utaidban: Ezek tégedet nagy szépen Ő kezekben hordoznak, Hogy lábad ne üsd a' kőben, Olly hiven igazgatnak.

7. Oroszlánon és Sárkányon Minden kár nélkül járhatsz: Oroszlán-kölykön és kígyón Lá-

baiddal tapodhatsz. Mond Isten: őtet megtartom, Mert engem szívből szeret: Én őtet megöltalmazom Mert dicséri nevemet.

8. Mihelyt hív könyörgésében, Őtet menten segítem: ∴ Vele leszek szükségében Mellyből hamar kiveszem: És nagy dicsőségre őtet Emelem, magasztalom, És az én segedelmemet Ő neki megmutatom.

XII ZSOLTÁR. T.B.

E kes dolog dicsérni, Uram! Felségedet,
 És a' te nevedet Énekkel magasztalni: Hogy
 ember áldja reggel Te nagy jóvoltodat, És
 igazságodat Dícsérje minden éjjel.

2. Lantban és hegedűben, És szép czimbal-mokban, Hangos cziterákban, Dicsértessél zen-gésben. Dolgaidon örvendek, Hatalmatat lát-ván; Kezednek csudáján Örömben éneklek.

3. Sok és nagy csudálatos Te cselekedeted, Mélység bölcsességed; Beszéded drágalátos. E' dolgot az esztelen Egyszálynit sem érti, És meg sem tekinti, Hogy ez miképen legyen.

4. Hogy a' gonoszok nőnek, Mint a' fű a' me-zőn, Virágoznak szépen A' sok Istentelenek

Hogy örökké essenek A' veszedelembe, Te vagy örök Isten! Felette mindeneknek.

5. Mert im a' hitetlenek A' te ellenséged, Minden gyűlölőid Szörnyűképen elvesznek: Szarvamat felemeled, Mint az egyszarvúnak, Hogy én vígad hassak Én Istenem! te benned.

6. Megkenik én fejemet Zöldellő olajjal, Hogy diadalommal Lássam ellenségim: Végre én füleimmel Én ellenségimről, És gyűlölőimről Uj hirt hallok örömmel.

7. Virágoznak a' hívek, Mint a' szép pálmák, És mint a' czédrusfák, Kik a' Libánon nőnek: És az Ur hajlékában Ezek plántáltatnak Szépen virágoznak Az Isten tornáczában.

8. Hogyha megöszülnek is, De mindazonáltal Nagy szaporasággal Gyümölcsöt hoznak még is: Hogy igazságát híven Mindenütt hirdessék Az én Istenemnek, Kiben hamisság nincsen.

XCIII. ZSOLTÁR. T.B.

Nagy hatalommal regnál az Isten, Öltö-
 vén felséges erejében: E' föld kerektségét úgy
 helyezte, Hogy mozgólása nem lesz nékie.

2. A' te széked kezdettől fogván volt, Isten-
 séged örökké országolt. A' folyóvizek erősen
 zúgnak. A' magos habok igen harognak.

3. De bár a' tenger zúgjon erősen, És a' habok hánykódjanak fennyen, De ők mind semmik az Isten ellen; Mert ő hatalmasbb a' magas mennyben.

*4 Uram! megmarad a' te mondásod, Merő hűség a' te tudományod; Háznak szentség ő ékessége, Mellynek örökké nem lesz vége.

XCIV. ZSOLTÁR. T. B.

Ó H erős boszszuálló Isten! Ki bűnünkért büntetsz erősen, Jelentsd meg már hatalmat: Mind e' világnak bírása! Támadj fel, add meg valóba' A' kevélyeknek jutalmát.

2. Miglen marad ez büntetellen? Míg fúvalkodnak fel kevélyen A' gonosz istentelenek? Míg élnek ilyl vígassággal? És az ő gonoszságokkal Vajjon meddig dicsekednek?

3. Uram! a' te népedet rontják; Örökségedet sanyargatják Minden irgalmasság nélkül, Özvegyet, árvát megölnek, Szegényt, jövevényt elvesztnek; Még ezt mondják szemtelenül:

4. Az Isten e' dolgot nem látja, A' Jákób Istene nem tudja, A' miket mi szerzünk mostan. Én csudálok ti rajtatok, Hogy ilyl oktanok vagytok; Hányjátok meg magatokban:

5. A' ki a' fület teremtetten, És a' látó szemet szerzette, Hogy ne látna sem hallana? A' pogányok büntetője Egyebet hogy ne büntetne? Ki mászt tanít, hogy ne tudna?

*6. Az Isten minden szívnek titkát Jól tudja minden gondolatját: Hogy semmire kellők látja. Bóldog a' kit te igazgatsz, És törvényedre tanítasz, És kinek vagy oktatója.

7. Hogyha gonoszúl leszen dolga, És érkezik háborúsága: Mindent elszenved csendesesen; Miglen az istentelenek Vermet, koporsót készítenek, Hol örömében vég leszen.

*8. Mert nem hagyja Isten ő népét, El nem felejtí örökségét; Sőt vagyon rájuk nagy gondja: És midőn ideje eljő, Mindent igazán ítél ő, És a' hiveket megtartja.

9. Ki ment a' gonosztól meg engem? És ki támad fel én mellettem E' gonosztévő nép ellen? Ha Isten nem őrzött volna, Már régen meghóltam volna, És most feküdném a' sirben.

10. Midőn mondom: ím el kell esnem, Legottan megsegítesz engem Te nagy irgalmasságodból; Mikor nagy bánatban volnék, És szívemben kesergenék, Megvigasztalál azontúl.

11. Ítéltedhez hogy férhetne Az istentelenek törvénye, Kik jót hamisra fordítanak? Nagy sereggel összegyűlnek, Hogy az igazat megöljék, És ártatlan vért ontsanak.

12. De én csak az Istenben bizom, Ő énnekem erős kővárom: És ezeket megbünteti, Az ő számtalan bűnökért, És gonosztéteményekért Az Isten őket elveszti.

XCV. ZSOLT. T. B. 62. nót.

* **J**ertek! örvendjünk mindnyájan, Az Urban mi kösziklánkban, Vigadozzunk szép énekekkel: Menjünk színe eleiben, És magasztaljuk kegyesen Örvendetes dicséretekkel.

*2. Mert ő a' hatalmas Isten, És nagy király mindeneken, Ő a' fejedelmeknek Ura: Ez egész földnek mélységét, És a' hegyeknek erejét Hatalmas kezébe foglalja.

*3. Övé a' tenger, a' mellyet Erős kezével teremtet, A' szárazt is ő szerzé szépen. Az Urnak, jer! imádkozzunk, Neki térdet fejet hajtsunk, A' ki minket teremtet bölcsen.

*4. Mert ő Istenünk és Urunk, Mi pedig juhain vagyunk, Ő legeltet minket, mint nyáját: Lágyítsátok szíveteket, Hogy ha hívand ma titeket, Legottan hogy halljátok szavát.

5. Mint a' Méribánál régen, És a' Massa pusztahelyen, Mond Isten: a' népek mint jártak, Holott a' ti eleitek Engemet megkisértettek, És csuda dolgaimat látták.

6. Hol negyven esztendeiglen Engem búsítottak szörnyen. Az ő kemény természetekkel. Mondék végre: ímé ezek Gonoszságokban elmennek, Az én ösvényem nekik nem kell.

7. Mellyért rájok megharagvám, Hogy tölök így bosszantatám; Mivelhogy ők meg nem térének, Én megesküvém nékiek, Hogy soha örökké ezek Nyúgodalmamba bé nem mennek.

XCVI. ZSOLTÁR. T. B.

* **E** nekeljetek minden népek Új éneket
 az Úr Istennek: E' földön ő néki minden
 Dícséretet énekeljen, Jóvoltát hirdesse min-
 dennek.

2. A' pogányok közt dicsőségét Hirdessétek jóléteményét: Mert nagy és erős az Isten: Hát inkább tisztelje minden, Hogy nem mint egyéb Isteneket.

3. A' pogányoknak sok Istenük, Merő bálványok ha megnézzük; De Isten mennyet teremte, Nagy hatalom jár előtte, Minden dolgai felségesek.

*4. Nagy dicsőségét látja minden Az ő tiszteletes szent helyén: Jertek tehát minden népek! Adjunk hálát az Istennek: Mert nagy az ő dicsőségében.

*5. Az Urnak dicsőség adassék, És az ő neve dicsértossék: Adjunk ő neki hálákat, Minden kedves ajándékot, Kapui előtt szent helyének.

*6. Jer menjünk az Ur eleiben, És imádjuk figyelmetesen Templomában szentségének; Tőle mindenek féljenek Ez egész föld kerektségében.

7. Ne rejtsetek a' pogányoktól, Hogy e' nagy

Ur Isten országol; E' földet megerősíti, Hogy ne lehessen eseti; Népit itéli igazságból.

8. Örüljön az ég hangossággal, A' föld örvendjen vigassággal; A' tenger zúgjon, a' mező Zengedezzen és az erdő. Az Ur előtt nagy háládással.

9. Az Isten eljő törvényt tenni, És e' földön mindent itélni: E' világot igazsággal, A' népet tisztasággal Itéli, 's a' jókat megmenti.

XCVII. ZSOLTÁR. T. B.

A Z Úr Isten regnál, Ő az erős király;
 Kin mind e' föld örvendjen, Minden sziget
 örüljön. Felhő áll előtte, :/: Ő törvényszékinek, :/:
 És homály környüle; És ítéletinek.
 Igazság ereje.

2. Tűz megyen előtte, Mellyel ellensége Szörnyen megégettetik, És hamuvá tétetik, Hírek sem lesz soha :/: Az ő villámása Fénylik világosan :/: Ez egész világon; A' föld fél ha látja.

3. Az Isten színének Előtte a' hegyek, Mint viasz elolvadnak; Mert Ura e' világnak. Hirdetik az egek :/: Mindenféle népnek Az ő igazságát, :/: És nagy dicső vóltát Az ő hatalmának.

4. Hát pironkodjanak, Kik bálványt imádnak,
És tisztelnék képeket, Kikre vetik szívüket. Ti
minden Istenek :/: Őtet tiszteljétek, Állván széke
előtt: :/: Kit a' Sion hallott, És örült e' hirnek.

5. Uram! a' Júdának Leányi vígadnak, Dí-
csérvén ítéleted', Mert magasan felvived A' te
dicsőséged' :/: Minden népek felett; Minden Is-
teneknél :/: Feljebb emeltetél, Nagy a' te felséged.

*6. Ti Istent szeretők! Gonoszt gyűlöljétek,
Hamis cselekedetben Hogy részetek ne legyen,
Mert az ő szolgáit Megmenti hiveit Gonoszok
kezeiből, :/: Ő nagy erejéből Megtartja népeit.

*7. Szentéhez világát Nyújtja nagy irgalmát,
És a' tiszta szívűek Tőle örömet nyernek. Szent
hivék! az Urban :/: Örüljétek vigan; És az ő
szentségét :/: Dicsőséges nevét Áldjátok mind-
nyájan.

XCVIII. ZSOLTÁR. T.B. 66. n.

Enekeljétek új éneket Az Ur Istennek öröm-
mel, Mert nagy csudákat cselekedett Erős karja
erejével, Mi velünk az ő idvességét Kétség nél-
kül megérteté, Igazságát és kegyességét Minden
népnek kijelenté.

2. Meggondolá irgalmasságát: És kegyessé-
gét tekinté, És az ő nagy hűséges voltát Az Iz-
ráelhez téríté; A' nekünk küldött idvességet Ez
egész föld kerekiségén Nyilván meglátta minden
nemzet; Örvendjen hát neki minden.

3. Örüljétek és vigadjatok, Mondjatok szép
énekeket, Czimbalmokkal hangicsáljatok, Zen-

ditsetek hegedűket, A' trombitákat fujjátok meg, E' király előtt zengjete, Csendüljete; zúdúljatok meg, Tengeren 's földön mindenek.

4. Az Ur előtt a' folyóvizek Örvendezzenek mindnyájan; A' magas hegyek az Istennek Tap-soljanak vig vóltokban: Mert ímé eljő törvényt tenni Megítél e' földön mindent: Mind e' világot jól rendeli A' tiszta igazság szerint.

XCIX. ZSOLTÁR. T.B.

A Z Ur országol és regnál nagy jól: A' nép megrémül, hogy ő ott fenn ül A' Kérubimon, ki előtt nagyon Félnék és rettegnek e' földön mindenek.

2. Nagy az Ur Isten ő erejében, A' Sion hegyén, minden népeken Vagyon hatalma, őt minden áldja; Mert nagy az ő neve, és dicső szentsége.

3. Ez erős Urnak, mint jó királynak Nem kell hamisság, csak kell igazság: Jó ítéletet a' Já-kóbbal tett, Kit ő igen szeret, mint választott népét.

4. Istent áldjátok, magasztaljátok, Hajtsatok térdet zsámolya előtt: Mert a' szentséges Áron és Mózes, Az ő szent papjai, könyörgöttek neki,

5. És a' Sámuel könyörgésével Istent keresé nagy szükségében: És kérésekben meghallá Isten, Megadá nékiek a' mit tőle kértek.

6. Fenn a' felhőben oszlop képében Őket vezérlé a' puszta helyben, Kik ő törvényét és szent igéjét Hiven megőrizték, frigyét kedvellették.

7. Meghallád Isten ő kérésekben; Hozzájok térél és megengedél Kegyességedből; de hogy bűnökből Ők ki nem térének, megbüntettetének.

8. Áldjátok őtet mint Istenünket, Térdet hajtatok és imádjátok A' Sion hegyén ő lakó helyén, Dicsértetik itten, mert szent az Ur Isten.

C. ZSOLTÁR. T.B.

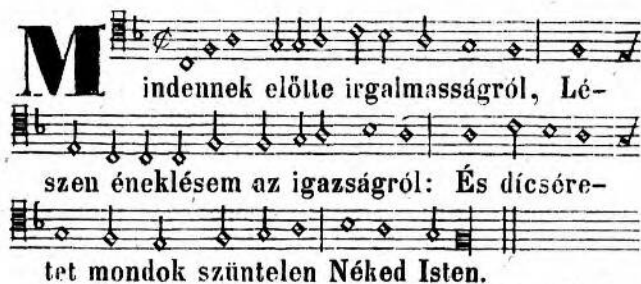
* **E** földön ti minden népek! Az Istennek
örvendjete: Előtte szép énekekkel Szol-
gáljátok őt vig szívvvel.

*2. Tudjátok hogy ez az Isten, Ki minket teremtett bölcsen, És mi vagyunk ő népei, És ő nyájának juhái.

*3. Ő kapuin menjete be, Hálát adván szívetekbe: Jer menjünk be tornácziban, Neki nagy hálát adván.

*4. Mert nagy az ő kegyessége, És megmarad mind örökké, És az ő szent igazsága Megáll és el nem fogy soha.

CI. ZSOLTÁR. T.B.

2. Okossággal járok minden útamban, Míglen
 eljössz ez országot rám bízván, Hogy házamat
 híven vezérelhessem, Igyekezem.

3. Semmi gonosz dolgot én nem kedvellek,
 De minden gonoszúl élet gyűlölök, Ezekre sem-
 miképen nem vetem Az én szemem.

4. A' hamis szívű távol menjen tőlem, A'
 gonosz emberhez nem leszen kedvem : Nem jó
 a' csalárd ember előmbe Semmi helyen.

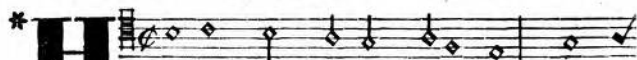
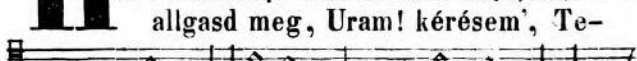
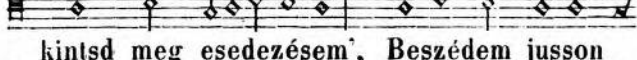
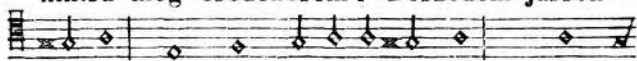
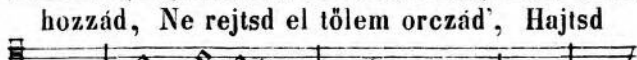
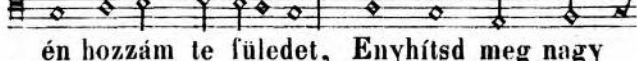
5. Ki ő feleit titkon rágalmazza, Annak ná-
 lam nem leszen maradása : A' fuvalkodó kevélyt
 előttem Nem szenvedem.

6. Az én szemeim azokra nézzenek, A' kik
 ez országban igazán élnek ; Nálam ezek lakja-
 nak, 's hű Szolgák szolgáljanak.

7. A' csalárd ember soha nekem nem kell, Én
 házamban annak nem adatik hely : A' hazudozó
 szemeim elől Távól kerül.

8. Jó reggel kiirtom a' gonoszokat, Eltörlöm
 e' földről a' hamisakat, Az Isten városát meg-
 tisztítom, Tisztán tartom.

CII. ZSOLTÁR. T.B.

* **H** allgasd meg, Uram! kérésem', Te-
 kintsd meg esedezésem'. Beszédem jusson
 hozzád, Ne rejtse el tőlem orczád', Hajtsd
 én hozzám te füledet, Enyhítsd meg nagy
 inségemet, Midőn kiáltok Ur Isten! Siess
 hallgass meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek, Olly hirtelen elke-
 lének, Mint a' füst és a' pára, És mint a' tűz-
 hely pora, Minden csontom úgy elszáradt, Szí-
 vem mint a' fű elhervadt: Ugyhogy az én étele-
 met Elfelejtém kenyeremet.

3. Bőröm csontaimhoz ragadt, Keserves si-
 ralmom miatt: Ez iszonyú inségben Ollyatén
 lettem szintén, Mint pellikán a' pusztában: Si-
 ralmas kiáltásomban Ollyá lettem mint a' bagoly,
 Melly a' kietlenben huhol.

4. Ollyan vagyok mind untalan, Mint ve-
 réb az eszterhában, A' melly egyedül maradt:
 Ellenség reám támadt, Gyaláznak engem napon-
 ként, És kik boszantnak óránként, Ha kinek
 veszélyt kívánnak, Én rólam példát formálnak.

5. Porhamu nekem kenyerem, Mellyet étel gyanánt eszem; Italom könyeimmel Elegyítem, mint vízzel, A' te nagy haragod miatt, Mellynek tüze úgy fellobbant, Hogy engemet felemlél, És ismét a' földhöz ütél.

* 6. Az én időm ím elmúlék, Mint az árnyék elenyészék: Minden testem elaszva, Mint a' lekaszált széna, A' melly meg nem éled többé, De te megmaradsz örökké, És a' te emlékezeted Mind örökké megtart híred.

7. Azért kelj fel óh Ur Isten! Haragod ne gerjedezzen; Sion városát szánd meg, És neki kegyelmezz meg; Mert már ím az idő eljött, És a' melly már sokat késett: Jelen vagyon az az óra, Hogy dolga forduljon jóra.

8. Hogy a' te szolgálid végre Öszvegyülvén e' szent helyre, Elpusztúlt körakásit, Kedvelljék épülésit. És aztán e' pogány népek Uram nevedet rettegjék: E' földön minden királyok Megvallják, hogy te vagy Urok.

9. Mert az Ur jól megépíté, A' Siont megékesíté, És dicsőségét itten Megmutatá ismétlen. A' nyomorúltak panaszát Meghallgatá nagy siralmát, Kérésöket meg nem veté: Sőt kegyelmesen tekinté:

10. Ezt ember híven felírja, Hogy megmaradjon mindenha, Legyen emlékezetre Nemzetiségről nemzetre; Hogy a' jövődő nemzetek, Kik még e' földre születnek, A' mennybeli Istent áldják, E' dologért magasztalják.

11. Hogy alánéz onnan felyül Az ő magas szent helyéből, A' mennyből alánézell, E' földre letekintell; Hogy meghallja kéréseket, A'

foglyoknak inségeket : És azokat ő megtartja, Kiket ítéltek halálra.

12. Hogy szent neve az Istennek A' Sionban dicsértessék, És a' Jérusálemben Áldassék dicsősége, Midőn a' népek seregben Öszvegyűlnek e' szent helyben, A' királyok is ott lesznek, És szolgálnak az Istennek.

13. Leveré az én erőmet Ez útban, és életemet megrövidité, és én Így szólék keservesen: Ne hagyj elvesznem! Ur Isten Életemnek közepében, Mert mind örökké megvagynak, Esztendeid el nem fogynak.

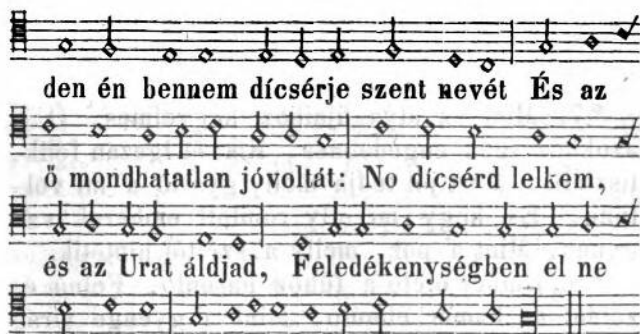
* 14. E' földet te teremtetted, És ekképen helyheztetted, Csak te kezéd munkája Az égnek alkotmánya; De ezek mind elveszendők: Uram! te megmaradsz, de ők Mint a' ruha mind elkopnak, Szépségeikben meg nem állnak.

* 15. És midőn Uram akarod, Őket úgy elváltoztatod, Mint az elviselt ruhát, A' melly téltúl megszakadt: Te vagy a' ki régen valál, Vóltod változás nélkül áll. Te esztendeidnek vége Nem lészen soha örökké.

16. Azért a' te szolgálóidnak Fijaik megszapornak, És megmaradnak végig, Azaz örök időig; A' neked szolgáló hívek, És egész ő nemzetségek Megállnak és megmaradnak, És örökké el nem fogynak.

CIII. ZSOLTÁR. C.M.

hallgassad Ő jótéteményinek sok voltát.

*2. Adj halát ennek a' ki bűneidet Megbocsátja, gyógyítja sérelmidet, Kiment minden nyavalyádból híven, És életedet veszélytől megmenti, A' halál veszedelmeitől megörzi, Irgalmával megkoronáz szépen.

3. A' ki életedet kegyesen táplálja, A' mi szádnak kell bőséggel megadja, Mint a' sast megifjít és megújít: És a' kik méltatlanságot szenvednek; Azok tőle kegyesen megmentetnek, Hozzájok nyújtja az ő jó kedvét.

4. Ő útait megmutatá Mózesnek, Azonképen az Izráel népének Megjelenté nagy csuda dolgait; Mert ő irgalmas, kegyes, és kegyelmes, Nagy türethő, jó, hű, és engedelmes, Haraggal nem terheli szolgálait.

5. És hogyha bűnünkkel ő megbántatik, Néha kegyelme tőlünk megvonatik: De nem haragszik reánk örökké, És nem olly hirtelen perel mi velünk, Nem büntet a' mi bűnünk szerint bennünk', Olly hajlandó ő a' kegyelemre.

*6. Ugy felépíti azokhoz irgalmát, Kik őtet szeretik, 's félik hatalmát, Melly magas a' szép

ég a' föld felett: Minden bűnünket mi tőlünk olly messze Ő elfordítja, szintén mint melly messze A' napkelettől a' napenyészet.

*7. Mint az atya fiaihoz kegyelmes, Ő is azokhoz igen engedelmes, Kik őt igazán félik, tisztelik; Mert jól tudja melly gyarló a' mi vólunk, És hogy mi olly romlott emberek vagyunk, Mint a' por, melly a' széltől hintetik.

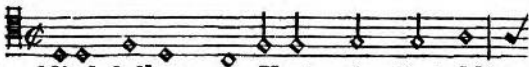
*8. Ember élete a' fűhöz hasonló, Felnő és zöldül de hamar elmúló, Mint a' gyenge virág a' sik mezőn, Mellyet mihelyt megfuvall a' meleg szél, Elhull, és hervad, ékessége elkél, Ember nem tudja hol volt 's hová lőn.

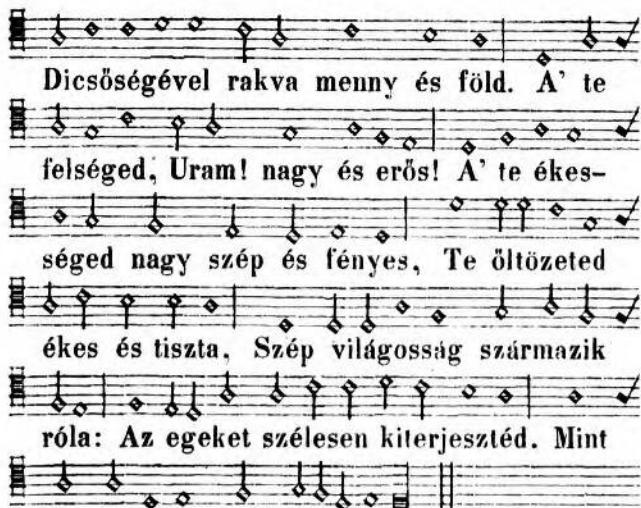
*9. De az Ur kegyelme örökké megáll Azokon, kik őt félik igazsággal, És firól fira terjed irgalma Azokon, kik megtartják ő kötésit, A' kik gyakran megemlítik törvényt, És azokszerint járnak mindenha.

*10. Az Ur a' mennyben helyhezette székit, Mellyben gyakorlja igaz ítéletit, Ország-lása kihat minden rendre. Isten angyali! áldjátok az Urat, Ti erős lelkek! kik ő akaratját Teszitek, és jártok ő kedvére.

*11. Dícsérjétek őt minden ő seregi! Kik a' mennyekben szolgáltok ő neki, És kik őrzitek szent akaratját. Áldjátok az Urat minden állatok! Ő nagy birodalmát magasztaljátok. Áldjad lelkem örökké az Urat.

CIV. ZSOLTÁR. C.M.

* **A**
ldjad lelkem az Urat, és tiszteld!

Dicsőségével rakva menny és föld. A' te
 felséged, Uram! nagy és erős! A' te ékes-
 séged nagy szép és fényes, Te öltözeted
 ékes és tiszta, Szép világosság származik
 róla: Az eget szélesen kiterjesztéd. Mint
 egy kárpitot úgy felékesítéd.

2. A' vizet környüled mint kamarát Elfelal-
 kotád, mint szép palotát; A' felhőkön úgy jársz
 mint egy szekéren, A' szelek szárnyakon hor-
 doznak szépen: Angyalidat sebes szélle teszed,
 Mint szagúldó postákat kiküldöd: Menydörgés,
 tűzláng, villámás előtted, Mint kész szolgálid úgy
 függnék te tőled.

3. A' föld fundamentomát megvetéd, A' melly-
 re erősen helyheztetéd, Hogy azon mindenko-
 ron megállana, És helyéből soha ki ne mozdúl-
 na; Melly az előtt a' nagy mélységekben Víz-
 zel, mint ruhával volt elfedvén, A' nagy vizek
 ő rajta felyül folytak, Kik a' nagy hegyeken is
 felyülmúltak:

4. De mihelyen te megfeddéd őket, Megfu-
 tamának feddésed előtt: Hogy meghallák menny-
 dörgésit te szódnak, A' földről sietvén elszala-

dának: A' nagy hegyek felemelkedének, És a' mély völgyek mind kitetszének; Minden megtartja ő tulajdon helyét, Mellyet Felséged nekik engedett.

5. Határát a' nagy tenger megtartja, Azt semmiképen által nem hágja, Hogy többé e' felemelkedett földek Ő vize miatt el ne merüljenek. A' kútfejeket a' szép völgyeken Te Felséged rendelte nagy szépen; A' patakok, kik innen kicsordúlnak, A' hegyek között zengedezve folynak:

6. Arra, hogy a' mezőn járó harmok, És az erdőn lakó vad állatok, E' vizekben és a' szép kútfejekben Igyanak, és megújuljanak szépen. Ez helyen ember hall ékes zengést, Égi madaraktól szép éneklést, A' kik a' híves zöld ágon ülnek És gyönyörűségesen énekelnek.

*7. A' nagy hegyeket te onnét felyül Megnedvesited a' magas égből; Hogy a' te jó bőséges kezeiddel E' földet bétöltsed szép gyümölcsökkel. És a' harmokuak szénát adsz bőven, Kiket teremtesz széllyel a' réten; És ő munkája által az embernek Fűvet és búzát adsz ő életének.

*8. Vigasságra bort adsz az embernek, És kenyért adsz, mellytől erősödjék, Olajt is bőven engedsz önekie, Hogy az ő színe szépen fényl-jék tőle. Te megöntöződ az élőfákat, És a' szép nevendék czédrusokat, Kiket a' Libánus hegyén ültettél, Megnedvesited szép hasznos esőkkel.

9. Holott a' madárcák fészket raknak, És ki-költésre fészkekben tojnak, Az eszterág is ő fészket ott rakja, A' jegenyefákon vagyon hajléka. A' magas hegyekben a' vad kecskék És a' szarvasok helyet keresnek, A' kősziklák közt

lagnak a' patkányok, A' hörcsögöknek ott az ő barlangjok.

10. A' holdat helyheztetted az égre, Hogy az esztendőt ossza részekre : Tudja a' fényes nap hol kell lemenni, És tudja útát oda vezérlen. Te szerzed a' nagy setétséget, Hogy megválaszsa naptól az éjjel, És éjszaka az erdei sok vadak Az ő barlangokból előballagnak.

11. Azonképen az oroszlán kölykök, Az Ur Istentől ételt keresnek, Ordítanak a' prédára éhség miatt, Hogy megtölthessék az ő éh gyomrokat; De mihelyt a' fényes nap felvirad, Kiki mind ő barlangjába szalad, És ott lesznek és feküsznek csendesen, Miglen ismétlen setét estve leszen.

12. Az ember reggel felkél idején És tisztiszerint munkára mégyen, Szántóföldre, rétre, kertbe, szőlőben, És ott munkálódik mind esteiglen. Uram! melly nagy a' te bölcseséged; És bölcseséges eselekedeted! Nagy dolgaidnak Uram! nincsen száma, Kikkel mind e' föld keksége rakva.

13. Ha meggondoltatik a' nagy tenger, Megnem számlálhatja ott az ember A' halakat és a' sok állatokat, Külömb formákban aprót és nagyokat. Azon elmennek a' sok nagy hajók; A' nagy czethalak úsznak alattok, Kiket arra szerzettél a' tengerben, Hogy ők ott játszodjanak jó kedvekben.

*14. Minden állat Uram! Te reád néz, Sze-meit emelvén Felségedhez, Eledelt adsz nekik ő idejekben, Elődbe gyűlnek neked esedezvén : És te mind megelégtéd őket, Ha megnyitod bő-

séges kezedet, Nem leszen senkinek semmi szüksége : Mert te jól tudod kinek mi szüksége.

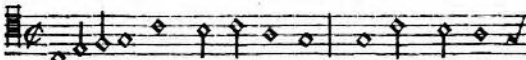
* 15. De ha elrejtéd orczádat tőlök, Megrettennek és ottan ledűlnek, Ha lehelletit megvonszod azoknak, Ottan elhullnak, és porrá változnak : De ha rájok lehellesz ismétlen, Legottan mind megélednek szépen ; Mert te töled ők megélevenednek, És te megújítod színét e' földnek.

* 16. Istennek legyen örök tisztesség, És övé legyen minden dicsőség. Örül az Ur ő csuda dolgaiban, Gyönyörködik teremtetett állatiban, Tekintésétől a' föld megrémül, És az ő haragjától megrendül, Reszketvén a' nagy hegyek füstölögnek, Hogy ha az Urtól ők megilletetnek.

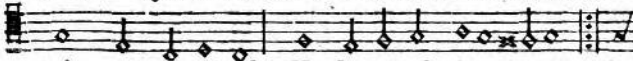
* 17. Az Urnak dicséretet éneklek, Valamig én e' világon élek ; Az Ur Istent én egész életemben Dicsérem és áldom szép éneklésben : De viszontag azt kérem ő tőle, Hogy éneklésem jó kedvvel végye : És aztán teljes szívemből örvendek, Szép énekeket mondván szent nevének.

18. Az Istent utáló bűnös népek E' földről szörnyen eltöröltetnek, Ugyhogy közzűlök senki meg nem marad. Óh én lelkem a' nagy Ur Istent áldjad.

CV. ZSOLTÁR. T. B.

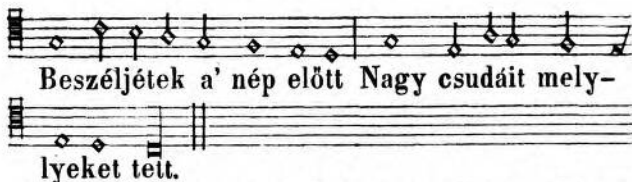
* **A**

djátok hálát az Istennek! Imádkozza-

tok szent nevének, Hírdessétek dicséretét. :/:

És minden jótéteményét:

* 2. Neki vígan énekeljétek, Csuda dolgait dicsérjétek, Magasztaljátok szent nevét, :/: Kik szívből félitek őtet Örüljön azoknak szívek, Kik az Urról értekeznek.

* 3. Keressétek e' kegyes Urat, És annak színét és hatalmát; Meggondoljátok dolgait, :/: Ne felejtsetek csudáit; Itéletit hirdessétek, Mely-lyek ő szájából jöttek.

4. Ti Ábrahámnak nemzetségi Istennek választott szolgái, Kik Jákóbtól származtatok, :/: És választott fiak vagytok! Mi Urunk e' kegyes Isten, A' ki regnál mindeneken.

5. Megemlékezik szüntelenül Az ő szentséges kötésiről: És az ő igaz igéje :/: Ezer és több nemzetségre Mind örökké megáll frigye, Mely-lyet Ábrahámval szerze.

6. Megemliti ő esküvését, Mellyet az Izsák atyánknak tett, És megígérte Jákóbnak, :/: A' ki bizonynyal hűn annak, Hogy az Izráel kötése Megmaradna mind örökké.

7. Mondván, (vedd eszedbe ez ígét,) Néked adom a' Kanán földét, Te azt örökségül bírod :/: Sinóroddal részre osztod; Noha kisdéd volt se-regek, Kevesek és idegenek:

8. Ottan népről népre térének, Országról országra menének, És az Ur mind velek vala, :/: Hogy népe kárt ne vallana; Ugyhogy az ő nagy ereje A' királyokat elverte.

9. Én kenettimet ne bántsátok, Prófétáimnak ne ártsátok. A' földre küldé éhséget, :/: Elfogytá kenyereket; Aztán egy embert bocsáta, A' ki ő előttök járna.

10. Ez vala József, ki egy urnak Szolgául eladaték annak, És ő békóba vetteték, :/: Ő testére vas vereték: Míglen az idő eljönne, Hogy Isten őt kimentené.

11. Az ő nagy bölcs jövendölése Az ő nevét híressé tette; A' király érette küldé, :/: És fogaságból kivétette, A' népnek regnáló ura Rabságból őt kioldozta.

12. Az ő házán őt teljességgel Urrá tevé nagy tisztességgel: Hogy neki mind nagy és kicsiny, :/: Alája vettévén legyen, Hogy a' főfő népet bírja, És a' véneket oktassa.

13. Aztán bémene az Izráel Az Égyiptomba cselédivel; A' Jákób ott jövevénylön: :/: A' Khám földén nagy néppé lön, Ugy szaporodék népével, Erősb lön ellenségénél.

14. De az Ur Isten ő szíveket Ugy elfordítá elméjeket, Hogy az ő népeit ezek :/: Szörnyen gyűlölnie kezdék: Hogy őket nagy álnoksággal Elfogyatnák hamissággal.

15. A' Mózeset hozzájok bocsátá, Ki őtet hűséggel szolgálá Az elválasztott Áronnal :/: És nekiek ezek által Nagy csudáit megmutatá, Az egész Khám tartományban.

16. Setéséget küldé a' földre, Melly minden helyeket ellepe: Ezek ketten mind megtevék, :/: Mit Isten hagyá nékiek: A' vizet vérré fordítá, A' halakat mind megfojtá.

17. A' földre békák rohanának, Ugy annyira

hogy el mászának A' király kamarájában, :/: És mihelyt szóla, legottan Számtalan rút féreg terme, Sok tetű omla a' földre.

18. Eső helyett hánya köveket, Tüzlánggal a' szöllővesszőket, Elveszté a' figefákat, :/: Kiirta itt minden fákat; És mihelyt ismétlen szóla, Számtalan sok sáska juta.

19. A' füvet a' földön a' férgek És a' gyümölcsöt mind elevék. Elsőszülteket megölé :/: Ez országban, és kivívó Ő népét nagy gazdagsággal Sok ezüsttel és arannyal.

20. Ő táborokban az emberek Semmi betegségbe nem estek: Ugyhogy az Egyiptomiak, :/: Kimenéseken vigadtak, Hogy tőlök legyen mentések, Kik miatt volt nagy félelmek.

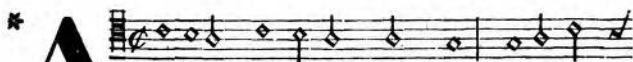
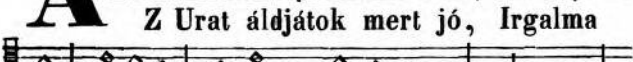
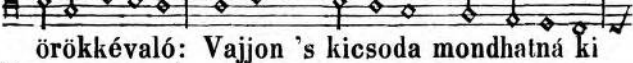
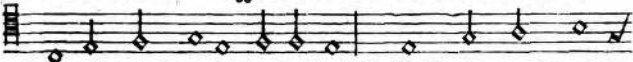
21. Egy köddel befedezte őket, Mellyet felettek kiterjesztetett : Az égen tüzet támaszta, :/: Melly éjjel világot tartá: Sok fürjet ada nékiek, Mihelyen ő tőle kértek.

22. Égi kenyérrel őket tartá; És a' kősziklát felszakasztá, Mellyből a' víz a' szárazra, Mint egy patak kibuzdúla; Megemlité ígétét, Mellyet az Ábrahámnak tett.

23. Népét vigszággal ő kihozta Választott népét vigasztalta; A' pogányok tartományát, :/: Ezeknek adá jószágát, Kit kezekkel munkálódván Szerzettek volt ez országban.

24. Ezt nékiek azért mivelte, Hogy gondjok lenne törvényire, Hogy fogadnák az ő szavát, :/: És tennék parancsolatját, És örökké megőriznék: Melyért dicséret Istennek.

CVI. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** Z Urat áldjátok mert jó, Irgalma
 örökkévaló: Vajjon 's kicsoda mondhatná ki
 Az ő nagy erős hatalmát? Sok és nagy az
 ő dicséreti, Mellynek ki tudhatná számát.

*2. Boldog, a' ki az Ur szavát Megőrzi parancsolatját. Uram! rólam emlékezzél meg, Népedhez való kedvedért: Kérlek engemet látogass meg, Idvezítő szerelmedért.

*3. Hogy javaival élhessek Te választott híveidnek, És hogy szívem örvendezhessen Örömén a' te népednek, És a' te nagy dicsőségeden Örök népeddel örvendjek.

4. Atyáinkkal egyetemben Vétkeztünk Felséged ellen, Tettünk nagy sok gonoszságokat, Éltünk rút hamis életben, Eleink nem nézték dolgotat Az Egyiptomnak földében.

5. Hozzájok kegyességedet Nem nézték sok jótétedet, Ellened sokszor cselekedvén Ama veres tenger mellett: Még is megsegíté az Isten, Megmutatá nagy erejét.

6. A' veres tengert megfeddé, 'S menten elszáradá vize: Általvivé a' nagy mélységen, És az iszonyú nagy pusztán: Megmenté gyűlölői ellen, Kegyetlen kézből kihozván.

7. Ellenségek birtokából Kiszabadítá markából; Víz elnyelé az ellenséget, Egy sem marada közülök: Ott vevék eszekbe igéjét, Hívék és nevét dicsérik.

8. Hamar elfelejték ismét Az ő sok csudátételét, Segítséget tőle nem kértek: Kivánságokra indultak, A' pusztán Istent megkísérték, És nagy hatalmát próbálták.

9. Ott kivánságok' betölték, Sok étel nekik adaték: Ugy hogy végre ugyan megunták; A' táborban Mózes ellen, És az Áron ellen támadtak, Kiket választott az Isten.

10. A' föld felnyilék és Dátánt Elnyelé, és az Ábiránt, A' patvarkodókra hirtelen Tűz esék, 's elveszté őket. Borjut öntének Hóreb hegyén: Annak tőnek tisztességet.

11. Tiszteket ugy elcserélék, Mintha volna ő Istenek, Barom képhen ki szénát eszik; Elfelejték a' megmentőt, Istenre nem lőn gondjok nekik, Ki Egyiptomba csudát tett.

12. Ő csudáit Khám országban Nem gondolták meg magokban, Melly nagy rettenetes dolgokat Tőn a' veres tenger mellett Kin megindítván nagy haragját, Megölni akará őket.

13. Ha az elválasztott Mózes Nem látott volna a' néphez, És ebben ellent nem tart vala És ha Istennek haragját Ő el nem fordította volna, Elveszti vala táborát.

14. A' jó földet megútálták, Kit az előtt óhajtottak; Ő beszédének nem hívének: Morgolódtak sátorokban, És az ő szavát nem követték, Ő kemény nyakú vóltokban.

15. Kin megharagvék az Isten, Ő kezeit fel-

emelvén, Hogy a' pusztán őket leverje, És őket magvokkal együtt Egy helyről a' másokra ker-
gesse És oszlassa el mindenütt.

16. Ottan hamar az ő szívek A' Bál Peorra csüggedtek; Evének halott áldozatot, Mellyért ismétlen az Isten Rájok bocsáta csapásokat; Mert megbúsíták szertelen.

17. Miglen Fineás felkele, És ő bűnöket meg-
feddé; Ki által a' csapás megszűnék, Igazságá-
ra nekie E' dolog tulajdonittaték, Mind örökkön
és örökké.

18. Ismét haragra indíták Kútjánál az hábor-
gásnak, Kin Mózes sok gonoszt láttatott, És tö-
lök sok bűt szenvedett, Szívében úgy megbus-
lakodott, Hogy nyelve csaknem vétkezett.

19. Pogány népet el nem törlek, Mint Isten
hagyta nékiek; Hanem azokkal elegyültek, Az ő
dolgokat tanulták, És ő bálványokat tisztelték,
Kik fogdosó hálók voltak.

20. Mert ők az önnön fíjokat, És az ő szép
leányikat Az ördögöknek feláldozták: Ártatlan vért
kiontának; Fíjokat áldozatra adták A' Kanáni
bálványoknak.

21. A' földet megfertőztették Ő öldöklő vé-
res kezek; Ő magokat is megmocskolák Sokfé-
le gonoszságokban: Mert mélyen elbéborulának
A' bálványi bujaságban.

22. Az Isten rájuk haragvék, És megindula
ellenek, Örökségétől elirtózik, Őket adá pogány
kézbe: Kik őket szertelen gyűlölték, Urrá tévé
az ő népén.

23. Kik őket keményen gyötrék, Nehéz ke-
zekkel terhelék: Gyakran kimenté a' veszélyből,

Mégis ellene járanak: Hogy sanyargának illy veszettül, Hamisságok oka annak.

24. De mégis a' kegyes Isten Megtekinté inségökben, Meghallgatá ohajtásokat: Ő kötésit megemlíte; Megszáná nagy nyavalyájokat, És nekik megkegyelmeze.

25. Hozzájok enyhíté ismét, Kik fogságban tarták őket. Segíts, Ur Isten! és hozz össze A' pogányok közül szélyel, És szent nevedet örvendezve Dicsérjük nagy dicsőséggel.

*26. Az Ur felmagasztaltassék, Istene az Izráelnek, Dicsértessék az ő szent neve: És hogy örökké úgy legyen, Minden nép igyen szóljon erre: Dicsőség az Urnak! Amen.

CVII. ZSOLTÁR. C. M.

Dicsérjétek az Urat, Mert nagy ő jóvolta,
 És örökké megmarad Az ő nagy irgalma, A'
 kik megváltattak Ő általa kegyesen, Kintől
 megtartattak, Őtet dicsérjék híven.

2. Kiket ő támadatról: És napenyészetről, Dél felől, és északról Begyűjte sok földről: Kik a' szörnyű pusztán Ide 's tova bújdoztak, Semmi várost ottan Lakásra nem találtak.

3. Holott nekik nem vala Ételek, italok, Kin

lelkek elbádjada, Nagy bú szálla rájok: Ez ő inségekben Istenhez kiáltának, Kitől nagy kegyesen Megszabadittatának.

4. És igaz úton őket Nagy szépen hordozá, Holott lelnének helyet, Városra juttatá: Ezek hát víg szívvel Az Ur Istent dicsérjék, Minden népnél szélyel, Nagy csudáit beszéljék.

5. Hogy a' szomjú lelkeket Megítatá vízzel, És mind az éhezőket Bétölté étellel: Kik a' nagy setétben Fogságban hevertének, Halálos inségben Nagy vasakat viseltek.

6. Mert az Isten igéjét Ők meg nem gondolák, És az ő jó tanácsit Megveték, csúfolák, Mellyért ők keményen Megostoroztatának, Segedelmek nem lőn, Midőn így kinlódnának.

7. De hogy ő szükségekben Kiálták az Urat, Megmenté őket menten Viselvén gondjokat: Ő nagy hatalmából Felbontá kötelöket, Halál árnyékából Elkibocsátá őket.

8. Áldják ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép közt naponként Hirdessék csudáit: Ő töri fel menten Az erős ércz kapukat; Eltörli nagy könnyen Az ő nagy vas zárjokat.

9. A' bolondok kinlódnak Az ő bűnök miatt Az Isten haragjának Érzik benne sulyját; Sem étel sem ital Nem kell semmire nékik, Mert a' szörnyű halál Szemek előtt forgódik.

10. Mihelyt ők kiáltának A' kegyes Istenhez; Tőle megtartatának, Nekik lőn kegyelmes. Mihelyt ő egy szót szól, Megjobbúl az erőtlen, A' beteg meggyógyúl, Mert megmenti az Isten.

11. Áldják ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmit, Minden nép közt óránként Hirdessék csu-

dáit: Istennek szívökből Áldozzanak hűséggel, Csodatételről Énekeljenek széllyel.

12. Kik a' hajókon járnak A' széles tengeren, Nagy veszélyben forognak Kereskedést üzven, Azok értik dolgát, És nagy hatalmát látják, Számtalan csudáját A' mélységről gondolják.

13. Hogyha ő a' szélnek szól, Megindul legottan, Nagy hirtelen felzúdúl, 'S habokat szélyelhány, Mellyek megütköznek, És az eget verdesik, Ismétlen ledűlnek, Rettegnek a' kik nézik.

14. Széllyel úgy tántorognak, Mint egy részeg ember, Semmihez nem kaphatnak, Mert széles a' tenger: De ha e' veszélyben Az Istenhez kiáltnak, Megmenti kegyesen, Hogy el ne borúljanak.

15. Jó időt támaszt ismét, A' tengert enyhíti, A' felemelt hab vizét Szépen lefekteti: Ott igen örvendnek A' tenger csendességén, Ha a' partra érnek, A' kit kívántak szintén.

16. Áldják ezek az Istent, Dicsérjék kegyelmét, Minden nép közt naponként Hírdessék csudáit: És dicsérjék őtet A' gyülekezetekben, Magasztalják nevét A' Vének seregében.

17. Ő a' folyóvizeket Szintén kiszárasztja, A' csorgó kútfejeket Szárazra fordítja: A' gyümölcsös földet Meddő parlaggá teszi, Mert itt sok bűnöket Tettek, és azt bünteti.

18. Esőkkel nedvesíti A' száraz földeket, Folyással ékesíti A' sovány helyeket: És ez illy földeket Adja éhező népnek, Hogy itt lakóhelyet És várost építsenek.

19. Kik e' földet bévetik, És szőlőt ültetnek, És szép fű nevededik Hasznokra a' népnek: És

őket megáldja, Hogy szaporodhassanak, És fogatkozása Ne légyen a' csordának.

20. De elfogynak ismétlen, És sanyargattatnak, Elnyomatnak szertelen; És szorongattatnak, A' fejedelmeket Megvettettekké teszi, A' pusztában őket Út nélkül széyelviszi.

21. Kegyesen felemeli Ő a' nyomorultat, Cselédit kiterjeszti Mint a' sereg nyáját. A' jók, kik ezt látják, Örvendez az ő szívek, De szájokat dugják, A' kik hamisan élnek.

22. A' kinek esze vagyon Megnézze ezeket, És meglátja jó módon Az Isten kegyelmét.

CVIII. ZSOLT. T. B. 60. n.

***Ú**R Isten! kész az én szívem, És azon vagyon én lelkem, Hogy tenéked énekeljen, Hegedűben zengedezzen: Nosza lantok és cziterák! :/: Zendüljetekek fel muzsikák! Mert igyekezem én szívemben Így menni az Ur eleiben.

*2. Dícsérlek, Uram! tégedet Minden nemzetségek előtt; Tisztellék szép énekekkel Minden nép előtt víg szívvel; Mert a' te kegyelmes-séged :/: A' széles égre kiterjed, Felségednek szent igazsága A' felhőket mind felyülmúlja.

3. Magasztaltassál az égre, Dicsőséged nyújtsd e' földre Szerelmes népedet tartsd meg, Nyújtsd kezed', engem hallgass meg. Az Isten ő szentségében, :/: Megvigasztala kegyesen: Hogy a' Sikemet én megvészem, És a' Sukhot völgyét el-mérem.

4. A' Galádot is akképen Megvészem én nagy erőmben: A' Manasses is mind enyim, Azonké-

pen az Éfraim: Mind e' seregek enyímek, :/: Erösségek én fejemnek: Judalesz királyi országom, És én törvényszerző regnálóm.

5. A' Moáb lészen énnékem Mint egy lábmosó edényem, Mellyben lábaimat mosom: És azt én bizonynyaltudom, És teljességgel elhiszem, :/: Édomra sarumat vetem: Filiszteusok örvenőjete Az én dicső győzedelmemnek.

6. Ki vinne engemet bátran E' nagy kerített városban? Engemet ki vezérelne Az erős Édom földére? Nem te tészed-e Ur Isten! :/: Ki minket üzzsz helyből helyben, Hogy el nem jövéi sereginkkel, Megűzetél ellenséginkkel?

*7. Légy minekünk segítségül, Őrizz meg ellenséginktől; Mert az emberi segítség Hijábaló epeség. Az Isten által minékünk :/: Lészen erős győzedelmünk: És ő megszabadít bennünket, Megtapodja ellenségünket.

CIX. ZSOLT. T. B. 28. n.

Oh Ur Isten! én dicsőségem; Ne hallgass, ne felejts el engem! Mert rágalmaz az istentelen, Száját reám tátotta szörnyen Hazugságot szól ellenem, Nyelvével sérteget engem.

2. Ok nélkül rólam gonoszt szólnak, És nagy ellenségeknek tartnak, Azért hogy én őket szerettem, Kegyetlenül gyűlölnek engem: Én csak Istennek szüntelen Imádkoztam ez inségben.

3. Jókért nékem gonoszt fizetnek, Jó szeretetemért gyűlölnek. Támaszsz az én ellenségemre Istentelent büntetésére, A' Sátán álljon mellette Jobb keze felől nékie.

4. Ő neki minden ítéletben Nehéz kárhoztatása legyen, És mindennemű könyörgése Bűnre forduljon ő ellene, Hosszú élete ne legyen, Más álljon az ő tisztiben.

5. Fijai legyenek árvákká, Felesége özvegy asszonynyá, Gyermekei e' földön szüntelen Elbújdossanak helyből helyben, Házakból kipusztuljanak, És ők szélyel kóldúljanak.

6. Az uzsorás ennek marháját, Ellenség vegye el jószágát, Ne legyen segedelve neki, In-ségében ne szánja senki: Az ő árváin e' földön Semmi nép ne könyörüljön.

7. E' földről minden maradéki Eltöröltesse-nek ő néki, Nemzete elfogyjon más részben, És el ne felejtse az Isten Bűnöket ő eleiknek, Mellyet ők cselekedtenek.

8. Istentől ne légyen elfeledve Az ő anyjának undok vétke; Sőt minden bűnök ő nekiek Isten eleibe érjenek: E' földön ő híre neve Eltöröltessék örökké.

9. Azért, hogy soha semmiképen Ő nem könyörült a' szegényen, A' nyomorúlt embert nem szánta, Sőt a' nyavalyást sanyargatta, És azt halálra kergette, A' kinek nagy volt sérelme.

10. Az átkot mindenkor kívánta, Azért méltán megesis rajta: Az áldás nem kellett ő neki, Azért méltán azt el nem veszi: Ő magát mintegy ruhába, Öltöztette az átokba.

11. Az átok, mint a' víz, ő belé Ugy folyjon, mellyel teljék béle, Minden csontját az ő nagy átka, Mint a' ható olaj, megjárja: Átokban, mint öltözetben, Övedzék minden időben.

12. Illy jutalmat ad Isten nekik, Kik az én

lelkemet kergetik: És reám szörnyen agyarkodnak; Életemről sok gonoszt szólnak: Te pedig kegyelmes Isten! Légy jelen nagy inségemben.

13. Irgalmaddal biztatom lelkem, Szent nevedért őrizz meg engem; Mert szegény szűkölködő vagyok, És szívemnek fájdalmi nagyok, Im el kell múlnom hirtelen, Mint az árnyék a' setétben.

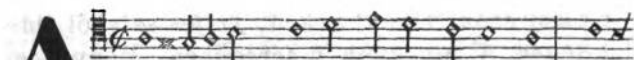
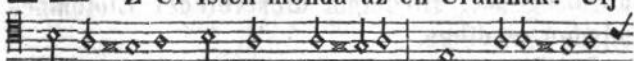
14. Egy helyről másikra kell mennem. Mint a' sáskát kergetnek engem: Az én térdeim el-lankadtak, Bőjtölés miatt tántorganak: Minden testem úgy elszáradt, Semmi kövére nem maradt.

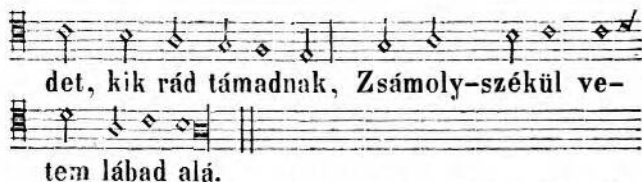
15. Ez én nagy keserőségemben Csúfolnak, és gyaláznak szörnyen; Fejeket rázzák midőn látnak, És engem gúnyolnak, boszszantnak: Azért Ur Isten! segíts meg, Nagy kegyességedért tarts meg.

16. Midőn én ellenem felkelnek, Tőled megszégyeníttessenek, Hogy én örvendezzek szívemben; Ezek essenek nagy szégyenben, És érdemlett gyalázatba Öltözzenek mint palástba.

17. Az Ur Istent én az én számmal: Dícsérem szép énekmondással, Magasztalom őtet szüntelen, Mert ő könyörül a' szegényen, És azok ellen megtartja, A' kik itélik halálra.

CX. ZSOLTÁR. C.M.

A Z Úr Isten monda az én Uramnak: Ülj

az én hatalmamnak jobbára, Mig ellenségi-

2. Az Ur a' Sionból küldi pálczádat, Birodal-
madnak erősségére: Ellenség közt mutasd or-
száglásodat, Uralkodjál a' népnek közöttte.

3. Dicsőségére a' te szentségednek, A' nép
örvendez győzedelmeden: Olly sok fiaid tenéked
születnek, Mint a' hajnali harmat e' földön.

4. Mert az Ur Isten megesküdt tenéked,
Mellyet meg nem bán soha örökké: Melkisédek
rendi szerint (ezt értsed) Te vagy a' fő pap most
és örökké.

5. Az Ur, a' ki ül a' te jobb kezeden, Ha
megharagszik egykor valóban, A' hatalmas ki-
rályokat erősen Hatalmával megrontja legottan.

6. A' pogányokon ítéletit tartja, Megtölti a'
földet holt testekkel; Ellenségidnek fejeket meg-
rontja, Országá kihat e' földre széllyel.

7. Az úton iszik ő a' folyamathból, Mellynek
vize foly nagy harsogással: Ennekokáért ő nagy
hatalmából fejét felemeli méltósággal.

CXI. ZSOLT. T. B. 24. n.

* **H**álát adok, Uram! néked, Teljes szívből áld-
lak téged A' híveknek ő seregében, Megvallom
dicsőségedet, Hirdetem dicséretedet Életemnek
minden rendiben.

*2. Nagyok az Urnak csudái, És a' ki azt

megtekinti, Örvezd annak az ő szíve. Az ő dicső méltósága, És az ő szent igazsága Megmarad örökkön örökké.

*3. Csuda dolgait az Isten Szerzette emlékezetben, Kegyes és irgalmas kedvéből. Étetl ad azoknak bőven, A' kik őtet félik híven, Megemlékezik kötésiről.

4. Népével nagy csudákat tett, Hogy a' pogányok örökét Kezekbe adá ő nékiek: Merő hűség és tisztaság, És állhatatos igazság Minden dolga az ő kezének.

5. Minden ő parancsolatja Igaz minden ő hagyása, Mellyben semmi változás nincsen. Az ő népét ő megmenté, És ő velek kötést szerze, Melly megmarad minden időben.

*6. Szent és dicső az ő neve, És az Urnak ő félelme, A' jó bölcseségnek kezdeti, Ki megtartja ő törvényt És megőrzi szent igéjét, Annak megmarad dícséreti.

CXII. ZSOLTÁR. T. B.

Boldog ember a' ki az Istent Féli, tiszteli szíve szerént; És az ő törvényt szereti, Nagy lesz e' földön ő nemzete: Öregbül a' hívek serege: Mert az Úr megáldja és őrzi.

2. Gazdagsággal ötlet megáldja, Mellyel bővölködik ő háza; Igazsága megáll örökké: A' híveknek a' setétségben Világot támaszt a' jó Isten, Hogy láttassék rajtok kegyelme.

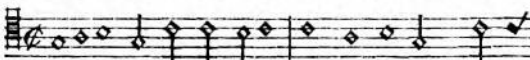
3. A' hív ember kölcsön ad szívvvel, Hamissággal senkit nem terhel: Ez el nem dül, megáll végiglen: Ki az igazságot kedvelli, És életét ahoz rendeli, Örök emlékezetben lészen.

4. És ő egy szálát sem fél azon, Hogy róla gonosz hir támadjon: Reménysége néki az Isten, És bátorságos az ő szíve, Míg meglátja, hogy ellenségi Megbüntettnek, esnek veszélyben.

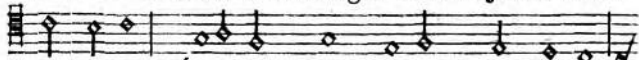
5. Javait híven osztogatja, A' szűkölködőket nem hagyja, Mellyből öregbül igazsága: Az ő szarva meg nem hanyatlik, Sőt ékesen felemeltetik Becsületes nagy méltóságra.

6. Hogy ezt látja az istentelen, Boszankodik rajta szívében, És ő nagy gonosz haragjába' Csikorgatja fogait szörnyen; De ha megeped is mérgében: De elvész minden kívánsága.

CXIII. ZSOLTÁR. C.M.

* **A**

Z Urat ti ő szolgálai Dicsérjétek mert

érdemli: Áldjátok szent nevét mindnyájan:

Dicsértessék szent felsége Most és örökkön

örökké: Ő szent neve áldassék tisztán.

*2. Napkelettől enyészetig Áldassék neve mind végig; Mert az Ur a' magas mennyeekben Regnál minden pogányokon, Nagy dicső hatalma vagyon, Melly felülhat a' szép egeken.

*3. De ki volna hasonlatos E' mi hatalmas Urunkhoz? Kinél felségesb sehol nincsen: A' ki mélyen el alánéz Mindenre valami hol lesz, Itt e' földön és fenn az égben.

*4. A' szegényt porból felvészi; És a' sárból felemeli, Állapotját felmagasztalván; Felülteti végezetre A' nagy fejedelmek közé, Az ő népe közt hazájában.

5. Az asszony szomorúságát Ő magtalansága miatt Boldog vígasságra fordítja, Gyermekek anyjává teszi, És szép fiakkal szereti: Házát gyümölcscsel szaporítja.

CXIV. ZSOLTÁR. C.M. 115. n.

Hogy Izráel kijött Égyiptomból, Holott
a' nép idegen nyelven szól: Megtére Jákób
háza: Júdat Isten magának szentelé: Az Iz-
ráelt országúl felvévő Ő lőn nékie Ura.

2. A' tenger ezt látván hátra álla, A' Jordán vize félen fordúla, Mind hátra sietének. A' hegyek szökdöstek, mint a' kosok, És a' halmok mint a' juhbárányok, Magasan szökdösének,

3. Mi lelt téged tenger, mit térsz hátra? Mi lelt téged Jordán, ki űz vissza, Hogy elszaladsz illy igen? Mit szöktetek hegyek mint báránykák, És ti halmok, mint a' kis juhocskák? Miért szöktök illy fennyen?

4. Az Urnak haragos színe előtt, Jákób Isten haragja előtt Mind e' föld megrettenjen: Ki a' kösziklát tóvízzé teszi, A' kemény követ vízzé eresztí Hatalmas erejében.

CXV. ZSOLTÁR. C. M. 114. n.

Nem nekünk Uram! nem nekünk engedd,
 Hanem nevednek adj dicsőséget, Kegyes
 igazságodért; Mit csúfolnának a' pogány né-
 pek? Mondván: hol vagyon az ő Istenek, Ki
 megmentené őket?

2. De a' mi Istenünk erejével, Valamit akar, mindent megmível Mind mennyen és a' földön. De sok bálványok a' pogányoknak Aranyból ezüstből csináltattak Embereknek kezekben.

3. Szájok vagyon nekik, de nem szólnak; Szemek vagyon, de semmit nem látnak, Nincs élelenség benne; Fülök vagyon de mégis nem

hallnak; Orrok is vagyon, de nem szagolnak Szagot ők nem éreznek.

4. Kezek vagyon, de semmit nem fognak; Lábok is vagyon, még sem járhatnak: Nem szólnak ők torkokkal. Hasonlók ezekhez, kik ezeket Csinálják, és kik tisztelik őket, Egyenlők egymással.

5. De te Izráel Istenben bízzál, És az Ur Istenhez ragaszkodjál, Ő paizsod tenéked: Áronnak háza! Istenben bízzál, A' nagy Ur Istenhez ragaszkodjál, Ő megsegíthet téged.

6. Istenfélők! bízzatok Istenben, Higgyetek az ő segedelmében, Bízzatok e' paizsban: Megemlíti az Ur, mert szeret minket, És Izráelhez nyújtja kegyelmét, Áron házát megáldja.

7. Ő megáld mind kicsint és mind nagyot, A' kik őtet félik mint Urokat, És kik szolgálják őtet, Az Ur titeket bőven megáldjon, Sok áldásával megszorítsa, És minden nemzettöket.

8. Megáld a' nagy Ur Isten titeket, A' ki teremtetten mennyet földet Minden szép ékességgel. Az eget ő magának megtartja, Földet ember fiainak adja, Hogy azt meglakják széllyel.

9. Senki téged, Uram! nem magasztal, Sem dicsér, a' ki halállal meghal, És tétetik a' sírban: Mi annakokáért a' kik élünk, Téged Ur Isten áldunk dicsérünk Most és minden időben.

CXVI. ZSOLT. C. M. 74. nót.

* Szeretem és áldom az Ur Istent, Mert meghallgatá az én beszédemet, Könyörgésemre hajtá kegyes fülét, Melléért imádom őtet naponként.

2. Midőn a' halál környűlvön engem, És csaknem szörnyű kötelibe ejte, Pokolnak kinja engem rettegtete, Nagy vólt bánatom és nagy sérelmem:

* 3. Segítségül hívám az Ur nevét: Tartsd meg lelkemet, 's ottan megsegíte. Az Ur hív, igaz és nagy ő jó kedve, Ő megörzi az együgyűeket.

* 4. Mikor én nagy nyavalyámban vólnék, Ottan megmenté nyomorúlt életem', Légy csendességben te azért én lelkem, Látván segedelmit Felségének.

* 5. Te megmentettél a' haláltól engem, Szemem sírástól, lábamat eséstől: Az élők földén járok szünetlenül A' te színed előtt én Istenem.

6. Hitttem Istenben, mikor így szólék, Én szegény lelkem vala nagy ínségben, És ezt mondam félelmes sietségben, Hiszem hazugok minden emberek.

* 7. Mit adjak az Urnak jótétiért, A' háláadó pohárt én felvészem, És az Ur jótéteményét hirdetem; Szent nevét áldom segítségért.

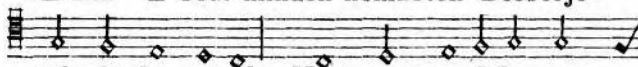
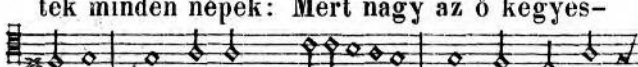
8. Fogadásom az egész nép előtt Háláadással megadom nékie. A' híveknek halálok (minden higye) Drágalátos az Ur szeme előtt.

* 9. Imádlak téged Idvezítőmet, Ki engem választál szegény szolgádnak, Fija lévén szolgáló leányodnak, Feloldozád minden kötelimet.

* 10. Aldozom néked háláadással, Nevedet minden nép előtt hirdetem: És a' melly fogadást az előtt tettem, Megállom minden előtt vígsággal.

11. A' te háznak ő pitvarában, És egész Jéruzsálemben tisztellek; Velem együtt az Urat dicsérjétek, Mondjátok Aleluját mindnyájan.

CXVII. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** **Z** Urat minden nemzetek Dícsérjé-
 tek minden népek: Mert nagy az ő kegyes-
 sége, Kit rajtunk megerősíte, És megmarad
 igazsága, Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. ZSOLT. T. B. 66. n.

* **A**djatok hálákat az Urnak, Mert nagy az ő kegyessége, És nagy volta szent irgalmának Megmarad most és örökké. Izrael bátorsággal mondjad, Hogy megáll kegyelmessége, Irgalmas vóltáról azt valljad, Hogy megmarad mind örökké.

2. Mondjad bizvást Áronnak háza, Hogy az Urnak ő jó kedve, És megmarad irgalmassága Most és örökkön örökké. Istenfélők mondjátok mostan, Hogy az Urnak kegyessége Megmarad ő teljes vóltában, Ettől fogva mind örökké.

* 3. Az Urhoz én nagy ínségemben Könnyörögvén felkiálték, És meghallgata kérésemben, Tőle segedelmet nyerék. Az Ur Isten vagyon én velem, Én tőlem másuvá nem tér: Hát kitől kelljen nékem félnem? Mit ártson nékem az ember?

4. Jelen vagyok velem az Isten És a' kik jónak örülnek, Megvetem pedig, félen nézvén, A' kik engemet gyűlölnek. Sokkal jobb az Istenben bízni, Hogy nem valamelly emberben; Sokkal jobb benne reményleni, Hogy nem a' fejedelmekben.

5. Környülvettének a' pogányok: De az Ur nevében bízom, És olly jó reménységben vagyok, Hogy őket mind ellevágom: Mint a' méhek környülvettének; De őket elverem menten, Vélek együtt odalész nevek, Mint asszú tövis a' tűzben.

6. Köröskörnyül fogtak engemet, És kerengnek körülöttem: De én reménylem Istenemet, Hogy őket én mind elvesztem. Te ellenség! én rám támadál, És meg akarál ejteni; De csak hiában munkálódál, Mert éltemet Isten őrzi.

*7. Az Ur énnékem erősségem, És én ő róla éneklek, Csak ő énnékem segedelmem, És én ő benne reménylek. A' hívek vígan énekelnek Az ő hajlékukban széllyel; Mert jobb keze az Ur Istennek Nagy erős dolgokat mivel.

8. Az Ur megmutatja hatalmát, Jobb karját ha felemeli, És cselekszik nagy dolgokat, Kiket nyilván kell dicsérni. Én ellenségim! megértsétek, Hogy az én dolgom illetén, Hogy én meg nem halok, de élek, Az Ur dolgait hirdetvén.

9. Az Ur megbüntete engemet, És igen megostoroza: De nem akará elvesztetnem, És a' halálnak nem ada. Nyissátok meg azért kapuit Az igazság templomának: Hogy bémenvén nagy dicsőségit Dicsérhessem e' nagy Urnak.

10. Mert csak ez kapuja az Urnak, Kin a' hívek elbémennek, Kik felnyittatnak csak azok-

nak, A' kik igazságban élnek. Dícsérlek téged énekekben, Hogy engemet megalázzál, De ismét felvevél kegyesen, És engem megszabadítál.

11. E' kö, a' kit a' házépítők Itéltek megvendőnek, Az épületben úgy helyheték, Feje lön a' szegeletnek. Ez pedig az Ur Istentől lett, A' ki ezt így rendelte, E' dolognak szemeink előtt Csudálatos hossza vége.

* 12. Ez jeles napot ő magának Készítette az Ur Isten: Azért ez nap jelenvöltának Vígadjunk, minden örvendjen. Uram! kérlek hogy megőrizzed E' te királyodat mostan Bírjad, és szerencsésé tégyed Mindennemű dolgaiban.

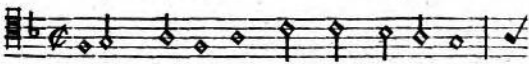
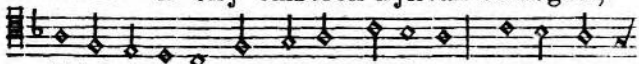
13. Áldott, a' ki az Úr nevében Eljöve nagy dicsőséggel, Áldunk, dícsérünk egyetemben Az Úrnak házanépével. Erős az Isten, a' ki minket Igyn megvilágosíta. A' feláldozandó ökröket Kössék az oltár szarvára.

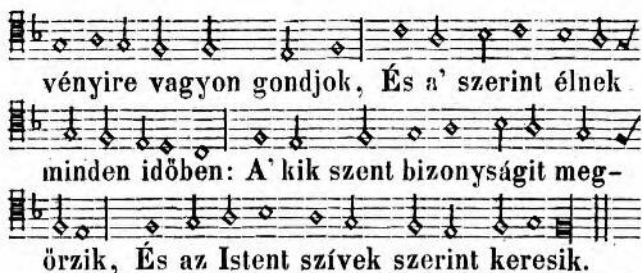
* 14. Te vagy az én erős Istenem, Téged örökké tisztellek, Te vagy jó Istenem énnékem, Kit én szüntelen dícsérek. Adjatok hálát e' nagy Urnak, Mert nagy az ő kegyessége, És nagy volta szent irgalmának Megmarad most és örökké.

CXIX. ZSOLTÁR. T.B.

1.

* Aleph. 1.

* **A** Z olly emberek nyilván boldogok,
 A' kik igazsággal járnak életkben, Isten tör-

*2. Bóldogok azok is mondom nyilván, A' kik hamisságot nem cselekesznek; De mindenkor az Ur útáiban Járnak és szent ártatlanságban élnek, Meghagytad, hogy parancsolatodat Jól megőrizzük minden mondásodat.

*3. Vajha én olly boldoggá lehetnék, Hogy járhatnék a' te szent útaidban, És engedhetnék szent törvényednek! Ha nézhetném törvényedet valóban, És azt szívemben bizonynyal hinném: Így soha semmi szégyenbe nem esném.

*4. Hálát adok néked teljes szívből, Hogy megtanítasz te ítéletidre, Mellyek tiszták minden hiba nélkül; Megtartom és gondom lész törvényidre: De kérlek téged óh én Istenem: Hogy soha örökké ne hagyj el engem.

5.

♩ *Beth. 2.*

***B**eszéld meg mit tégyenek az ifjak, Hogy ők élhessenek feddhetetlenül, Szent ígéd szerint útjokat szabják. Én téged kerestelek szünetlenül: Kérlek Ur Isten teljes szíveimből, Ne hagyj el-tévelyednem törvényedtől.

*6. A' te ígédet rejtem szívemben, Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged, De megma-

radjak te ösvényedben: Minden dolgomban megtartom törvényed'. Áldott Isten! taníts meg engemet, Hogy igazán értsem rendelésedet.

*7. Ítéletedet én ajakimmal, És a' te szád-
nak ő kegyes beszédét Előszámlálom háláadás-
sal, Kötésseddel vigasztalom szívemet, Bizonysá-
gidon örvendez lelkem, Kik gazdagságnál ked-
vesbek énnekem.

*8. Szüntelen gyönyörűségem nékem Vagyon
csak a' te parancsolatidban, Te útaidat gyakran
emlitem, Hogy meg ne essem valaha azokban:
Szent igazságodban minden kedvem, És a' te
ígédet el nem felejttem.

9.

2 Gimel. 3.

Cselekedd ezt szolgálóddal kegyesen, Hogy én
élhessek tovább e' világban, És szent ígédet
megtartsam híven, És szemeimet nyisd meg vi-
lágosan, Hogy a' te törvényed' megtekintsem,
És annak csudáit eszembe vegyem.

10. Miglen én e' földön járok 's kelek, Ne
rejtsd el tőlem parancsolatidat; Mert kívánság
miatt elepedek, Igen óhajtom szent igazságodat,
A' te ítéletedhez szívemben Nagy kívánságom
yólt minden időben.

11. Uram! a' kevélyeket megrontod, Átkoz-
tak és nagy büntetésre méltók, A' kik megve-
tik parancsolatod' Forduljon el rólam ő gyalázat-
jok, Kik csak azért gyaláznak szolgálódat, Hogy
megörzöm a' te bizonyosságodat.

12. A' fejedelmek én reám törnek, Midőn
öszvegyülnek: de a' te szolgáló Szentségét nézi

ítéletednek; A' melly én szívemnek nagy örömet
ád; Bizonyságid nekem vigasságim, És minden
dolgomban tanácsadóim.

13.

7 *Daleth. 4.*

De lám a' porban hever életem, Mint ha majd
vitetném a' koporsóba; Éleszsز meg szent ígéd
szerint engem. Midőn útaimat előszámlálván Fel
kiálték, ottan megsegítél: Taníts engem törvé-
nyedre jó kedvvel.

14. Add értenem parancsolatidat, És elmél-
kedem a' te csudáidról, És elmémben foglalom
azokat, Szívem keserűség miatt kibuzdúl, Igé-
reted szerint segíts engem, Hogy tőled ismét
megerősíttessem.

15. A' hamis útról, Uram! téríts el Törvé-
nyednek vezérlj igaz útára, Kin ember járhat
szép csendességgel; Juttass kegyesen szent
igazságodra, A' te ítéleted elválasztom, Igazsá-
godat szemem előtt tartom.

16. Bizonyságidra hajtom szívemet, És éle-
tem azok szerint rendelem. Ments meg szégyen-
vallástól engemet: Ha megtartatik általad én szí-
vem, Parancsolatidra lesz nagy gondom: És vig
örömmel azokat megfutom.

, 17.

n *He. 5.*

En Istenom! taníts útaidra, Hogy szent törvé-
nyedre gondot viseljek És azokat megtartsam
mindenha. Adj értelmet, igazgass, Uram! kér-
lek, Hogy törvényedet őrizzem hiven, És meg-
tartsam mindenkor én szívemben.

* 18. Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem, Mutasd meg parancsolatid ösvényét, Mert azokban igen gyönyörködöm. Te rendelésedre hajtsd szívemet Nagy figyelmetes együgyűségben, És engem ne hagyj esnem fösვნységben.

* 19. Fordítsad el az én szemeimet, Hogy hi-jábaavalókat ne nézzenek, A' te útadban éltesse engemet. Szolgáddal láttasd szent ígéretednek Bétöltését a' ki téged tisztel, És mindenkor fél alázatos szívvel.

* 20. Végy el rólam minden gyalázatot, A' mellytől én igen félek, rettegek: Jók a' te ösvényid, és azokat Én megtanúlni igen örvendezek; Törvényedben gyönyörködik szívem: Igazságodban éltesse, Uram! engem.

21.

, *Vau.* 6.

Fordúljon hozzám, Uram! kegyelmed Segedel-medet adjad, hogy láthassam, Ígéretedből velem ezt tegyed, Hogy szájokat azoknak bedughassam; A' kik engemet gyaláznak szörnyen; Mert bízom a' te szent ígéretedben.

* 22. Igaz ígédet ne vedd el tőlem Hogy az mindenkor legyen az én számban; Szerzésedben vagyon reménységem, Te törvényedet szívemben foglalván, És azt megtartom én minden módon. A' szerint élvén most és mindenkoron.

23. Szüntelen járok én nagy örömmel, Mert te parancsolatidat követem, Szívem mindenkor azokra szemlél, A' királyok előtt bizvást beszélem A' te bizonyágidat, mellyektől Meg nem rettenek, nem főlek szégyentől.

* 24. Gyönyörködöm a' te törvényedben, Minden parancsolatidat szeretem Mindenek felett egész életemben. Az én kezeimet én felemelem A' te kedves parancsolatidra, És én azokról beszélek mindenha.

25.

† Zain. 7.

Gondold meg azt, és jusson eszedbe, A' mit szolgádnak egyszer megígértél, Jó reménységet adván szívembe; Minden inségben vagyok bátor szívvel, Mert a' te szent beszéded engemet Megújít, és élvészí sérelmemet.

26. A' kevély népek csúfolnak engem, És nevetnek, de nem gondolok velek, Hogy törvényedet azért megvetném: De a' te ítéletidre tekintek, Mellyeknek tisztaságát jól tudom, És magamat azokkal vígasztalom.

27. És miként az istentelen népek, Kik elszakadtak a' te törvényedtől, Gondolatimnak nagy bút szereznek: Azonképen én a' te szerzésidről Éneklettem én nagy örömömben, Az én bujdosásimnak minden helyén.

* 28. Sem éjjel, sem nappal meg nem szünöm A' te nevedről gyakran emlékezni. A' te parancsolatod keresem, Főképen erre szoktam vágyakozni; Minden előtt magamban elszántam, Hogy a' te törvényedet én megtartsam.

29.

‡ Chet. 8.

* **H**iszem, te vagy az én örökségem; Teljes erőmmel azért azon leszek, Hogy a' te ígédet megőrizzem. A' te színed előtt szívből könyör-

gök: Kegyelmezz meg, Ur Isten! énnekem, Mert szent ígéreted vígasztal engem.

*30. Jól meggondolom az én utamat, Hogy a' jó útról el ne tévelyedjem, Arra vezérlem minden gondomat, Bizonyságidra lábaim' térítem: Igen sietek, nem késsem semmit Hogy megtarthassam szent parancsolatid.

31. Megfosztottak az istentelenek, Elpusztítának: de mindazonáltal Tőlem törvényid nem felejtetnek; Még éjféلكor felkelek vígassággal, És tégedet dicsérlek és áldlak: Itéletiért szent igazságodnak.

*32. Az olly népekhez adom magamat, A' kik tégedet félnek, és rád néznek, És megtartják parancsolatidat. Bőségével te kegyelmességednek Teljes e' világ: azért én Uram Szent törvényedre tőled taníttassam.

33.

v Teth 9.

Imé szegény szolgálóddal sok jót től, Szent ígéreted szerint megsegítél, Kinn most is örvendek teljes szívből: Taníts és áldj engem jó értelemmel, Engedd nékem szent ismeretedet, Mert én igaznak tartom törvényedet.

*34. Minekelőtte megbüntettetném, Az igaz utat elvétettem vala; Most életem ígédhez rendelem, Nagy szorgalmatossággal nézek arra: Uram jó kedvű vagy, és irgalmas: Azért szerzésedre engemet oktass.

35. A' kevélyek rólam hamisságot Költnek, de én a' te szent törvényedet Megőrízem parancsolatidat: Kövér az ő szívek és elfeldüllyedt;

Én pedig a' te szent törvényedben, Gyönyörködöm én teljes életemben.

*36. Jómra lett nékem, hogy megalázzál, Hogy megtanúlnám a' te törvényedet, Kinn igyekezem nagy óhajtással; Aranyt, ezüstöt, és egyéb effélét, Kik az emberek nagyra becsülnék, Törvényedhez képest tartok semminek.

37.

Jod. 10.

Kezeiddel formáltál engemet, Taníts meg azért parancsolatidra, Hogy tudjam törvényednek értelmét, És ezen indulnak nagy vígasságra Az Istenfélők, látván e' dolgot, Hogy ígédben vetem bizodalمامat.

38. Igaz vagy, Uram! ítéletedben, Tudom hogy senkit nem büntetsz méltatlan, Engem is méltán büntetsz ekképpen: Kérlek cselekedjed ezt irgalmadban, Hogy én megvígasztaltassam megint, Szolgádnak mondott ígéreted szerint.

39. Nagy irgalmadat mutasd meg nékem, Hogy éljek, mert csak a' te törvényedben Vagyon minden én gyönyörűségem, A' kevélyek essenek szégyenségekben, Kik engem hamis okkal terhelnek, De én a' te törvényedről beszélek.

40. Térjetez hozzám mostan mindenek, Kik téged félnek, törvényed' tisztelik, És a' te bizonyoságidnak hisznek. Tiszta én szívem el nem tévelyedik, De megtartja parancsolatidat, Hogy ne valjak szégyent se gyalázatot.

41.

Caph. 11.

Lelkem elfogy nagy kívánságában, Midőn várom a' te segedelmedet, Bízván ígédnek fogá-

dásában: Ugyan elfárasztom az én szememet Nagy várakozás miatt, így szólván: Mikor vigasztalsz meg engem valóban?

42. Noha én csaknem hasonló vagyok A' füstön elaszott száraz tömlőhöz: Szerzésidre mégis gondot tartok, Míglen kell várnom? mikor látsz ügyemhez? Míg halasztod el ítéletedet, És ha bünteted meg ellenségimet?

43. A' kevélyek, kik szent törvényedet Megvetik, titkon nékem vermet ásnak, De ha tekintjük szent szerzésidet Minden parancsolatid jók, igazak. Nagy méltatlanul kergetnek engem: Tarts meg azért és légy én segedelmem.

44. Csak nem elvesztének ők engemet, És majd ugyan eltörlének e' földről: Még sem hagyom el szent törvényedet. Tartsd meg életemet kegyességéből, Hogy megtartsam Felséged kötésit, És megőrizem szádnak bizonyságit.

45. ↳ *Lamed. 12.*

***M**ind örökké Uram! a' te igéd Megáll, és megtart a' magas mennyekben: Azonképen isteni hűséged Meg marad örökké minden időben: Mint ez alsó föld, kit te fundáltál, Melly az ő helyében mindenkor megáll.

46. Mind ma és mind örökké megállnak, A' miket te rendszerint teremtetél; És tenéked mindenek szolgálnak. Hogy ha magamat a' te törvénnyel Nem vigasztaltam volna, már régen Elveszttem volna én nagy inségemben.

*47. Nem felejttem el szent törvényedet, És gondot tartok parancsolatodra! Mért te azokban

éltetsz engemet: Tekints Uram! kegyelmesen szolgádra, Légy segítségem, mert tiéd vagyok, És törvényednek őrzésére vágyok.

48. Az istentelenek reám titkon Incselkednek, és törnek életemre, Én elmélkedem bizonyásigdon: És minden dolgot ha megnézek végre, Látom, hogy mindenek elmúlандók, De a' te törvényid megmaradandók.

49.

v *Mem.* 13.

Nagy szerelmem vagyok törvényedhez, Mellyről naponként örömet beszélek, Mert ez nékem víg örömet szerez: Te parancsolatid bölcsőbbé tésznek Engemet minden ellenségimnél, Mert örökké tőlem nem távoznak el.

50. Tudósbb vagyok én tanítóimnál, A' mellyeket nagy bölcsenek tart minden; Mert bizonyságod elmémben megáll; Még a' véneknél is bölcsőbb vagyok én; Mert törvényed' szemem előtt tartom, És elmémet attól el nem fordítom.

*51. Minden hamis utat elkerülök, Hogy lábam ne járjon gonosz ösvényen: Igéd megtartásának örülök: Ítéletedet tekintem szüntelen, Azoktól soha el nem távozom, Kik által én te tőled tanittatom.

*52. A' te beszéded édes és drága, Még a' méznél is édesb az én számban, Kimondhatatlan gyönyörű volta: Igédben van bölcseségem fundálván, Bölcseségemet abban keresem; A' hamisságnak ösvényit gyűlölöm.

53.

J *Nun.* 14.

*Óránként fáklyám nékem szent ígéd, Melly világot tart nékem utaimban, Hogy egyenesen járjam ösvényed', A' mellyen én járhatok bátorságban: Megesküszöm néked, és megállom, Hogy igazságodnak jussát megtartom.

54. Felette igen megszomorodtam; Enyhíts meg, és végy fel engem ismétlen; A' mint nékem megigérted Uram! Az áldozat, kit szájam neked teszen, Kérlek hogy légyen kedves te nálad, És ítéletedet tudtomra adjad.

55. Halálos veszélyben forog lelkem, Ugy-hogy markomban hordozom éltemet; Szent törvényedet még sem felejttem; A' hitlenek, kik gyalázzák nevedet, Tört vetnek nékem minde-nütt széllyel; Szent szerzésidtől még sem távo-zom el.

*56. Bizonyságidat örököül bírom, És azokat tartom drága kincsemnek, Azokban lesz minden vígasságom; Szívemet hajtom a' te törvényed-nek Megtartására minden időben, És azokat meg-örzöm mind végiglen.

57.

D *Samech.* 15.

Ösztönösön gyűlölöm azokat, A' kik mindenkor csak gonoszt gondolnak: De szeretem parancsolatidat, És csak tégedet tartlak óltalmamnak: Igéretedben van reménységem, A' te szent ígéd megvígasztal engem.

58. Gonosztévők! menjetek el tőlem: Mert én azt mind megakarom tartani, A' mit az Is-

ten parancsol nékem. Igéd szerint siess engem táplálni, Hogy élhessek, segíts meg Ur Isten! Ne szégyenüljek meg reménységemben.

59. Légy gyámolom adj jó egészséget: Ugy léssen énnékem kedves törvényed, Abban keresem én öröömöt; Az ollyakat te mind a' földhöz vered, Kik elhajlanak igazságodtól, És minden dolgokban járnak álnokúl.

60. Gonoszokat te elvetsz e' földről, Mint a' salakot vagy ércznek szemetét: Bizonyáságot szeretem szívből, Szívem félelmében előtted reszket, Testem elepedt nagy rettegésben, A' te kemény ítéletedre nézvén.

61.

y *Ain.* 16.

Perpatvar nincsen nékem kedvemben, Igaz ítéletet teszek mindennek Ne adj azért azoknak kezekben, A' kik engemet szüntelen kergetnek; Szolgádat minden jóra vezérljed, És a' kevélyek ellen védelmezzed.

62. Az én szemeim elfogyatkoztak, Ugy nézik és várják segedelmedet, Igédnek igazságát óhajtják: Ne késsél Uram! segíts meg engemet, Szegény szolgálóddal tégy kegyelmesen; Taníts ígédre oktass törvényedben.

63. Szolgád vagyok, adj értelmet nekem, Hogy érthessem a' te bizonyáságot, És jó értelmében gyönyörködjem. Ideje, Uram! hogy láttasd dolgodat, Mert nincs már helye az igazságnak, A' te törvényid mind hátrahagyatnak.

* 64. Azért a' te parancsolatodat A' tiszta aranynál inkább szeretem; Mindennél feljebb

tartom azokat, Életemet azok szerint rendelem;
Mert igaznak tartom mindenképen, A' hamis ös-
vényt gyűlölöm erősen.

65.

D *Pe. 17.*

***R**akvák bizonyságid nagy csudákkal hogy az-
ért megtarthassam én szívemben, Azon igyeke-
zem buzgósággal: A' te ígéd, ha kik veszik
eszekben, Setét szíveket megvilágosít, Együ-
gyűeket bölcseségre tanít.

*66. Felfohászkodom gyakran én számmal;
Mert én azt nagy szívem szerint kívánom, Hogy
törvényedet értsem bizonynyal, Tekints reám,
színedet engedd látnom; Irgalmazz nékem! lám
nagy jókedved Azokhoz, a' kik szeretik szent
neved!

*67. Szent ígédben vezérljed útam, És
őrizz meg engem a' hamisságtól: Hogy az raj-
tam ne végyen hatalmat. Ments meg a' népnek
nyomorúságától, Hogy örömmel törvényedet néz-
zem, És parancsolatidat megőrizzem.

68. Világosítsd orczádat szolgálodon, És ta-
nits meg, hogy én jól meggondoljam Szerzésed
engem mire tanítson. Könnyhullatásom szemem-
ből kifolyam; Mint a' patak, azért, hogy a' né-
pek Becsületet nem tesznek törvényednek.

69.

x *Tzade. 18.*

Summa szerint, Uram! te igaz vagy Mindennemű
te cselekedetedben, Itéletednek igazsága nagy,
Igazságodat vehetik eszekben Bizonyságidat a'
kik megnézik És parancsolatidat megőrizik.

70. Megöl a' bú nagy indulatomban, Midőn tekintem a' te szent ígédet, Hogy az ellenség csúfolja bátran; És elfelejti minden beszédidet. A' te szent ígéd igen szép tiszta: Szolgád azért szereti és megtartja.

71. Én kicsiny és megvettetett vagyok; De még sem felejttem el törvényedet, Sőt mindenütt arra gondot tartok. Szent igazságidnak nem látják végét, Mert ők mind örökké megmaradnak, Törvényed törvénye az igazságnak.

72. Én kergettetem, vagyok inségben, De nem gondolván semmit nyavalyámmal, Gyönyörködöm a' te törvényedben: A' te igazságod örökké megáll: Mellyet nekem jelents meg kegyesen, És bátorságos leszek életemben.

73.

p *Koph.* 19.

***T**eljes szívből hozzád esedezem, Uram! hallgass meg engem kegyelmesen, Hogy rendelésidet megőrizzem: Kérlek szabadíts meg engem Ur Isten! És legottan igyekezem azon, Hogy bizonyságid' megtartsam jó módon.

*74. Gyakorta reggel viradta előtt Te hozzád könyörgésemben kiáltok, Igédben vetvén reménységemet: Előbb hogy nem elmennek a' vírasztók, Az én szemeim vigyáznak, néznek, És a' te szent ígédről elmélkednek.

75. Kegyességedért halld meg beszédem, Tartsd meg életemet igazságodból; Hadd vidámuljon meg az én szívem: Mert a' sok hitetlen nép reám tódúl, És engem szertelen sanyargatnak, De a' te törvényidtől távol vannak.

*76. De te én hozzám Úram! közel vagy, És benned bizom én minden időben: Szent törvényidnek igazsága nagy, Bizonyoságid fundállatnak ekképen: Hogy örökké megmaradnak tudom, És jól értem, azért nyilván kimondom.

77.

7 *Resch.* 20.

Vedd eszedbe én nagy inségemet, És én nyavalyáimból szabadíts meg; Mert nem felejttem el törvényedet: Fogadd fel ügyemet és védelmezz meg, Megtekintvén szent ígéretedet, A' halál ellen tartsd meg életemet.

78. A' gonoszoktól (minden meghigye); Segítség, és idvesség távol vagyon, Mert ők nem néznek szent szerzésidre. Szent irgalmasságod nagy mindenkoron. Uram! tarts meg engemet, hogy éljek Igazsága szerint ítéletednek.

79. Bizonyoságidat én nem hagyom el, Noha én reám nagy sok népek törnek, Kik gyűlölnék, és kergetnek széllyel. Óh melly sérelmes az az én szívemnek, Hogy ellenségi az igazságnak, A' te igéddel semmit nem gondolnak.

*80. Parancsolatidat én szeretem, És soha el nem távozom azoktól: Kegyességedből tartsd meg életem. Te igaz beszéded mindent felülmúl, Szent ítéleti igazságodnak Mostan és mind örökké megmaradnak.

81.

7 *Schin.* 21.

Üznek, kergetnek a' fejedelmek, Noha semmit senkinek nem vétettem: Szent ígédttől szívemben

rettegek, De ígéretedben örvendez lelkem, Mint a' ki talál nagy gazdag prédát, Avvagy mint a' ki nyer sok drága marhát.

82. A' hazugságot igen gyűlölöm; Semmit e' földön inkább nem utálok, De a' te törvényedet szeretem, Igazságodon olly igen vígadok, És meggondolván ítéletedet, Naponként hétszer dicsérlek tégedet.

*83. Nagy békességek vagyon azoknak, A' kik szeretik a' te törvényedet, Semmi veszélybe ők nem akadnak. Várom, Uram! a' te idvességedet, Abban forгатom minden gondomat, Hogy cselekedjem parancsolatidat.

*84. Bizonyságidra gondot tart lelkem, Mert én olly igen szeretem azokat, És én csak azokban gyönyörködöm; Bizonyságidban gyakorlom magamat: Előtted vagyon minden életem, Nincsen elrejtve tőled én ösvényem.

85

Thau. 22.

***Z**engő kiáltásom jusson hozzád, És igazságodat adjad értenem, A' mint szent ígédben felfogadtad, Jusson elődbe én esedezésem; Szabadíts meg minden inségemből, A' te régen tett szent ígéretedből.

*86. Ha én megtanúlok szerzésedet, Az én ajakimmal dicsérlek téged, Nyelvem hirdeti te szent ígédet; Mert minden törvényed és ígéreted Merő hűség, és tiszta igazság, Mellyben nem taláztatik semmi hívság.

*87. Ments meg Uram! engem kezeiddel, És légy erős segedelmem énnékem; Mert törvénye-

det szeretem szívvel. Idvezítésedet várom Istennem! Mellyben vettem reménységemet; Mert igen kedvellem szent törvényedet.

* 88. Éltét csak azért kívánja lelkem, Hogy ő tégedet Uram! dicsérhessen; Ítéleted legyen segítségem: Mint egy elveszett juh úgy bújdosom én: Uram! keress meg engem szolgádat; 'S nem felejttem el parancsolatodat.

CXX. ZSOLTÁR. T.B.

EN az Úr Istenhez kiálték, Mikorön nagy
 inségben valék, És he nem dugá az ő fülét.
 Uram hallgasd meg kérésemet! A' népeknek
 hazug szájoktól, Hamis nyelvek gyalázatjá-
 tól, Életemet e' veszélytől Tartsd meg ke-
 gyelmességedből.

2. Vajjon a' te csélcsapó nyelved Micsoda haszont ád tenéked? De minémü jó dolgot tehet? Hazudozásával mit nyerhet? Szintén mint a' nyíl a' kézívben, Kit a' vitéz megvon kezében, A' melly éget olly sebesen, Mint tűz a' fenyőtövishen.

3. Óh! melly igen nehéz énnékem Ez itt lakásom és életem A' Mésékiták sátorában, A' Kédáriták hajlékában! Én ezen olly igen kesergek, Hogy kik békességet gyűlölnek, Azoknál kell soká laknom, Kik között nagy én bánatom.

4. Én mind csak békességet szoltam, Háborúgástól magamat óvtam: De ez nem tetszik ő nekik, Csak had és harcz kell ő kedveknek.

CXXI. ZSOLTÁR. T.B.

Szemem a' hegyekre vetem, Mert felyül
van nékem Minden segedelmem: Isten az én
reménységem, Ki az eget formálta, És a'
földet alkotta.

2. Lábad' botlani nem hagyja: És a' ki rád vigyáz Nem szunyadozik az. Izráelt hozzá fogadja; Mert az nem aluszik el, De rájok gondot visel.

3. Az Ur téged megőrizzen, Kezét rád terjesztvén Árnyékkal befedjen, Hogy a' nap ő hévségében Neked ne ártson, 's éjjel A' hóld az ő fényével.

4. Az Ur őrizze örökké Lelkedet esettől, Mentse meg veszélytől: Az Ur híven megőrizze A' te kimenésedet, És te bájövésedet.

CXXII. ZSOLTÁR. T.B.

Ö rülök az én szívemben, E' kíváncsok
 Hogy mi bémegyünk
 hírt hallván, :/: Az Isten lakó helyében,
 ezután
 Jéruzsálem kapuiban :/: A' Jéruzsálem jól
 Mi lábainkkal megállván.
 megépült Sok ékes épületekkel, :/: Min-
 Holott szép polgári renddel
 denféle nemzet egybegyült.

2. Az Úrnak minden nemzete, Mint meghagy-
 ta Izráelnek :/: Gyűljenek Jéruzsálembe, És ott
 az Istent dicsérjék: A' székek ott tétetnek fel, :/:
 Kiken Dávid háza ítél, És ott az igazság lako-
 zik. Kérjetejék jót e' városnak: :/: Békesség legyen
 azoknak, Kik e' várost tisztán szeretik.

* 3. Légyen te köfalaidban Csendesség és jó
 békesség, :/: A' község közt egyenesség, Jó
 szerencse házaidban, Az én atyámfiaiért, :/: És
 ott lakó feleimért Adjon Isten jó békességet:
 Szentségiért én ez helynek, :/: Melly szerzetett
 az Istennek, Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. ZSOLTÁR. T.B.

T e hozzád szemeimet Úr Isten! Eme-
 lem az égben: Mint szolgának szemei nyitva
 vannak, És az Úrra vígyáznak; Mint szol-
 gálóleány ő aszszonyára Tekint minden órá-
 ban: Úgy néznek szemeink az Istenre, És
 ő kegyelmére.

2. Kegyelmezz, Uram! kegyelmezz nekünk,
 Mert nincs becsületünk, Minden olly szertelenül
 gyaláz minket, Mellynél feljebb nem lehet; Ke-
 vély népek minket szörnyen nevetnek, Rajtunk
 csufságot űznek, Negédes szókkal úgy nevette-
 tünk, Kikkel eltölt lelkünk.

CXXIV. ZSOLTÁR. T.B.

A Z Izráel ezt nyilván mondhatja: Ha
 az Isten nem lett volna velünk; Ha az ő nem

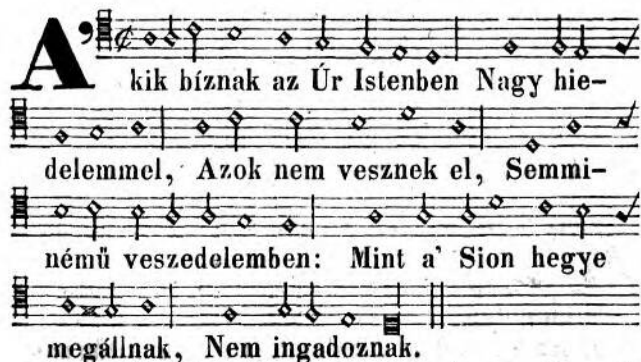

2. Elnyelnek vala ők elevenen, Ugy reánk gerjedt vala haragjok; Minket teljességgel a' nagy habok Vízzelelborítanak vala szörnyen, Ránk omlanak vala nagy patakok.

3. A' nagy árvíz reánk rohan vala, És elnyeli vala életünket; Dícséret Istennek! hogy ő minket Az ő fogoktól megszabadíta, Hogy ők meg ne ennének bennünket.

4. Miképen elszalad a' madárka A' madarász töriből, ekképen Megszabadulánk a' tört elszegvén; Mert életünknek az Ur óltalma, Ki megnyet földet teremte bölcsen.

CXXV. ZSOLTÁR. T.B.

* 2. És mint a' nagy Jéruzsálemet Hegyek

környülvették, És nagy kerítések: Akképen Isten az ő népét És az ő híveit környülveszi, És megőrízi.

* 3. Mert az övét ő nem hagyja A' hamis kezében, És semmi inségben; Hogy kiki ő magát megójjá, Hogy a' hitlen népekkel egybe Ne essék bűnbe.

* 4. Jelen vagyok a' jó szívűekkel: De a' hitleneket, És ő ösvényeket Elhagyja a' gonosztévőkkel: De Izráelnek békességet Ád csendeséget.

CXXVI. ZSOLTÁR. T.B.

Mikor a' Siont az Isten Fogságból
 kihozá híven, Úgy mentünk, mintegy álomban:
 Vig nevetség volt szájunkban,
 Dicsekedtünk a' mi nyelvünkkel; :/: A' po-
 És éneklettünk nagy örömmel:
 gány közt minden mondta: Ez nyilván az
 Isten dolga.

2. Az Ur mutatá hatalmát, Mi velünk tön nagy csudákat, Azért őt dicsérjük itten, Örvendez-

zünk szíveinkben. Hozd ki, Ur Isten a' többit is, ∴ Vesd végét ő fogságoknak is; Mint az erős zúgó széllel Mind e' föld megszárad szélllyel.

*3. A' kik nagy könnyhullatással Búzáat vetnek nagy bánattal, Aratáskor azok szélllyel Aratnak nagy víg örömmel: Sírva mennek ki a' vetésre, ∴ A' magot hintik keseregve: De a' jó kévéket aztán Béhordják nagy vígaszágban.

CXXVII. ZSOLTÁR. T. B. 117. n.

Hogyha ember házat épít, Isten segedelme nélkül, Ott a' munka hijába kél: Ha Isten nem őrzi népét, És a' várost meg nem óvja, Az örököknek semmi haszna.

2. Hijába keltek fel reggel, Nagy későn feküdni menvén, Alig esztek a' kenyérben, Kit kerestek veréjtékkel: Holott kit az Isten szeret, Annak könnyen ad eleget.

*3. A' kinek gyermeki vannak, Szép ajándékkal láttatik, Melly az Istentől adatik; Kedves áldása az Urnak, A' ki láthatja magzatit, Önnön méhének gyümölcsit.

*4. Óh melly drága adományok, Hogy az illy apró gyermekek Ékesen felnevekednek! És ők szintén ollyaténok, Mint a' nyilak a' kézívben, Az erős vitéz kezében.

5. Nyilván bődognak mondatik, Ki bővölködik azokkal, Rakva ő tegze nyilakkal Szégyen ő rajtok nem esik; Ha ellenség a' kapuban Béidézi vádolásban.

CXXVIII. ZSOLTÁR. T.B.

B oldog az ember nyilván, Ki az Istent
féli, Ő útáiban járván Ösvényit kedvelli:
Mert magadat táplálsz Kezed munkájával:
Isten megáldja dolgod', Lát jó állapottal.

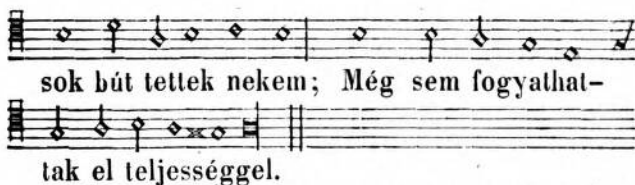
2. Feleséged házában Mint a' szőlővessző,
Gyümölcsöt szépet hozván, Ha eljő az idő: Meg-
látod gyermekidet Te asztalod körül, Renddel,
mint olajvesszőt, Kikben szived örül.

3. Ez igen szép ajándék, Mit az Isten enged
Az ő benne hívőknek, A' kiket ő szeret: Ő meg-
áldja életedet, A' Sion hegyéről, Sok jóval lát
tégedet A' Jeruzsálemből.

4. És végre te meglátod Fiadnak fíjait; Izrá-
elnek csudálsz Nagy szép békességit.

CXXIX. ZSOLTÁR. T.B.

E N ifjúságomtól fogva engem Sanyar-
gattak, mondhatja az Izráel; Régtől fogva

2. Keresztül szelley az én hátamat Megszántották és megszagatták szörnyen; Vontanak rajtam nagy barázdákat, Ugyhogy testemben semmi ép tag nincsen.

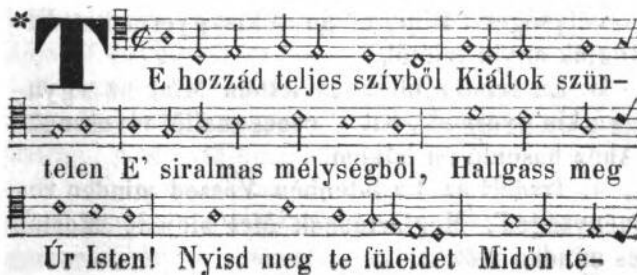
3. De az igazságnak jó Istene Elszaggatá az ellenség kötelét: Kik irigykednek Sion hegyére, Nagy szégyenség térítse hátra őket.

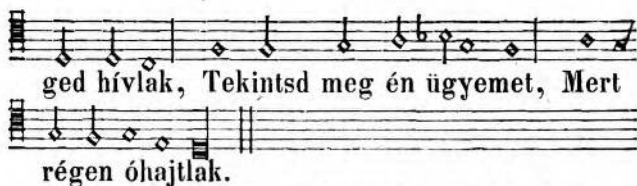
4. Mint a' hitvány fű olyyak légyenek, A' melly szokott nőni az esztárhákon, Elasz, minekelőtte kinőnék, A' kiből nincsen sehol semmi haszon.

5. Kin az arató nem talál annyit, Hogy egy marokkal valót arathatna; Nem hogy köthetne valami kévét, A' kit ember ölébe szoríthatna.

6. És a' kik itt elménnek ne mondják: A' kegyes Isten áldjon meg titeket, Aratástok legyenek szaporák: Az Ur nevében áldunk benneteket.

CXXX. ZSOLTÁR. T.B.

* 2. Ha, Uram! bűnünk szerint Minket büntetnél meg, Uram! e' világ szerint Ki állhatna úgy meg? De a' te irgalmad nagy A' téged felökön, És te engedelmes vagy, Hogy dicsérjen minden.

* 3. Énnékem reménységem Vagyon csak Istenben, És bízik az én szívem Ő szent igéjében, Én lelkem erős hittel Az Urat óhajlja, Mint a' virasztó éjjel A' viradtát várja.

* 4. Izráel az Istenben Vesd reménységedet, Mert szent irgalma bőven Nagy messze kiterjedt, Ő segítő mindenben, Hívein könyörül, Az Izráelt kegyesen Kimentí bűnéből.

CXXXI. ZSOLT. T. B. 100. nót.

Uram! nem űz nagyra szívem, Szemem nem hányom magasan, Nem lélekzem olly dolgokban, Kik felyül haladnak engem.

2. Ha ki nem vettem szívemből Mindennemű kevélységet, Mint midőn a' kis gyermeket Elfogják anyja tejétől.

3. Én szintén ollyanná lettem Mint az együgyű kis gyermek, Kit a' csecs mellől elvesznek, Ahoz hasonló én lelkem.

4. Izráell az Úr Istenben Vessed minden reménységed', Megtartódnak ötet hidjed, Mostan és minden időben.

CXXXII. ZSOLTÁR. T.B.

mlékezzél meg Úr Isten! Dávidról és
 ínségiről, Ki néked megesküdt szívből, És
 fogadást tett hívségben, Az Urnak, kit Já-
 kób tisztel.

2. Ezt, ugymond, én felfogodom, Hogy be nem mégyek házamba, Sem le nem fekszem ágyamba, Szemeimet be sem húnym, Minden álmodom hátra hagyván.

3. Nyúgalmam addig nem leszen, Miglen helyet nem keresek A' Jákób nagy Istenének, Holott sátort szerzek szépen, Hol dicsősége lakozzék.

4. Imé ezt nyilván hallottuk, Hogy az Éfraimhoz néked Kiváltképen vagyon kedved, A' helyet mi megtaláltuk A' mezőn az erdő mellett.

5. Mi feljöttünk (felmegyünk) e' szent helyre, És te zsámolyszéked előtt Meghajtjuk a' mi térdünket: Uram! kelj fel, jöjj el ide Erőd ládájával együtt.

6. Igazságnak ruháiban Papjaid felöltözzenek, Engedj örömet szentidnek; Kenettidet tartsd meg bátran, A' Dávid néked kellessék.

7. A' Dávidnak az Ur Isten Megesküdt mint szolgálának, És ő bizvást hihet annak: Im a' te nemzedetből én Székedre királyt állatok.

8. És aztán a' te gyermekid Megtartják én kötésimet, És bizonyágtételimet: És örökké a te széked' Megülk, mint örököket.

9. Mert a' Sion az Ur Isten Választá lakóhelyének, Mondván: ez hely kell kedvemnek, Itt lakom minden időben, Ez helye csendességemnek.

10. Én őket megelégitem, Kenyért adok a' szegénynek, Ruhájába idvességnek Papjait felöltöztetem, Örömök lesz a' híveknek.

11. Felnevelem én egy szarvát Az én szolgámnak Dávidnak; Kit én felkentem magamnak, Felkészítettem lámpását, Hogy lássa világot annak.

12. De viszont ő ellenségit Öltöztetem nagy szegyenbe, Midőn a' koronát fején Meglátják és dicsőségit, Hogy megvirágzik ékesen.

CXXXIII. ZSOLTÁR. T.B.

Ime mé melly jó és melly nagy gyönyörűség
Az atyafiak közt az egyenesség Ha békével
együtt laknak! Mint a' balzsamolaj, ők oly-
lyanok, A' melly jószagú és igen kedves,
Mellytől Áron feje nedves.

2. Mikor fejről széllyel alácsordul. Szakálán szép illatosan aláfol; Végre ő szép köntösire: És mint a' harmat a' Hermon hegyre, És a' szent Sionra leszáll szépen, A' földet meghinti bőven.

3. Mert az Ur megáldja az ilyeneket, És ő nékiek ad hosszú életet, Mellynek határa nem lészen.

CXXXIV. ZSOLTÁR. T.B.

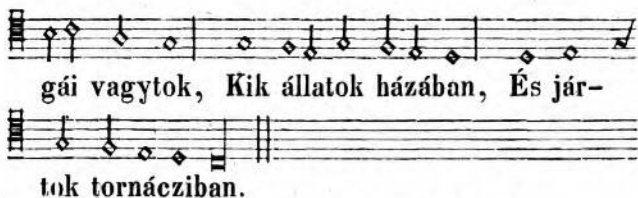
Urnak szolgálai mindnyájan! Áldjátok
az Urat vígan, Kik az ő házában éjjel, Ví-
gyázván vagytok hűséggel.

2. Felemelvén kezeteiket, Dicsérjétek Istenteket Szívből neki hálát adván, Őt áldjátok mind untalan.

3. Megáldjon téged az Isten! A' Sionról kegyelmesen; Ki teremtetten az eget, A' földet és mindeneiket.

CXXXV. ZSOLTÁR. T.B.

Aldjátok az Úr nevét, A' kik neki szolgál-
gáltok, Magasztaljátok őtet, Kik hív szol-

2. Dicsérjétek mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét, Mert ő igen jó kedvű: Jákóbot, mint ő népét, Izráelt elválasztá Örökévé foglalá.

* 3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősbbs más Isteneknél, Hatalma nagy mindenben: Isteni beszédével, A' mit akar az égen, Megteszi földön vízen.

* 4. Ki e' világ végiről Támaszt terhes felhőket, A' földet hinti felyül, Midőn bocsát esőket; Szeleit rejtek helyből Kiküldi erejéből.

5. Az első szülötteket Megölé Egyiptomban; Mind barmot, és mind népet, Nagy csudákat mutatván; Kinn álméltkodott minden Az Egyiptom földében.

6. Népestől a' Farahót, Sok nemzetet elveszte: Sok erős királyokat, Ámori Sikhont veszté, És a' Bázsáni Ogot, A' Kanaán országot.

7. E' földet Izráelnek Adá, mint ő népének, Hogy örökségek lenne Nékiek mind örökké: Uram! a' te irgalmad Mind örökké megmarad.

* 8. Megáll örökké neved, És szent emlékezeted, Népedet hatalmadban Itéled igazságban: Szolgáinak az Isten Megkegyelmez kegyesen.

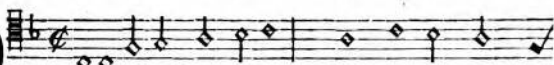
9. A' pogányok bálványi Ezüsből és aranyból Kézzel szoktak öntetni, Csak semmik, bár nézd meg jól: Szájokkal ők nem szólnak; Ő szemekkel nem látnak.

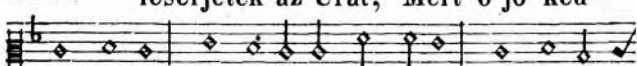
10. Nem hallanak fülökkel, Az ő szájok nem lehell. Azokhoz mind hasonlók Az ilyen képfomálók, És kiknek reménységek Efféle bálványképek.

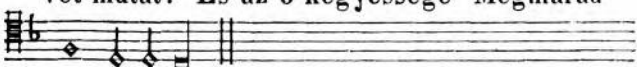
11. Az Urat no dicsérjed Izráel háza népe, Áldjad és dicsőítsed Áronnak nemzetsége, Nemzeti a' Lévinek Az Urat dicsérjétek.

* 12. Kik az Urat félitek, Szent nevét dicsérjétek, A' Sionról áldjátok, És őt magasztaljátok, Az ő lakóhelyében A' szent Jéruszálemben.

CXXXVI. ZSOLTÁR. T. B.

D icsérjétek az Urat, Mert ő jó ked-

 vet mutat: És az ő kegyessége Megmarad

 mind örökké.

2. Áldjátok Istenteket, Isteneknek Istenét; Mert az ő kegyessége Megmarad mind örökké.

3. Dicsérje őtet minden; Mert nagy csudákat teszen, És az ő kegyessége Megmarad mind örökké.

4. Minden őt magasztalja, Mert ő Uraknak Ura; És az ő kegyessége Meg.

5. Ki a' mennyet teremté, És bölcsen ékesíté, Mert az ő kegyessége Megmarad.

6. A' ki a' széles földet Szerzette a' víz felett, És az ő kegyessége Meg.

7. Ki nagy szép lámpásokat Fenn az égen alkotott: És az ő kegyessége Megmarad mind örökké.

8. Nappali vezérlésént Teremtette a' napfényt; És az ő kegy.

9. Holdat, csillagsereget Az éjtszakára szerzett: És az ő kegy.

10. Ki elsőszülöttöket Egyiptomban elvesztett, És az ő kegy.

11. És az Izráelt végre Innét más helyre vitte, És az ő kegy.

12. Az ő nagy erejével Azt tevő jobb kezével: És az ő kegy.

13. A' veres tengert menten Ketté választá könnyen, És az ő kegy.

14. Általvezeté híven Izráelt a' tengeren: És az ő kegy.

15. Farahót a' tengerbe Veszté népével egybe: És az ő kegy.

16. Népét vezérlé híven, A' szörnyű kietlenben: És az ő kegy.

17. A' királyokat széllyel Megrontá kezeivel: És az ő kegy.

18. Erős fejedelmeket Ő megölt, és elvesztett: És az ő kegy.

19. Az Áronnak földébe' Sikhon királyt elveszté: És az ő kegy.

20. Az Og királyt Bázsánban Megölelé hatalmában: És az ő kegy.

21. És földjüket ezeknek Adá az ő népének: És az ő kegy.

22. Hogy Izráel népének Ott lenne örökségek: És az ő kegyessége Megmarad mind örökké.

23. Megemlékezék rólunk Látván nyomorúságunk: És az ő kegyessége Megmarad mind örök.

24. Megmenté jó kedvéből, Ellenségünk kezéből: És az ő kegy.

25. E' földön minden testet Táplál és bőven éltet, És az ő kegy.

26. Áldjátok ez Ur Istent Mindennépek naponként; Mert az ő kegyessége Megmarad mind örökké.

CXXXVII. ZSOLTÁR. T. B.

Hogy a' Babilóni vizeknél ültünk, Ott mi nagy siralomban kesergettünk, A' szent Si-onról megemlékezvén: Mellynél gyönyörűségeb hely nincsen: A' nagy bának és bánatnak miatta Hegedünket függesztettük fűzfákra.

2. A' kik minket fogva tartottak, kértek, Hogy valamit hegedülnénk nékiek, És mondanánk Si-oni éneket; Felelvén mondtuk: miképen lehet? Hogy dicsérhetnök az Ur Istent vígan, Énekelvén ez idegen országban.

3. Ímé neked én azt nyilván felelem, Hogy hokedülésemet elfelejtem Előbb, hogy nem a'

Jeruzsálemet; Míg e' fogságban tartnak engemet,
Bár ínyemhez ragadjon az én nyelvem Ha Jeru-
zsálemre nem óhajt szívem.

4. Az Édom fijairól emlékezzél, És nékiek,
Uram! azt ne engedd el, A' mit ők akkoron ki-
áltottak, Midőn Jeruzsálemet rontották: Fosz-
szad! foszszad! Jeruzsálemnek népét, Földre le-
rontsad minden épületét!

5. Te Babilonnak leánya meghigyed, Hogy még
végre porhamuvá kell lenned: Bóldog, a' ki te-
néked e' dolgot Megfizeti e' méltatlanságot; Ki-
öledből gyermekidet kirántja, És az erős köszik-
lához paskolja.

CXXXVIII. ZSOLTÁR. T. B.

* **D**icsér téged teljes szívem; Én Iste-
Dicsérlek Istenek felett Én tége-
nem! hirdetem neved': :/: És a' te szent-
det mert azt érdemled:
egyházadban, Imádkozván neved tisztelem:
Áldásodra én kész vagyok, Hálát adok né-
ked Istenem.

*2. Öregbül nagy dicsőséged, Mert megté-

szed a' mit megmondasz; *:l:* Ha könyörgök inségemben, Engem menten megszabadítasz. Téged minden földön lakók, Nagy királyok, Uram! dicsérnek, Mert szent ígéd igazságát, Tiszta voltát eszekbe vették.

*3. Ez Urat, ki felségesen Csudát téssen, felmagasztalják, *:l:* Mondván: nagy az ő ereje, Dicsősége, és azért áldják, Mert noha ül nagy magasan, De lát nyilván alatt valókat, Magas dolgokat is könnyen Lát élesen mind fenn 's mind alatt.

*4. Mindennemű szükségemben, Inségemben megerősítesz; *:l:* Láttokra ellenségimnek, Kik gyűlölnek, engem megmentesz. A' mit az Ur egyszer végez, Az jó véghez megyen mindennütt. Jó kedved megáll ne hagyd el, Sőt végezd el kezed munkáit.

CXXXIX. ZSOLT. T. B. 30. n.

*Uram! te megvizsgálasz engem, Megismersz mindent én bennem, Vagy állok, ülök, vagy megyek, Mind tudod a' mit mivelek; Valamit gondolok szívemben; Te azt mind jól érted messzünnen.

*2. Vagy járok, kelek, vagy fekszem, Te mindenütt vagy környülem, Jól látod minden útamat, Érted minden dolgaimat: Egy szó sem jó az én nyelvemre, Kit elébb nem tudtál volna te.

*3. Köröskörnyül rajtam minden Tőled nagyon teremtetvén, Reám bocsátád kezedet, Felülmúlja értelmemet; Bölcseségedet nem foghatom, Dolgaidon csak álmélkodom.

*4. Lelked előtt hová mennék, Holott elrejtve lehetnék? Előtted hová szaladjak? Égbe menjek? ott talállak. Ha ágyamat vetném a' sírban, Ott talállak téged legottan.

*5. Ha a' hajnal szárnyát venném, És az égre emelkedném, És elrepülnék nagy megszze, A' külső tenger szélire: Ott is meglelnél, Uram! engem, Kezedet el nem kerülhetném.

*6. Mondék: talán setéséggel Betakaródzhatom éjjel: Az sem lenne használatos, Mert még az éj is világos, Melly környülem annyira fénylik, Hogy nekem fényes napnak látszik.

*7. Te alkottad veséimet, Midőn formáltál engemet, Az én anyámnak méhében Bétakarítottál szépen; Azért áldlak minden időben; Hogy teremtetél csudaképen.

*8 Dolgaid csudálatosok, Kiket ha én meg-gondolok, Megkell azt nekem vallanom: Tudtadra volt minden csontom, Midőn engemet csudaképen A' föld alá dugtál rejtekben.

*9. Nálad ismeretes voltam, Előbb hogynem formáltattam: Hogy még nem voltam, ismertél, Én tagaimra szemléltél, Kik könyvedben voltak felírván, Midőn még nem voltam formálván.

*10. Melly drágák a' te tanácsid! Ha megnézem gondolatid', Számtalan soknak találom: Ha kimondani akarom, Többnek lelem én a' fővény-nél, Melly sok a' tenger parton széllyel.

11. Én elmélkedem azokról, Ha felserkenek álmomból. Vajha egykor azt mivelnéd, A' hitleneket megölnéd, És mind a' kik vért szomszúhozna, Én tőlem megszze távoznának.

12. Azokról szólok Ur Isten, Kik téged gya-

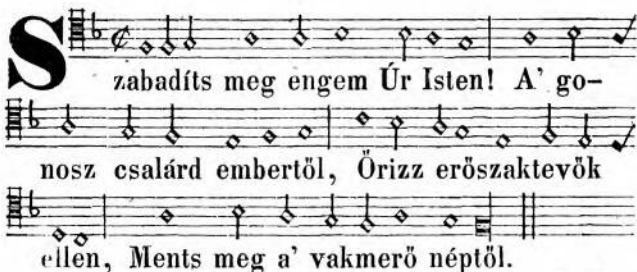
láznak szörnyen, Nagy ellenségid tenéked, És feltámadnak ellened, Nem de nem gyűlölöm-e őket, A' kik bosszantják Felségedet.

13. Gyűlölöm őket szivemben Seregekkel egyetemben, Mint szintén ellenségimet, Vizsgáld meg, Uram! szívemet Próbálj meg engemet és lássad, Szivemnek mi voltát hogy tudjad.

*14. Vizsgáld meg és próbálj jól meg, Szívemet valóban nézd meg, És lásd meg minémű vagyok; Ha gonosz ösvényen járok, És ha olyannak találssz engem, Vezess a' jó útra Istenem.

CXL. ZSOLTÁR. T.B.

Szabadíts meg engem Úr Isten! A' gonosz csalárd embertől, Őrizz erőszaktevők ellen, Ments meg a' vakmerő néptől.

2. Kik csak hamisságot gondolnak Mindenkor az ő szivekben: És hogy hadakat indítsanak, Azon vagynak mindenképen.

3. Élesbben fenik ő nyelveket A' kígyónak fülánkjánál: Mint áspis kígyó egyebeket Megsértnek mérges ajkokkal.

4. Ments meg a' gonoszok kezéből, A' kik erőszakot tesznek, És ügyekeznek szüntelenül, Hogy engemet megejtsenek.

5. A' kevélyek tört vetnek nékem, És min-

denütt hálót hánynak, Kötéllel megvonszák ös-
vényem, Hogy engem megszorítsanak.

6. Én pedig mondék: óh Ur Isten! Te vagy
én erős Istenem! Beszédem' végyed füleidben,
Hallgasd meg csedezésem.

7. Uram! te vagy én segítségem Mindennemű
inségemben; Azért védelmezd meg én fejem' A'
hadakozó időben.

8. Ne engedd a' hitetleneknek, Hogy elővi-
gyék dolgokat, Hogy inkább ne kevélykedjenek,
Rontsd meg gonosz szándékjokat.

9. Én reám töröknek fejeket Vonjad méltó
büntetésre; Ő hamis igyekezeteket Fordítsd az
önnön fejekre.

10. Szálljon reájok lángoló szén, Tűzzel meg-
emésztessenek; Rekkenjenek a' földbe szörnyen,
Többé fel se kelhessenek.

11. A' hamis ember ő nyelvével Ne légyen
nyomos e' földön: Az önnön vakmerőségével
Akadjon szörnyű veszélyben.

* 12. Tudom, hogy Isten a' szegénynek Ügyét
felfogja kegyesen; Megkegyelmez az erőtlennek,
Igazságát kijelentvén.

* 13. Az igazak nagy dicsőséggel Dícsérik te
szent nevedet, És örökké jó reménységgel Meg-
maradnak színed előtt.

CXLI. ZSOLTÁR. T.B.

hozzám ne késsél, Mert téged óhajtlak szív-

vel; Azért hallgass meg kegyelmesen.

*2. Könyörgésem elődbe menjen, Mint jó illat füstölgése, Kezeim felemelése Estveli áldozatúl legyen.

*3. Őrizettel tartsd meg én szájam, A' melly gondot tartson arra, Závárt szerezz ajakimra, Hogy tőlök ne légyen nyavalyám.

*4. Ne bocsásd szívemet gonoszra, Hogy a' hamisan élőkkel Soha ne ereszkedjem el Az ő nyájias kívánságokra.

*5. A' hív ember megfeddjen engem, És fedése kedves leszen, Mint balzsamolaj fejemen; Még verése sem árt énnékem.

6. Mert én elhiszem, 's mondom nyilván, Hogy még a' hitetlenekért Imádkozom mentségekért, Nyavalyájokon szánakozván.

7. Midőn az ő főfő birájok Magas helyről lehányatnak, És osztán eszekbe jutnak Az én beszédim, kik nyájiasok.

8. Mintha ki fát vág nagy erővel, A' forgácsit széllyelhintvén: A' mi csontaink akképen Hevernek a' sír mellett széllyel.

*9 Szemeim reád néznek, Uram! Reménységem vagyon benned: Lelkemet hát el ne vessed; Mert te vagy minden bizodalmam.

10. A' törtől, kit nékem vetettek, És hálójoktól őrizz meg, A' hamis népektől ments meg, A' kik vesztetre igyekeznek.

11. Ejtsd őket önnön hálójokban, Kiték más-
nak készítettek, Hogy én veszély nélkül legyek,
Mellek elmehelek bátran.

CXLII. ZSOLT. T. B. 100. nót.

Én az Urhoz felkiálték, Kiáltván néki könyör-
gék, Jelentvén én panaszimat, Megbeszélém
nyavalyámat.

2. Ha szorongattatik lelkem, Te utat mutatsz
énnekem, Módot találsz, a' melly által Megsza-
badúlok jó móddal.

3. Utamra tört mernek hányni, A' mellyen én
szoktam járni: Tekinték szélyel mellőlem, De
senki nem ismer engem.

4. Bezárattak utak ajtók, Egyfelé sem sza-
ladhatok, És ez ilyen inségemben Senki nin-
csen, ki segítsen.

5. Te hozzád kiálték, Uram! Mondván te vagy
bizodalmam, És egyedül reménységem, E' föl-
dön csak te vagy nékem.

6. Halld meg az én imádságom, Mert igen sa-
nyargattatom, Ments meg ellenségim ellen, Mert
erősbek hogy nem mint én.

7, Vedd ki fogságból lelkemet, Hogy dicsér-
jem szent nevedet: Ha jól téssz velem, a' hi-
vek Ottan engem környülvésznek.

CXLIII. ZSOLTÁR. T. B.

* **H**
allgasd meg Uram! kérésemet; Vedd

2. Szolgádat törvénybe ne idézd, Haragodat reám ne gerjeszd, Az én gonosz bűneimért, Mert ez egész földet bár elnézd Nem találhatsz igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet; A' földhöz verte életemet, Helyheztetett a' setétben, Setétségben engem elrejtett, Mint a' halottat a' sirben.

4. Az én lelkem elkeseredett, Sérelem miatt elepedett, Azért hogy elhagyál engem, Csaknem elszántam életem, Ugy elkeseredett szívem.

5. Ez ilyen nagy inségim között Említém a' régi idöket, Nézvén csúda dolgaidat, Mellyeket kezed cselekedett, Kikkel biztatom magamat.

*6. Te hozzád én Uram Istenem! Nagy siralommal felemelem, És kinyújtom kezeimet; Tégedet úgy óhajt én lelkem, Mint a' száraz föld a' vizet.

*7. Ne késsél hallgasd meg kérésem, Mert elfogy bennem az én lelkem, Szined tőlem el ne térjen, Mert majd elollyaná kell lennem, Mint a' kik szálnak a' sirben.

*8. Kegyelmezz meg, Uram! énnékem, Hallgass meg és őrizz meg engem; Mert én csak te benned bízom. Utaidat adjad ismernem; Mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts meg ellenségitől, Kik engem kergetnek ok nélkül, Benned vetem reménységem, Viselj gondot az én ügyemről, Uram! kérlek ne hagyj engem.

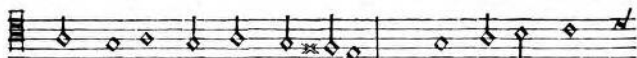
*10. Taníts meg engemet szolgálát, Hogy tehessem akaratodat, Mert te vagy az én Istenem, Hogy őrizhessem útaidat; Szent lelkeddel vezérli engem.

*11. Uram! engemet erősíts meg, Te szent nevedért vigasztalj meg, És a' te kegyességedből Az én életem' szabadítsd meg Mindennemű inségekből.

12. Gondold meg hozzám jó kedvedet, Vesszesd el én ellenségimet, Töröltsessenek el azok, A' kik kergetik életemet, Mert én te hív szolgáló vagyok.

CXLIV. ZSOLTÁR. T.B. 18. n.

Aldott az Úr, ki kezemet tanítja, És
 újjaimat a' hadakozásra: Áldott legyen az
 én jó Istenem, A' ki mindenkor megőríz
 engem; Ő az én kőváram és szabadítóm:
 Ő én paizsom és én óltalmazóm: Te ben-

ned vetem reménységemet; Mert alám ve-

téd az én népemet.

*2. De micsoda az ember életében, Hogy ő reá gondot tartasz ekképen? Micsodák az emberek fiai, Hogy Felséged őket így kedveli? Az emberek dolgát ha megtekinted, Legottan őket csak semminek leled: Az ő napjai hamar elfogynak, És mint az árnyék ottan elmúlnak.

3. Hajtsd meg az egeket, és szállj le menten, Illesd a' hegyeket, hogy füstjök menjen: Bocsáss villámást, őket verd széllyel, Mennyütő nyilaiddal széleszd el, Segíts meg, felyül kezéd hozzáam nyujtsad, E' nagy árvizet rólam elfordítsad, Szabadíts meg e' veszedelemből, Örizz meg az idegen nemzettől.

4. Kiknek szájok merő hazugságot szól, Ő hamis kezekkel tesznek gonoszúl. Uram! neked mondok új éneket, Megzendítem neked hegedűmet: Mert te vagy Uram! ki minden inségben, A' királyt megöltalmazod kegyesen: Szolgádat Dávidot megtekinted, Az öldöklő fegyvertől megmented.

5. Ments meg kezekből az idegeneknek, Kik én ellenem szörnyen dühösködnek, Szájok beszéde merő hamisság, Kezeknek dolga hitvány mulatság. Hogy mint a' szép plánták a' mi fiaiink Felnevekedjenek, mi szép leányink; Kik szépségeikben úgy villogjanak, Mint ékes oszlopi a' templomnak.

* 6. Adjad, hogy tárházink tele legyenek; Csordáink ezeriglen tenyészszenek, Barmunk több legyen sok száz ezernél, Mind városon, falun, mezőn széllyel. Erősen szaporodjanak ökreink; Városinkra ne üssön ellenségink, Földünkől senki el ne vitessék, Utszáinkon panasz ne hallassék.

* 7. Óh boldog nép! a' kit így megáld Isten, És kinek illy jó szerencsét ad itten! Boldog nép az és nem lesz szüksége A' mellynek az Ur az ő Istene.

CXLV. ZSOLTÁR. T.B.

* **M**agasztallak téged én Istenem! Óh
 én királyom! neved' tisztelem: Mindennap'
 hirdetem dicséreted', És örökké áldom te
 szent neved'. Igen dicséretes és nagy az
 Isten! Megfoghatatlan ő dicsőségében: Nem-
 zetről nemzetre te dolgaiddat, Mindenkor hir-
 detem nagy hatalmadat.

* 2. Hirdetem a' te dicsőségedet, A' te fel-

séges dicséretedet, Csodatétidet minden népeknél Én kibeszélem mindenütt szélyel: Hogy hatalmatodat mindenütt hirdessék, Mellyet dolgaiban eszekbe vesznek. Dicsőségedet én el nem halgatom, Hanem mindeneknek előszámlálom.

* 3 Hogy hirdessék a' te jó kedvedet, Minden nép előtt kegyességedet, A' te igazságodat dicsérjék, És szélyel mindenütt kihirdessék. Az Ur felette irgalmas, kegyelmes, Engedelmes, haragra késedelmes: Igen szelid, a' büntetésre késő, Minden teremtetett rendinek kedvező.

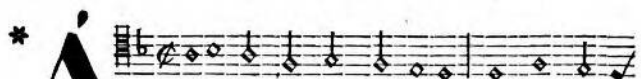
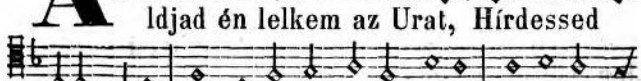
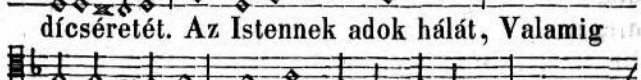
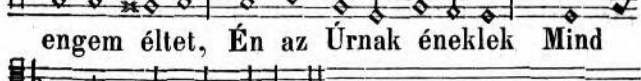
* 4. Azért a' mit teremtetted, minden, Nagy hatalmadról téged dicsérjen; De mindennél inkább a' szent hivek A' te dicsőségedet dicsérjék: Hirdessék országod felséges vóltát, Mindenkor beszéljék nagy hatalmatodat; Hogy az emberek fiai érthessék, Országodnak dicsőségét nézhessék.

* 5 Örökké megáll a' te országod, És mindenkor megtart uraságod: Az Ur megtartja az eldülőket, És felemeli az elesteket. Uram! mindennek szemei rád néznek, És idején eledelt adsz nékiek, Midőn felnyitod áldott kezeidet, Böven megelégitesz mindeneket.

* 6. Az Ur igaz minden útiban: És szentséges minden dolgaiban: Közel vagyon ő azokhoz nyilván, A' kik hozzá kiáltnak valóban. És a' mit az Istenfélők kívánnak, Ő nékiek böven megadattatnak; Nagy kegyelmesen őket meghallgatja, És idvességét nékik megmutatja.

* 7. Megtartja, a' kik szeretik őtet; De mind elveszti a' hitleneket. Az Ur dicséretit szám hirdesse: Az ő nevét minden test dicsérje.

CXLVI. ZSOLTÁR. T.B.

* **A** ldjad én lelkem az Urat, Hírdessed
 dícséretét. Az Istennek adok hálát, Valamig
 engem éltet, Én az Úrnak éneklek Mind
 addig míglen élek.

*2. Ne légyen bizodalmatok Földi fejedelmekben; Egy emberben se bízzatok Kiben segítség nincsen: Mihelyt lelke kimégyn, Menten hamuvá lészen.

*3. Minden dolga és szándéka Elvész azon nap vele. Bóldog a' kinek óltalma A' Jákóbnak Istene, A' kinek mindenekben Reménysége az Isten.

*4. A' ki mind mennyet és földet, És a' tengert teremte, És ezekben mindeneket Nagy hatalmával szerze. Igazsága 's hivsége Megmarad mind örökké.

*5. A' kik méltatlan szenvednek, Megmenti a' jó Isten; A' nyomorúlt éhezőknek Ő eledelt ad bőven; A' foglyokat kihozza, Rabságból kioldozza.

*6. És a' világtalanoknak Megnyitja ő szemeket; A' kik dülőfélben vagynak, Meggyámoltja őket: Az igazakat hiven Szereti az Úr Isten.

*7. Veszedelmében megmenti A' nyavalyás jövevényt; Az árvákat megsegíti, Kegyesen rájok tekint; A' sérelmes özvegyek Tőle megnyihltetnek.

*8. Az hitetleneket megrontja Ösvényeket elvesztvén; De megáll az ő országa Most és minden időben: Óh Sion! a' te Urad Mind örökké megmarad.

CXLVII. ZSOLTÁR. C.M.

A Z Urat dicsérjétek, mert jó, És az Istent dicsérni méltó. Kedves dolog az Úr Istennél, Hogy őtet dicsérjék egy szívvel; Mert Jéruzsálemet az Isten Megépíti nagy kegyelmesen; Ismét az Izráel nemzetét, Özvegyüjti eloszlott népét.

2. Töredelmes szívet meggyógyít, Sérelmes lelket ő megennyhít: Békötözi az ő sebeket, Megkönnyebbíti sérelmeket. A' csillagokat megszámlálja, És azoknak számát jól tudja, És mindeniket úgy ismeri Hogy tulajdon nevén nevezi,

* 3 Nagy a' mi Urunk az Ur Isten, A' kinél nagyobb semmi nincsen, Erőssége kimondhatatlan, Bölcsesége számlálhatatlan. Az együgyűket felemeli, A' szelideket erősíti: Megalázza az hitleneket, A' földre legyalázza őket.

* 4. Azért néki énekeljeteK, Hegedűkkel zengedézsetek: Ki az eget elfedi széllyel Temérdek vizenyős felhőkkel, És az égről esőket bocsát, Mellyeket e földre leszállat; Megnedvesíti az hegyeket, Hogy bőven teremjenek fűvet.

5. Ki ételt ad minden állatnak, És az éh holló fiacskáknak, Kik ő szájokat reá tátják, Kiáltván ételeket várják. Ő néki semmi kedve nincsen. A' lónak ő erősségében: Sem a' férjfinak száraiban, Nem gyönyörködik illy dologban.

6. Inkább azokban gyönyörködik A' kik őtet igazán félik, Kik teljes szivből kegyes voltát Mindenkor reménylik irgalmát: Dicsérd, Jéruzsálem! az Urat, Felmagasztaljad nagy hatalmát: E' kegyes Urat, óh szent Sion! Te is dicsérd áhítatosan.

* 7. Mert kapuidra ő závárt vet, És híven megőríz tégedet; Fiaidat benned megáldja, És dolgokat jóra fordítja. Földedet áldja békességgel, Határidat szép csendességgel, És téged szép tiszta búzával Megelégit, és bőven táplál.

* 8. Kibocsátja erős igéjét, E' földre leküldi beszédét: Sebesen mégyen az ő szava Hamarsággal egy helyről másra. A' földre szállit fejr havat, Mint a' szép szálankozó gyapjat: És a' deres zuzmarázokat A' földre hinti mint az hamvat.

* 9. A' kőesőket alálövi, És darabonként szé-

lyelhinti, A' kinek hidegségét senki, Tőle ir-
tózván, nem tűrheti. Ismét mihelyen ő egy szót
szól, A' jég mind elolvad és elfoly: Ha ő szeleit
rá ereszi, A' jeget folyóvízzé teszi.

* 10. Jákóbnak adá szent ígését, Hogy ahoz
szabnák életüket; Törvényt adá Izráelnek,
Hogy ők azok szerint élnének. Nem tön így sem-
mi nemzetséggel, Nem látá őket illy szentség-
gel, Szent szerzésit ők nem értették: Azért
Alleluja mondassék.

CXLVIII. ZSOLTÁR. C.M.

* **N** O dicsérjétek mindnyájan Az Urat
a' mennyországban, Dicsérjétek őt az ég-
ben, Az ő felséges székiben: Minden an-
És minden
gyalok őt dicsérjék, ∴ A' nap és hold őt
mennyei seregek:
dicsérje Minden csillagokkal öszve.

* 2. Az Urat ti magas egek Dicsérjétek, min-
den vizek, Kik fenn az égben lebegtek, Az Ur
nevét dicsérjétek: Mert mindeneket ígésével ∴
Ő teremte nagy erejével, Mindent úgy megerő-
síte Hogy megálljon mind örökké.

* 3. Mindeneknek módot ada, Hogy kiki abban maradna. Ti czethalak, és mélységek, Az Ur Istent dicsérjétek: Tűz, köeső, hó, és a' pára, :/: Az Ur Istent felmagasztalja; Őt' áldjátok forgószelek, Kik beszédének engedtek.

* 4. Ti hegyek, halmok, és völgyek, Nagy czédrusfák, és egyebek: Szelíd barmok, fenevadak, Földi férgek, és madarak: És e' földön minden királyok, :/: Minden népek, valahol lakatok, E' világi fejedelmek, Kik nagy tiszteket viseltek.

* 5. Ifjak, leányok, és vének! Az Ur Istent dicsérjétek: Mert nevének dicső vólta Mennyet földet felyülmúlja, Felemeli szarvát népének: :/: Minden szentek őtet dicsérjék: Izráel választott népe! Az Urnak nevét dicsérje.

CXLIX. ZSOLTÁR. C.M.

A Z Úrnak no énekeljétek Új éneket szent
felségének, A' szentek gyülekezetiben Dí-
csérje őtet minden. Az Izráel örvendezzen :/:
Ő teremő Istenében:

Királyoknak örüljenek A' Sionbeliek.

2. Az Ur nevét sippal és dobbal Dícsérjétek

lanttal kobozzal; Légyen hegedűknek zongése Neve dicséretire. Mert az Isten az ő népit :/: Igen szereti híveit: A' szegényeket segíti, Sok jókkal szereti.

3. Szent hívei az Ur Istennek Ékes gyönyörűséget nyernek, Örülnek ő hálózatokban. Az Urat magasztalván: Dicséretét az Istennek :/: Az ő szájokban viseljék; És két élű fegyver leszen Nékiek kezekben.

4. Mellyel a' kevély ellenségen Bosszút állanak nagy mérészen; És a' népek megbüntettetnek, Méltó jutalmat vesznek: Erős királyokat nékik :/: Nagy lánczokkal megkötözik, És minden ő fejedelmek Vashékókba esnek.

5. Hogy törvénynyel ítéltesse, Melly meg vagyon írva ellenek: Mellyekből az Istenes hívek Nagy dicséretet nyernek.

CL. ZSOLTÁR. T.B.

Dicsérjétek az Urat, :/: Dicsérjétek
Áldjátok ő szent voltát,
mennyeiben Hol országol kegyesen Az ő
nagy dicsőségében: Dicsérjétek hatalmát :/:
Mellyből ő dicső voltát
minden veheti észében.

2. Dicsérjétek őt kürtben, :/: És ékes ének-
lésben; Hegedűkben lantokban, És hangos czite-
rákban; Az Urnak zengedezzetek! Sípokban,
virgyinákban, :/: És hangos orgonákban, Ör-
vendjétek az Istennek.

3. Az Urat czimbalmokban, :/: És egyéb szer-
számokban Mindnyájan dicsérjétek, Cziterát
pengessetek, Az Urnak nevét dicsérvén; És
minden lelkes állat :/: Dicsérje a' nagy Urat.
Dicsőség Istennek! Ámen.

A'

ZSOLTÁROK

MUTATÓ TÁBLÁJA.

<i>Zsoltár.</i>	A	<i>Oldal</i>
CV.	Adjatok hálát az Isten.	186
CXVIII.	Adjatok hálákat az Úr.	207
CHL.	Áldjad lelkem Uradat Ist.	180
CIV.	Áldjad lelkem az Urat és.	182
CXXXV.	Áldjátok az Úr nevét.	237
CXLIV.	Áldott az Úr ki kezemet.	250
CXLVI.	Áldjad én lelkem az Urat.	254
XIV.	A' bolond így szól az ő szívé.	31
LIII.	A' bolond így szól az ő szívé.	99
XIX.	Az egek beszélnek, És	40
L.	Az erős Isten Uraknak Ura.	94
LXII.	Az én lelkem szép csend.	112
XXXVI.	A' gonosztévőnek dolgán.	69
XI.	Az Istenben bízom jó rem.	28
XLVI.	Az Isten a' mi reménys.	88
LXXXII.	Az Isten áll ő seregében	151
CXXIV.	Az Izráel ezt nyilván.	228
LXXVII.	Az Istenhez az én szómat.	138
CXXV.	A' kik bíznak az Úr Isten.	229
I.	A' ki nem jár hitlenek tan.	13
XCI.	A' ki a' Felséges Úrnak.	165
CXIX.	Az olly emberek nyilván.	209
CVI.	Az Urat áldjátok mert jó	190
CXIII.	Az Urat ti ő szolgálai, Dí.	202

<i>Zsoltár.</i>		<i>Oldal.</i>
CXVII.	Az Urat minden nemzetek.	207
CXLVII.	Az Urat dicsérvétek mert.	255
LXV.	A' Sionnak hegyén Úr Is.	115
XXIV.	Az Ur bír ez egész föld.	48
XXIII.	Az Úr énnékem őriző pász.	47
XXVII.	Az Úr Isten az én világos.	53
LXXXVII.	Az Úr Isten az ő lakó hajl.	157
CX.	Az Úr Isten monda az én.	199
XCVII.	Az Úr Isten regnál, Ő az.	173
XCIX.	Az Úr országol és regnál.	175
CXLIX.	Az Úrnak no énekeljétek.	258
XX.	Az Úr tégedet meghallg.	41
LXXXIX.	Az Úrnak irgalmát örök.	160

B

LXXIII.	Bizonyára jó az Isten.	130
XLI.	Bóldog a' ki a' nyavaly.	79
CXXVIII.	Bóldog az ember nyilv.	232
CXII.	Bóldog ember a' ki az Ist.	201

D

CXXXVIII.	Dicsér téged teljes szív.	242
CL.	Dicsérvétek az Urat, Áld.	259
CVII.	Dicsérj. az Urat, Mert nagy.	193
CXXXVI.	Dicsérj. az urat, Mert ő.	239
IX.	Dicsérlek téged Úr Isten.	24
XXX.	Dicsérlek Uram! tégedet.	57
LXXV.	Dicsérünk téged Isten.	136

E

XLV.	Egy szép dolgot hoz elő az.	86
CXXXII.	Emlékezzél meg Úr Ist.	235

<i>Zsoltár.</i>		<i>Oldal.</i>
LXXVI.	Esméretes az Úr Isten.	137
C.	E' földön ti minden népek.	176
XCII.	Ékes dolog dicsérni Ur.	167
CXX.	Én az Úr Istenhez kiálték.	225
CXLII.	Én az Úrhoz felkiálték.	248
CXXIX.	Én ifjúságomtól fogva en.	232
IV.	Én igazságomnak Istene.	17
XXII.	Én Istenem, én erős Ist.	44
XCVI.	Énekeljete minden nép.	172
XCVIII.	Énekeljete új éneket.	174

H

LXXXVI.	Hajtsd hozzám Uram fü.	156
LV.	Hallgasd meg az én köny.	101
XVII.	Hallgasd meg igazságomat.	35
LXXX.	Hallg. meg Izráel pásztora.	148
CII.	Hallg. meg Uram kérésem.	178
CXLIII.	Hallg. meg Uram kérésemet.	248
LXIV.	Hallg. meg Ur. könyörgés.	114
LXXVIII.	Hallgass én népem az én.	140
XLIX.	Hallgassátok meg ezt min.	92
XLIV.	Hallottuk Isten füleinkkel.	83
XXXVIII.	Haragodnak nagy vóltá.	73
CXI.	Hálát adok Uram néked.	200
CXXXVII.	Hogy a' Babilóni vizeknél.	241
CXIV.	Hogy Izráel kijött Egyip.	203
CXXVII.	Hogyha ember házat épít.	231
XXVIII.	Hozzád kiáltok kegyes Ur.	54
LXVIII.	Hogyha felindúl az Isten.	119

I

LVII.	Irgalmazz Uram irgalm.	104
-------	------------------------	-----

<i>Zsoltár.</i>		<i>Oldal.</i>
LXIII.	Isten! te vagy én Istenem.	113
CXXXIII.	Ímé melly jó és melly.	236
XLII.	Ítéld meg engemet Úr Ist.	82
XCv.	Jertek örvendjünk mind.	171

K

LVI.	Kegyelmezz meg nékem én.	103
LXI.	Kiáltásom halld meg Ist.	111

L

XXVI.	Légy ítélőm Uram Mert.	51
-------	------------------------	----

M

XXXIX.	Magamban elvégezém és.	76
CXLV.	Magasztallak téged én Ist.	252
LXXIV.	Miért vetsz minket így el.	133
II.	Miért zúgolódnak a' po.	14
XIII.	Míglén felejtess el Uram.	31
CXXVI.	Mikor a' Siont az Isten.	230
XXXIV.	Mindenkoron áldom Az.	64
CI.	Mindennek előtte irgalm.	177
LX.	Minket Úr Isten elhagyál.	109
XLII.	Mint a' szép híves patakra.	80
X.	Mire távozol tőlünk Úr.	26
LII.	Mit dicsekedel gonoszság.	98
XXIX.	Mostan ti hatalmasak.	56

N

XLVIII.	Nagy az Úr méltóságáb.	90
LXXXV.	Nagy kegyesen töl Uram.	155
XCIII.	Nagy hatalommal regnál.	168
XXXVII.	Ne boszszankodjál a' gon.	70

*Zsoltár.**Oldal*

CXV.	Nem nekünk, Uram nem.	204
CXLVIII.	No dicsérvétek mindnyáj.	257
XLVII.	No minden népek örv.	89
XXXIII.	Nosza Istentfő szent.	62

Ó

VII.	Óh én Uram és én Isten.	21
XVIII.	Óh én Uram ki erőtsz.	36
XCIV.	Óh erős boszszuálló Ist.	169
VIII.	Óh Felséges Úr mi kegy.	23
XXXII.	Óh melly bődög az olly.	61
III.	Óh melly sokan vagynak.	16
LXXXIV.	Óh seregeknek Istene.	153
CIX.	Óh Úr Isten én dicsőségem.	197

Ö

LXXIX.	Öröködbe Uram pogány.	146
CXXII.	Örülök az én szívemben.	227
XXI.	Örvendez Uram a' király.	42
LXXXI.	Örvendezetek az erős Ist.	149
LXVI.	Örvendj egész föld az Ist.	117

P

XXXV.	Perelj, Uram! perlőim.	66
-------	------------------------	----

S

CXL.	Szabadíts meg engem Ur.	245
LIX.	Szab. meg eng. Úr Isten És.	107
XII.	Szabadíts meg és tarts meg.	29
CXX.	Szemem az hegyekre vet.	226
CXVI.	Szeretem és áldom az Úr Ist.	205

*Zsoltár.**Oldal.*

LXX.	Siess ments meg Uram Ist.	126
XXV.	Szívemet hozzád emelem.	49

T

XVI.	Tarts meg engemet óh én Ist.	33
LIV.	Tarts meg Uram Isten eng.	100
LXXI.	Te benned bízom én Isten.	126
XC.	Te benned biztunk eleitől	164
CXLI.	Te hozzád kiáltok Úr Ist.	246
CXXX.	Te hozzád teljes szívből.	233
CXXIII.	Te hozzád szemeimet Úr.	228
LVIII.	Ti tanácsban ülő személy.	106

U

LXXII.	Uram a' te ítéletedet.	129
XXXI.	Uram én csak te benned.	58
XV.	Uram ki lészen lakója A'	33
LXXXIII.	Uram ne hallgass illy.	152
CXXXI.	Uram nem űz nagyra szív.	234
CXXXIX.	Uram te megvizsgálsz.	243
VI.	Uram te nagy haragod.	20
LXVII.	Úr Isten áldj meg jóvólt.	119
V.	Úr Isten az én imádságom.	18
LXXXVIII.	Úr Isten én idvességem.	158
LI.	Úr Isten kegyelmezz meg.	95
CVIII.	Úr Ist. kész az én szívem.	196
LXIX.	Úr Isten segíts és tarts.	123
CXXXIV.	Úrnak szolgálai mindnyáj.	237

V

XL.	Várván vártam a' Felség.	77
------------	--------------------------	----